

"I dare you not to fall in love with Lynn Painter's writing!"

—Ali Hazelwood, #1 *New York Times* bestselling author of *Bride*

HAPPILY NEVER AFTER

LYNN
PAINTER

New York Times Bestselling Author of *The Love Wager*

Bir

Sophie

Babam peçemi kaldırıp yanağımı öptüğü ve beni Stuart'a teslim ettiği anda kusmak istedim.

Hayır, önce damadın şaşkın gülümsemesine yumruk atmak istedim.

Sonra kusmak istedim.

Bunun yerine kolunu tuttum ve ona iyi bir gelin gibi sııttım.

Papaz gerçek aşk hakkındaki kurabiye kesici TED konuşmasını başlatarak konuşmaya başladı ve beklerken kalbim hızla çarpıyordu. Yemin ederim, damarlarımda atan ve kulak zarlarımda yankılanan panik halindeki nabzımın sesinden başka hiçbir şey duymazken Jacqueline Firkins gelinliğimin arkasında yanan dört yüz çift gözü hissedebiliyordum.

Zaten orada mıydı, misafirlerin arasında mı oturuyordu? Bağırarak kapılardan mı fırlayacaktı?

Ve Tanrım, ya gelmezse?

Ben Papaz Pete'in aşk yalanlarını dinlerken sağ yanımda diz çöken fotoğrafçı yüzümün fotoğrafını çekti, ben de dudaklarımı yukarı kaldırdım ve gelinin neşesini yansıtmaya çalıştım.

Stuart bana hafifçe gülümseyerek, "Çok gergin görünüyorsun," diye fısıldadı.

O anda nasıl boğazına yumruk atmadığımı gerçekten bilmiyorum.

Papaz konuşurken cemaate gülümseyerek, "Hoş geldiniz sevgili dostlar" dedi. "Bugün burada Sophie ile Stuart'ı kutsal evlilik bağıyla birleştirmek için toplandık."

O sızlanıp bizi o ana yaklaştırırken nefesimin kesildiğini ve dengesiz olduğunu hissettim. Aralık ayındaki düğünümüz için özenle seçtiğimiz parıldayan ışıklar ve yaprak dökmeyen dallarla ilgili bir şeyler birdenbire bana cafcaflı geldi; sanki Kutup Ekspresi'ndeki serseri hayalet kilisenin arka tarafında ortaya çıkacak ve benimle dalga geçecekmiş gibi. benim aptallığım.

Ve yanılıyor olmayacak.

Ah, lütfen, ah, lütfen, ah, lütfen, diye düşündüm, panik göğsümü sıkıştırıyordu. Papazın söylediği her kelimeyle kaygım daha da arttı.

Stuart, her zaman destek olan nişanlımın titreyen elini sıktı ve ben de onun bana şaşkınlıkla bakmasını sağlayacak kadar sert bir şekilde sıktım.

"Burada bulunan herhangi biri bu çiftin kutsal evlilik bağına sahip olmamasını gerektirecek herhangi bir neden biliyorsa, ya şimdi konuşsun ya da sonsuza kadar..."

"Evet."

Büyük şapelde toplu bir nefes sesi yükseldi ve arkamı döndüğümde ayakta duran adamın hiç de beklediğim gibi olmadığını gördüm. İri ve uzun boyluydu ve kusursuz giyiniyordu: kömür rengi takım elbise, beyaz gömlek, gri kravat ve uyumlu cep mendili. Henry Cavill'in dublörü falan gibi görünüyordu ama daha koyu saçları ve daha yoğun gözleri vardı.

Dürüst olmak gerekirse onun Wedding Crashers filmindeki Vince Vaughn gibi bir parti kardeşi olacağını hayal etmiştim ama bu adam daha çok bir toplantı odasına aitmiş gibi görünüyordu.

"Böldüğüm için çok üzgünüm," dedi yumuşak ve derin bir sesle, "ama bu ikisi kesinlikle evlenmemeli."

"Kim bu?" Stuart tısladı ve sıralardan hafif bir fısıltı sesi yükselirken bana suçlayıcı bir bakış atmaya cesaret etti.

Rahatsız edici rolünde yüzde yüz rahat görünen adam, "Ah, o beni tanımıyor Stuart," dedi. Kara kaşını kaldırdı ve ekledi: "Ama arkadaşım Becca seni tanıyor."

Nefesim kesildi, önceden pratik yapmış olmama rağmen cevabım tamamen orijinaldi. Bu adamın geleceğini biliyordum ama böyle olacağını tahmin etmemiştim. . .

İyi.

Adam iyiydi. Konuşma şekli beni, iki gece önce Stuart'ın Becca'sını telefonunda bulduğumda hissettiğim kadar şaşırttı.

"Dinle dostum, bilmiyorum—"

"Stuart. Kapa çeneni." Adam bileğine baktı ve sanki Stuart'ı görmek onu sıkıyormuş gibi manşetini düzelitti. "Sevimli Sophie bir koca olarak aldatan birinden çok daha fazlasını hak ediyor. Buradaki çoğumuzun bunun ilk sefer olmadığını bildiğini hayal ediyorum; Geçen yıl Chloe diye biri yok muydu?"

"Kim olduğunu bilmiyorum ama bu saçmalık." Adama dik dik bakarken Stuart'ın yüzü kızarmıştı, sonra keskin gözleri bana döndü. Yüzüne baktım, Chloe'ye karşı yaptığı suçtan dolayı ağlayarak benden af dilediğinde nasıl görüldüğünü hatırladım ve aslında bana "Bunun doğru olmadığını biliyorsun, değil mi?" deme küstahlığını gösterdi.

Masum numarası yaparken içim yandı ve şöyle dedim: "Bunu nasıl bilebilirim? Becca, gece yarısı sana mesaj atan ve sen bunun yanlış numara olduğunu söylediğin kızın adı değil mi?"

"Yanlış numaraydı" dedi çılgın gözlerle. "Bu adamın günümüzü mahvetmeye çalıştığı belli ve sen ona izin veriyorsun, Soph."

"O halde bana telefonunu ver," dedim sakince ve Papaz Pete yakasını çekti.

"Ne?" Stuart'ın kızarmış yüzü buruştu ve sanki destek arıyormuş gibi cemaate baktı.

İtirazcı, "Saklayacak bir şeyin yoksa," dedi, sanki tüm bu senaryo tamamen normalmiş gibi hâlâ ayakta duruyor ve o derin, sabit ses tonuyla konuşuyordu. "Telefonu ona ver Stuart."

"İşte bu, pislik!" Stuart bağırdı ve adama doğru koştu. Sağdıçları onu takip ederken kıyamet koptu, ancak onu geride tutmaya mı yoksa yaklaşan kavgayı mı kışkırtmaya çalıştıkları belli değildi.

Erkeklerin bağırışları ve hareket eden gri smokinin kakofonisi vardı.

Annesi "Stuart, hayır!" diye bağırdı.

Tıpkı Stuart'ın itirazcının suratına yumruk attığı gibi.

"Aman Tanrım," dedim özellikle kimseye, itiraz edenin sanki hissetmemiş gibi bedeni hareket etmeden yumruğu almasını şaşkınlıkla izledim.

Stuart'ın babası yüksek sesle "İsa aşkına" diye mırıldanırken bana baktı.

Ve Papaz Pete görünüşe göre yaka mikrofonunun açık olduğunu unutmuştu çünkü içini çekti ve "Sen benimle dalga mı geçiyorsun?" dedi.

—

Asha shot bardağını havaya kaldırarak, "Stuart kurşunundan kaçmak için," dedi.

Cuervo'yu geri atarak, "Stuart'tan kaçmak için," diye tekrarladım.

Batarken yandı -dostum, tekiladan nefret ederim- ama etkilerini memnuniyetle karşıladım. Düğünün çöküşü yüzünden başım dönüyordu ve umutsuzca herhangi bir şekilde sakatlanmayı diledim. Tören kavgasının üzerinden dört saat geçmişti ve Stuart'ın balayı odasındaki eşyalarını

almasından bu yana bir saat geçmişti ama yine de her şeyin daha yeni gerçekleştiğini hissediyordum.

"Vay be!" Asha bağırdı ve bardağını bara çarptı.

Evet, benden bir atış önde ve çok daha rahat.

Balay süitinin iki balkon kapısı arasında tamamen dolu bir barı vardı ve biz Stuart gittiği andan beri buna gönlümüz razıydı.

Başını sallayarak, "Bu kadar mükemmel bir şekilde düştüğüne hala inanamıyorum" dedi. "Demek istediğim, teknik olarak ödediğimiz paranın aynısıydı ama adam törendeki herkesin Hile yapan Stuart'ı haaaa etmesini ve sana tamamen sempati duymasını sağladı."

Stuart'ı aldatıyorum. Ona kötü davranmasını takdir ediyordum (sonuçta arkadaşlarım da öyle yapıyordu) ama yine de Stu'nun sadakatsizliği beni perişan ediyordu. Evet, geçmişte aldatmıştı, bu yüzden tamamen gafil avlanmamıştım ama bunun tek seferlik bir hata olduğuna tüm kalbimle inanmıştım ve bir aptal gibi sonsuza dek mutlu olmanın Kool-Aid'ini içmiştim. .

Ta ki iki gece önce telefonunu görene kadar.

Bardan bir Twinkie almak için taburemin üzerinde öne doğru eğilerek, "İptal edilen düğünün suçunun ben ve ailem yerine sadece Stuart'a ait olması beni o kadar rahatlattı ki," dedim.

Asha alışılmışın dışında bir çözüm bulana kadar ben Stuart'la evlenmeye ve olaydan sonra evliliğin iptalini istemeye razıydım. Düğüne devam etmenin tamamen çılgınlık olduğunu biliyordum ama başarısız ilişkimin bedelini babamın ödememesini sağlamanın tek yolu buydu.

Atıştırmalığın paketini açtım ve hâlâ hayranlıkla başımı salladım.

Asha, daha fazla tekila almak için Twinkies kutusunun etrafına uzanırken, "Planın gerçekten işe yaradığına

inanamıyorum," diye onayladı. "İtiraz eden için Tanrıya şükürler olsun."

<https://oceanofpdf.com/>

İki

Maksimum

Otel odasının kapısını çaldım ve bekledim.

Bu benim en sevmediğim kısımdı.

Çoğu zaman, kendi düğününden umutsuzca çıkmak isteyen gelin, daha sonra duygusal bir karmaşa yaşar, birlikte geçirecekleri geri kalan hayatlarının başlangıcı olacağını düşündüğü şeyin sona ermesi karşısında şok olur.

Ve ben güven veren türden biri değildim. Sırt sıvazlamak ve mendiller bana göre değildi.

Sadece parama ihtiyacım vardı ve oradan defolup gittim.

Bir yandan not olarak, kimin Venmo'su ya da PayPal'ı yok ki?

Kapı açılmadan hemen önce bir ses duydum.

"İtiraz eden!" Dizlerine kadar uzanan Red Hot Chili Peppers tişörtü giymiş bir sarışın bana sıırttı. "Ben Asha. Telefonda konuştuk. . . ?"

Ah evet. Gelinin en iyi arkadaşı ve üniversitedeki oda arkadaşımın kuzeni. "Demek sen Tom'un kuzenisin."

"Evet!" Tekrar sıırttı ve tamamen heyecanlandığını fark ettim. "Girin!"

Kapıyı açık tuttu ve ben de gelin odası olduğu belli olan yere kadar onu takip ettim. Büyük bir oturma odası, soldaki her yerde gül yaprakları varmış gibi görünen yatak odası ve sehpanın üzerinde içinde bir şişe şampanya bulunan gümüş bir kova.

Tipik.

Bakışlarımı sağa kaydurdım ve ortasında açık bir şişe tekila, yüzeyinde ise iki shot bardağı bulunan barı gördüm.

Daha az tipik.

"Harikaydın," diye ciyakladı, bara gidip şişeyi alırken inanamıyormuş gibi başını salladı. "Tommy bana ona güvenmemi söyledi ama senin bu kadar profesyonel olacağın hakkında hiçbir fikrim yoktu."

Gülümsedim ve mırıldanarak teşekkür ettim ama buna nasıl cevap vereceğimi asla bilemedim. Performansıyla gurur duymuyordum. Tanrı aşkına, iyi eleştiriler bekleyen bir aktör değildim.

Bu sadece ara sıra para için yaptığım bir şeydi.

O anda balkon kapısı açıldı ve gelin Sophie koşarak Asha'ya "Bir taneye daha ihtiyacım var" dedi.

En azından geline benziyordu.

Koridorda yürürken büyüleyici görünüyordu. Koyu saçları, açık kahverengi gözlerini ve uzun, zarif boynunu vurgulayacak şekilde başının üstünde düzenli bir şekilde toplanmıştı. Bir gelinin düğün gününde benzemek isteyeceğini hayal ettiğim her şeye benziyordu.

Ama artık saçları her yerdeydi. Teknik olarak büyük bir kısmı dağınık bir topuz halindeydi ama uzun kıvrıkcık saç telleri az önce bir ayıyla güreşmiş gibi yüzünün her tarafına sarkıyordu. Artık onu ergen gibi gösteren herhangi bir makyaj yapmamıştı ve gelinliğini Chicago Bears forması ve taytla değiştirmişti.

Ve . . . kar botları.

Beni görünce olduğu yerde durdu ve ardından yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. "Sen. Öyle. Benim. Kahraman."

Konuşmak için ağzımı açtım ama işaret parmağıyla sözümü kesti. "Bana bir saniye ver. Bir projeyi bitirmem gerekiyor."

Asha'nın ona bir Hostes Twinkie atmasını ve ardından tekrar balkona çıkmasını şaşkınlıkla izledim.

"Bilmek istiyor muyum?" diye sordum, gözlerim hala sürgülü kapıdaydı.

Barın arkasındaki rafta bulunan içki şişelerine bakmak için dönerken, "Twinkies Volvo'nun boyasına zarar vermez, dolayısıyla kurbandsız bir suçtur" dedi. "Bilmen gereken tek şey bu."

O anda otel odasından çıkmayı düşündüm, çünkü (a) bu kesinlikle beni ilgilendirmezdi ve (b) saat yediyi geçiyordu ve açlıktan ölüyordum.

Ama gelinin kolunu geri çektiğini ve o atıştırmalık pastayı profesyonel bir oyun kurucu gibi balkondan fırlattığını gördüğümde, bir dakika daha burada kalmaya karar verdim.

"Bir içki istemek?" diye sordu Asha, kendine bir tekila içeceği doldurmaya hazır görünüyordu.

Ben cevap veremedim gelin içeri girdi ve sürgülü kapıyı arkasından kapatırken "Başka bir şeye geçmemiz lazım" dedi.

"Ne? Neden?" Asha somurtarak sordu. Tekila şişesini havaya kaldırdı ve "Jose bizim dostumuz" dedi.

"Hayır." Gelin başını salladı, çizmeleri tekmeledi ve şöyle dedi: "Yırtılmayı ne kadar istesem de kafamın bir otel tuvaletinde kalmasını istemiyorum. Dizanteriye bu şekilde yakalandığınızdan oldukça eminim."

Bunun doğru olmadığından eminim, dedim alçak sesle.

"Şnapps belki?" Asha sordu.

"İtiraz edenin tercihi," dedi Sophie, başını eğerek bana doğru bakarken dudakları küçük bir gülümsemeye dönüştü. "Ne içmeliyiz?"

"Viski" dedim, her zamanki içki tercihinin ne olduğunu merak ederek. Çünkü gelin gibi giyindiğinde onu bir kozmopolit içici, belki de güzel bir chardonnay'den

hoşlanan biri olarak görürdüm. Ama bu Twinkie fırlatan, çılgın gözlü kız biraz gizemliydi. "Daha hafif bir şeye geri dönmediğiniz sürece."

"Hiç de değil" dedi saçındaki tokayı çıkarıp yarım topuzunu silkeleyerek. "Ama tekila çok sert vuruyor."

"Bizimle bir deneme yap, İtirazcı," dedi Asha - ya da daha doğrusu ciyakladı. "Pizza zaten yolda."

"Öncelikle bana öyle demeyi bırakmalısın."

"Neden?" Sophie ellerini kalçalarına koyup kaşlarını çatarak sordu. "Gerçek adın nedir yine?"

"Max" dedim. "Parklar."

"Max," diye tekrarladı, sanki benim adıma dair bir fikri varmış gibi gözlerini tavana kaldırarak. "Yani, bu güzel bir isim ama İtirazcı bir sonraki aşama."

"Bu beni marka dışı bir süper kahraman gibi gösteriyor."

Hafifçe güldü ve burnunu kırıştırdığında çillerini fark ettim. "Radyoaktif atığa sıkışan bir avukat gibi, değil mi?"

"Kesinlikle" diye kabul ettim.

"Hangi viski, İtirazcı?" Asha barı işaret ederek sordu. "Bizimle içiyorsun, değil mi?"

"Teşekkür ederim ama yapamam..."

"Elbette değil," dedi Sophie, gözlerini devirip iki bar taburesinden birine tırmanırken. "O bir erkek ve bizi hayal kırıklığına uğratmak onların işi. Sonsuza dek. Lütfen bana bir shot doldur Ash."

"Sen az önce bana kahramanın demedin mi?" diye sordum, o beni görmezden gelip shot bardağına uzanırken ellerimi cebime soktum. "İki dakika önce falan mı?"

Mükemmel bakımlı tırnağını minik camın üzerinde gezdirip bana sırtını dönerek, "Yaptıkların kahramancaydı ve çok minnettarım" dedi. "Ama ben söylediğimi söyledim. Asha, aşkım, viski atıcımı doldurur musun lütfen?"

Bunu her şeyi bilen bir şekilde söylemesi ve beni kesinlikle reddetmesi, ceketimi çıkarıp kanepeye fırlatmama ve yanındaki tabureyi tutmama neden oldu.

"Şunu iki yapın lütfen."

Kaşlarını kaldırarak başını bana doğru çevirdi. "Kalıyor musun?"

"Seni hayal kırıklığına uğratarak her yerdeki erkeklerin itibarını zedeleyemem , değil mi?" diye sordum, Asha'nın önüme kaydırıldığı şuta uzanarak. "Ne için içiyoruz?"

Bardağını kaldırırken dudakları yavaşça bir gülümsemeye dönüştü. "Son dakika ertelemelerine."

Vuruşumu ona doğru kaldırdım. "Son dakika ertelemelerine."

<https://oceanofpdf.com/>

Üç

Sophie

"O iyi mi?" diye sordum, bakışlarımı televizyondan uzaklaştırıp, sarhoş Asha'yı bar taburesinde uyuyakaldıktan sonra neredeyse yere düşecek şekilde omzunun üzerinden atan ve onu yatağa taşıyan itirazcıya bakarak.

Max başını sallayarak ana yatak odasının kapısını sessizce kapattı. "Zaten horluyorum."

İtiraz edenin iyi bir insan olup olmadığı konusunda ne yapacağımı bilmiyordum ama onunla harika vakit geçiriyordum. Üstü açık bir gömlek giymişti, kravatsızdı ve ayakkabısı yoktu ve sanki her zaman arkadaş grubumuzun bir parçasıymış gibi içkilerimizi bizimle birlikte fırlatırdı.

Teknik olarak bir "arkadaş grubum" yoktu; Asha benim tek arkadaşımdı ve gelin partisinin geri kalanı da Stuart'ın adamlarıydı ama yine de.

Filme tekrar baktım ve Cameron Diaz bir arabanın arkasında ağlamaya başladığında gözlerimi devirdim. "Bu, aklını kaybettiği ve bir erkek sırf gözyaşı kanallarında sıvı form oluşturduğu için her şeyden vazgeçmenin iyi bir fikir olduğunu düşündüğü zamandır."

Max yanımdaki kanepeye çöktü ve ayaklarını sehpanın üzerine kaldırdı. "Stuart senin için tatili mahvetti mi?"

Başımı çevirdim, o da kara gözleriyle bana keyifle bakıyordu. Gerçekten güzel bir yüzü vardı, diye düşündüm, "Tanrım, hayır. Tatil benim için Tatili mahvetti.

"Hayranı değil?"

"Romantik komedilerden nefret ediyorum."

"Gerçekten mi?" kaşlarını kaldırarak sordu.

"Bunlar o kadar gerçekçi değil ki, sanki aşk hastası umut aşılانmış ve kıçlarına romantizm hayalleri aşılانmış moronlar tarafından yazılmış gibi." Ben geveliyor muyum? "Bana sorarsanız aslında sorunun bir parçası bunlar."

Yanımdaki masadan fındık kutusunu alıp karnının üzerine koydu ve ağzına bir ceviz attı. "Bahsettiğiniz sorun nedir? Aşk?"

Gözlerimi devirdim ve bir fındık aldım. "Sorun aşk değil. Sorun, toplumun bunu sanki hayatta önemli olan tek şeymiş gibi teşvik etmesi; öyle bir şey yokken bile var."

"'Seni kim incitti' derdim," dedi, başını daha da geriye yaslayarak, bir fıstık tanesini havaya fırlattı ve sonra ağzıyla yakaladı. "Ama yakın zamanda eski nişanlın tarafından bana tokat atıldığına göre, aslında cevabı biliyorum."

"Stuart bana zarar vermedi." Bir ceviz ısırdım ve başımı salladım, olup biten her şeyden ve yaptığım korkunç seçimlerden dolayı hâlâ öfke için için yanıyordum. "Beni kızdırdı ve onu Rabbimizin sunağında öldüresiye dövmemi istedi ama bana zarar vermedi."

Bu onun kaşını kaldırmasına neden oldu. "Hadi. Sorun değil."

"Ah, biliyorum," dedim şüpheli bakışlarıyla karşılaşp daha dik oturarak. "Ama gerçek bu. Onun sadık olmayacağını kesinlikle biliyordum. Mantıksal sebeplerden dolayı evliliğin iyi bir fikir olabileceğini düşünme hatasına düştüm ama Stu'nun aldatması beni ne şaşırttı ne de üzdü."

Çiğnemeyi bıraktı. "Nişanlının hile yapmasını mı bekliyordun?"

"Max, sekizinci sınıftayken o gergin yüzlü trompetçi Jack Snook'tan başlayarak, kendimi adadığım herkes tarafından aldatıldım."

Max'in yüzünden acıyan bir bakış geçti ve konuşmasını engellemek için elimi kaldırdım.

"Ve 'Onlar aptaldı' gibi hoş ve yatıştırıcı bir şey söylemeden önce lütfen şunu bil ki, onların aptallığını kişisel olarak algılamadım. Onların aptal olduklarını ve bunun benimle hiçbir ilgisi olmadığını biliyorum.

Devam etmem için beni cesaretlendirecek bir hareketle kaşlarını kaldırdı.

Ben de yaptım.

"Çünkü bu Bir kavramı bir çanak çömlek. Tüm hayatını ölene kadar mutlu bir şekilde birlikte geçireceğin biri var mı? Bu hiç mantıklı değil. Bu bir efsane ve gerçek şu ki her insan, doğru koşullar sağlandığında hile yapma potansiyeline sahip."

"Vay." Başını eğdi ve gözlerini kıstı. Gerçekten bunu kastediyorsun.

"Evet." Bir nedenden dolayı onun anlamasını sağlamak zorunda kaldığım için kanepede biraz döndüm. Onun geçmişini bilmiyordum ama para için düğünleri mahvetmesi beni gerçekten yakalayabileceğine inandırdı. "Aşkın beyninizin üremeyi teşvik etmek için size oynadığı

bir oyun olduğundan şiddetle şüpheleniyorum. Türün hayatta kalması falan. Serotonin ve hormonlar işe yarıyor ve bunların hepsi, var olmayan bir büyüüyü denemeye devam etmemizi sağlayan propagandadan başka bir şey değil."

"Sevgi olmadan da doğurabilirsin. Peki ya elli yıldır mutlu bir şekilde evli olan çiftler?" O da vücudunu çevirdi, böylece lüks otel kanepesinde yüz yüze geldik. "Hiç aldatmayan biri. Bunu nasıl açıklıyorsunuz?"

"Şans, karakter ve sıkı çalışma." Omuz silktim ve "Annem ve büyükbabam böyledir; kırk yedi yıldır mutlu bir evliliği var. Ama olay şu ki, 'gerçek aşk', efsaneyi sürdürmek için son derece işleyen ortaklıklara yapıştırdığımız bir etiketten ibaret."

"Devam et," dedi, teorilerimi eğlenceli bulmuş gibi yarı gülümseyerek.

"Bu, iyi bir arkadaş ya da iyi bir oda arkadaşı bulmak gibi bir şey; Stuart'la birlikte bunun için çabalıyordum. Büyükannem ve büyükbabam birbirlerinden hoşlanıyorlar, iyi anlaşıyorlar ve birlikte rahatça yaşamının ve bir hayat kurmanın bir yolunu bulmuşlar. Harika ama bu 'gerçek aşk' olduğu anlamına gelmiyor. "

"Fark ne?" diye sordu, elini çenesine sürterek ve benimle gerçekten yoğun bir göz teması kurarak, sanki söylediklerim kadar ilginç bir şeyi hiç duymamış gibi sordu.

"Aradaki fark şu ki, isterlerse muhtemelen her biri başka biriyle aynı anlaşmaya varabilir. Onlar ruh eşi değiller, birlikte yaşamı yürütmenin bir yolunu bulmuş iki uyumlu insan. Bu aslında pek de özel bir şey ifade etmiyor."

"Hımm," dedi, dudaklarını büzmüştü ve bunun onay sesi mi yoksa fikir ayrılığı mı olduğunu anlayamadım. Böylece Stuart fiyaskosundan bu yana sürekli

düşündüğüm noktayı kanıtlama misyonu ile ilerlemeye devam ettim.

Bu saçmalık karşısında başımı sallayarak, "Dünyada yedi virgül sekiz milyar insan var," dedim. "Dünyadaki insanların yüzde biriyle bile tanışmamışken, hayatının tek 'gerçek aşkını' bulduğundan nasıl emin olabilirsin? Sırf uyumluluk nedeniyle milyonlarca kişiyle sevgilinle kurduğunuz ilişkinin aynısını yaşayabilirsiniz."

Benimle tam olarak aynı fikirde olmadığını düşünmeme rağmen, "Bu adil," diye mırıldandı. "O halde herkesin hile yapma potansiyeli vardır senaryosuna büyükanne ve büyükbabanızı da dahil ediyor musunuz?"

"Kesinlikle" dedim başımı sallayarak. "Bunun üzerinde durmak istemiyorum çünkü ew, ama Don ve Mabel bile doğru kimya ve fırsat sunulseydi hile yaparlardı."

Gözlerini kıstı. "Hımmm."

"'Hmmmm' ne anlama geliyor?" İçimden bir kıkırdama yükseldi, konuşmamızın ciddiyeti ciddi sarhoşluğun yanında yer alıyordu. "Kabul etmiyor musun?"

"Dürüst olmak gerekirse," dedi, sanki düşüncelere dalmış gibi omzumun ötesinde bir yere bakarken kara gözleri kısılmıştı. "Hiçbir fikrim yok."

<https://oceanofpdf.com/>

dört

Maksimum

Kabul ettim mi?

Evet ve hayır.

"Aşkın var olmadığı konusunda tamamen hemfikir olup olmadığımı emin değilim," dedim, yakın zamanda aldatılan neredeyse gelini üzmemek için sözlerimi dikkatle seçerek. "Fakat aşkın bir kumar olduğunu düşünüyorum ve çoğu insan masadan, getirdiklerinden daha azıyla ayrılır."

Ben riske karşı ödöl türünden bir adamdım ve deneyimlerim bana riskin kesinlikle ödölle değmediğini öğretmişti.

Hayır teşekkürler.

Güzel benzetme dedi Sophie, bacaklarını altına doğru kıvrarak hareket etti. "Peki masada mı kaybettin ve bu yüzden mi bunu yapıyorsun? Bu, Muhalifin başlangıç hikayesi mi?"

Ona hayat hikayemi anlatmayacaktım çünkü Tanrı aşkına Sophie'nin soyadını bile bilmiyordum ama başlangıç hikayesi yorumunu da beğenmedim. Ben sapkın bir intikam alma ihtiyacından dolayı para için düğünleri zorla bozan bir paralı asker değildim.

"Başlangıç olarak, bunu pek sık 'yapmıyorum'. Kötü durumda olan bir arkadaşına yardım ettim ve sonra kulaktan kulağa dolaşarak sınırlı seçenekleri olan tanıdıklarına birkaç iyilik daha yaptım."

"Bana her şeyi anlat," dedi sırtıtarak ve başını kanepenin arkasına yaslayarak. "Ama önce pizzanın geri kalanını al Maxxie."

"Benim adım değil" dedim ayağa kalkarak. "Ama sen onu öldürmeden önce bir dilim daha alacağımdan emin olmak istiyorum, bu yüzden yine de itaat edeceğim. Sadece bu seferlik."

Ben bara doğru yürürken, "Akıllı çocuk," diye yanıtladı. "Şimdi bana ilk itirazını anlat."

Tekrar düşündüğümde biraz gerçeküstü geldi çünkü o zamanlar kadını pek iyi tanıımıyordum bile. "Hannah ofisimde idari asistandı. Güzel ama oldukça sessiz. Kendine saklandı."

Kutuyu aldım ve Sophie'nin sanki pizza trafiğini yönetiyormuş gibi masayı okşadığı kanepeye götürdüm.

"Vali'nin oğluyla evleniyordu, bu yüzden ie dönük olmasına rağmen ofisteki herkes bunun önemli bir düğün olacağını biliyordu."

"Ah," dedi, bıraktığım anda kutuyu açıp bir parça sucuk kaptı. "Kel salak vali mi?"

"İşte bu," dedim, sanki eski vali hakkında her şeyi biliyormuş ve onun cesaretinden nefret ediyormuş gibi burnunu kırıştırışına dikkat ederek. "Fakat düğünden iki gün önce işten geç saatte, akşam sekiz civarında ayrıldım ve o, otoparkta arabasının içinde oturmuş ağlıyordu."

Sophie ağzı dolusu yiyeceğin arasından, gözleri iri iri açılmış bir halde, "Ah, hayır," dedi. "Ne oldu?"

Hikâyenin ciddiyetine rağmen öyle bir çocuğa benziyordu ki, bir nevi gülmek istedim.

"Nişanlısıyla görüşen bir kadından telefon aldı; görünüşe göre Douche Junior yan parçaya gerçekte kim olduğunu veya bir ilişkisi olduğunu söylemeyi ihmal etmişti."

İğrenç, dedi başını sallayarak ve tiksini miş gibi görünerek.

"Kadın, düğünü iptal edebilmesi için onu uyarmak için aradı -tamamen klas bir hareket- ama Hannah yapamayacağını söyledi. Görünüşe göre Douche Junior, gaz aydınlatma konusunda ustaydı ve ne zaman ilişkilerinde herhangi bir şeyi sorgulasa, ebeveynlerine ulaşıyordu çünkü onun paranoyası onu 'tekrarlayacağından endişelendiriyordu.' "

Tanrım, hatırlamak o adama tekrar vurma işteği uyandırdı bende. Kanepede Sophie'nin yanına çöktüm.

"Tekrarlayan mı?" diye sordu.

"Onun akıl sağlığını ona karşı kullanıyordu; tam bir saçmalık. Görünüşe göre gençliğinde depresyonla gerçekten mücadele etmişti ve bunu onunla paylaşmıştı; o da bunu, onunla aynı fikirde olmadığı zamanlarda ona sert

önlemlerin eşiğindeymiş gibi davranması için yeşil ışık olarak kabul etti.

"Aman Tanrım, ondan o kadar nefret ediyorum ki" dedi, Heineken şişesini alıp dudaklarına götürürken.

"Sağ?" Pizzadan bir parça alıp ısırıldı. "Dolayısıyla, eğer düğünü iptal ederse, herkesi kendisinin deli olduğuna inandıracağını, buna ek olarak anne ve babasının utanacağını ve düğün için harcadıkları binlerce doların kaybından dolayı onu suçlayacaklarını biliyordu."

"Ne kabustu ama." Sophie bir içki içti, sonra şişeyi indirdi ve şöyle dedi: "O halde... . ?"

"Sonra 'Ya başkası düğünü iptal ederse' fikrinden 'Hadi onun yan parçasını arayıp tüm detayları öğrenelim'e ve 'Allah kahretsin bu bir plan, hadi yapalım'a geçtik. "

"Sen devreye girdin." Bunu neredeyse fısıltıyla, geniş gözlerle bana bakarak söyledi. "Sen kahramansın."

Ayağımı uzatıp ayaklarını masadan indirdim. "Kes şunu."

"Ben ciddiylim," dedi birasını bana doğrultarak. "Sen kesinlikle benim kahramanımsın. Babam Stuart'ın babası için çalışıyor ve adam ruhsuz bir pislik. Eğer düğünü iptal edersem, babamı inadına anında kovacağına dair hiçbir şüphe yok. O tam da böyle bir adam."

Buna ne diyeceğimi bilemedim, bu yüzden pizzadan bir ısırık daha aldım.

"Aslında Stuart'la evlenecektim çünkü yakın gelecekte anlaşmayı iptal edeceğimi ya da ondan boşanacağımı çok iyi biliyordum çünkü babamın benim yüzümden otuz yıllık işini kaybetmesine izin veremezdim."

"Geleceğinle ilgili bir seçeneğin olmamasından daha kötü bir şey olamaz" dedim ciddi bir şekilde. Sophie'nin o adamla, onu iki kez aldatan pislikle evleneceğini hayal edemiyordum. "Yardım edebildiğime sevindim."

Pizzasını bitirip ellerinin tozunu alırken, "Burada bir kamu hizmeti yapıyorsunuz, İtirazcı" dedi. "Bir seferde bir düğün yaparak ömür boyu süren sefaletle son veriyoruz."

"Lanet olsun, evet öyleyim." Güldüm, olmayı planladığımdan daha heyecanlıydım. "Bir itfaiyeci gibi, ancak cesaret ve tehlikeli çalışma koşulları olmadan."

Bir kahkaha atarak, "Tüm kahramanların en yumuşakı," dedi ve ondan hoşlandım. Yani, onu tanıımıyordum, yani gerçek hayatta tam bir gulyabani olabilirdi ama birlikte birkaç saat geçirilecek biri için havalıydı.

"Peki kurallarınız var mı?" diye sordu.

Bu soru beni hazırlıksız yakaladı çünkü kesinlikle kurallarım vardı ama onun bana bunu sormasını beklemiyordum.

"Asıl mesele şu ki, bunu yalnızca çıkış yolu olmayan ve kendilerine haksızlık yaptığına dair kanıtları olan biriyle evlenmek üzere olan insanlar için yapıyorum." Saatin kaç olduğunu merak ettim. "Temel olarak dolandırıcılar ve pislikler."

"Kazançlı mı?" diye sordu, mükemmel bakımlı tırnağıyla şişesinin etiketini kaşıyarak. "Asha'nın sana ne kadar ödediğini bile bilmiyorum."

"Hayır," dedim. "Bira parası."

Bu bir yalandı.

Bunların hiçbirini yapmaya kalkışmamıştım ama yan iş yavaş yavaş kendi kendine bacaklar geliştirmişti. Hannah'ya yardım etmiştim, o da yardım karşılığında para almam konusunda ısrar etmişti. İyi para.

Bir ay sonra Hannah'nın kız kardeşinin en yakın arkadaşı, düğünden çıkmak için yardıma başvurdu. Hayır demeyi denedim ama ortaya çıktı ki konu bir sik kafalıyla evlenmeye mahkum olan insanlara gelince tam bir enayiydim. Onların tek umudunun ben olduğumu bilmek,

özellikle de ölüm bizi ayırana kadar deyimi söz konusu olduğunda bana bulaşıyordu.

Hayır demeyi imkansız buldum. Bir uzlaşma olarak, genellikle yalnızca masrafları karşılayacak kadar biriktirdim, sonra geri kalanını bağışladım.

Ağzı bir gülümsemeye dönüşürken genç ve sarhoş görünen Sophie, "Tanrım," dedi. "Ne fikir. Bahse girerim gelinlerin ve neredeyse damatların yakınında yeterince mutsuz vardır ve eğer istersen itiraz ederek tam zamanlı bir kariyer yapabilirsin. Lanet olsun, muhtemelen işi geri çevirmek zorunda kalırsınız, çünkü bir kişi, sonu felaket olan düğünlerinden umutsuzca kaçmaya çalışan çok sayıda insanla başa çıkmak için yeterli olmayacaktır.

Belki de senin mesleğin budur, dedim, onun bunu yaptığını hayal etmeye çalışarak. Her nasılsa onu öldüreceğini biliyordum. "Nesne Kadın olabilirsin."

Başını kanepeye yaslayıp gözlerini kapatarak, "İşimi seviyorum" dedi. "Fakat bu, İtirazcının İtiraz Edici Kadını olmak eğlenceli bir yan iş olabilir."

"Kullanacağım kelime eğlence mi bilmiyorum," diye yanıtladım, gözlerimi de kapattım.

"Güven bana, İtirazcı," dedi, sesi uykulu ve çekiciydi. "Eğlenirdik."

<https://oceanofpdf.com/>

beş

Dört ay sonra

Sophie

"Ananas istiyorum."

"Bunu sadece beni sinirlendirmek için söylüyorsun. Bu konudaki hislerimi biliyorsun."

"Arkadaşlar, bu sadece pizza; hadi peynirle devam edelim ve yolumuza devam edelim." Perşembe gecesi pizza geleneğini oda arkadaşlarımla uyguladığım güne pişman olarak iç çektim. "Açlıktan ölüyorum."

Rose alçak sesle mırıldanarak, "Sanırım peynir iyi olur," dedi, "eğer bir saat sonra aç kalmak istersen."

Yemin ederim o ikisi beni öldürecekti. Hala iki oda arkadaşı alma kararımın arkasında duruyordum ama bazı günler bu ebeveyn olmak gibiydi.

Stuart'la ayrıldığımızda daire konusunda büyük bir kavga etmiştik. Tanıştığımızda onundu ve ciddileştığımızda doğal olarak onun yanına taşındım çünkü muhteşem bir daireydi. Şehir merkezindeki yüksek tavanlı, muhteşem manzaralı, tahsisli otoparkı ve asansörü olan yüksek bina; konu o bina olduğunda aşka inandım.

Düğün gerçekleşmeyince ve ben onun taşınmasını istediğimde, merhaba dolandırıcı, aslında bana şöyle dedi: Maaşınla bu binayı almaya gücün yetmiyor, Soph.

Kesinlikle haklıydı ama ona yanıldığını söyledim ve gitmesi için ona zorbalık yaptım.

Bu da bana, benim kazandığımdan daha pahalıya mal olan bir dairede nasıl kira ödeyeceğimi bulma zorunluluğunu getirdi.

Cevap, istemediğim ama kabul etmek zorunda kaldığım iki beklenmedik oda arkadaşı şeklinde geldi.

Neyse ki, çekişmedikleri zamanlarda onlarla yaşamak kolaydı.

"Tanrı aşkına," dedi Larry, "ananas yaklaşık yirmi kalori ekliyor. Açlık faktöründe hiçbir fark yok."

Gözlerimi devirdim ve aylar süren kasvetli soğuktan sonra bahar akşamının sıcaklığının tadını çıkararak güverteye çıktım. Aşağıdaki sokaktaki insanları izlerken pizzayı (yarısı peynirli, yarısı ananaslı) sipariş ettim.

Omaha'da şehir baharın ilk sıcak gününde canlandı. Sanki hepimiz yeraltına kilitlenmiştik ve sonunda serbest bırakılmıştık, bu yüzden sokaklarda dolaştık, dışarıda içki içtik ve her yerde dışarıda olmak, parka ve çizme olmadan hayatı deneyimlemek için haykırdık.

Elimde telefonum titredi ve tanımadığım bir numara mesaj attı: Sana bir teklifim var.

Bunu görmezden gelmem gerektiğini biliyordum ama cevap verdim: Yanlış numarayı aradın.

Bir saniye sonra başka bir mesaj. Bundan emin misin Sophie?

Kim? Korkuluklara yaslandım ve gönderdim: Bu kim?

Yabancılarla tanışan ya da çok sayıda eski arkadaşı olan biri değildim, dolayısıyla onun kim olabileceğine dair hiçbir fikrim yoktu. Cevap geldiğinde inanamadım.

Bu Max, sizin “itiraz edeniniz”.

Ah, sevgili Tanrım, şimdiden bana musallat olmak için geri mi dönüyordu? Bu adam ne istiyor olabilir ki? Mesaj attım: Merhaba. . . ?

Bu adamın bana tuhaf bir şantaj senaryosu ya da düğününden birinin anlaşmamızı keşfettiği konusunda beni uyarması dışında bana mesaj atmasının hiçbir sebebini düşünemiyordum.

Kahretsin.

Asha'yla kavga ettiğimiz düğün gecesinden beri onu görmemiştim. Sabahın ilk uykusundan uyandığımda gitmişti ve bir daha asla konuşamayacağımızı sanıyordum.

Max mesaj attı:

Yarın sabah benimle kahve içmek için buluşur musun?

Hayatta olmaz. Beynim bu yabancıнын neden buluşmak isteyebileceğinin olası nedenlerini araştırırken ensemdede küçük bir gerginlik düğümü oluştu.

Mesaj attım: Bu neyle ilgili?

Hatırlayabildiğim kadarıyla adam yakışıklıydı ve oldukça normal görünüyordu. Hatta büyüleyici. Her ne kadar dizginsiz duyguların bir-iki darbesi ve birden fazla viski atıcısı benim sağduyulu olmam açısından pek iyiye işaret olmasa da, ürkütücü ya da sümüksü değildi.

Sadece senin yanında bir şeyler yürütmek istiyorum. Endişelenmeyi bırakın; ben sürüngen değilim ve bu büyütülecek bir şey değil.

Bir bahane bulmaya çabalayarak şezlonga çöktüm çünkü hiçbir yolu yoktu. Kötü bir haberi olmasa ya da üzerinde çalıştığı bir konu olmasaydı bile onunla kahve içmenin bana hiçbir faydası olmayacaktı.

Sanki aklımı okumuş gibi mesaj attı: Bahane bulmaya çalışmayı bırakın. Benimle Starbucks'ta beş dakikalığına, istediğin kadar erken buluş. Senin için tehlike oluşturduğumdan endişeleniyorsan Asha'yı getirebilirsin.

İnledim ve onunla yuvarlanmaya karar verdim, bunu istediğim için değil, eğer gitmezsem onun ne istediğini merak ederek kendimi çılgına çevireceğim için. Ayrıca neyle karşı karşıya olduğunuzu bilmek her zaman daha iyiydi, değil mi?

Derin bir nefes aldım ve mesaj attım: 114. caddedeki Starbucks ve Dodge — sabahın 7'si.

<https://oceanofpdf.com/>

altı

Maksimum

İlk başta onu tanıyamadım.

Sarışın içeri girdiğinde ben pencerenin yanındaki bir masada oturmuş Sophie'yi bekliyordum. O, telefonuna bakıyordu ve şehrin bu kurumsal bölgesi için standart "gündelik" Cuma üniformasını giyiyordu; kot pantolon ("iyi" kot pantolon, "garaj temizleme" kot pantolonu değil), düz (tasarımcı) ayakkabılar, beyaz tişört ve gerekli, mükemmel şekilde dikilmiş siyah blazer.

"Bugün şık giyinmedim ama yine de göz açıp kapayıncaya kadar tonlarca toplantı planlamaya hazırım" diye bağıırıyordu ve kadının bileğindeki Apple Watch'u kullandığını bir bakışta anladım.

Saçları omuz hizasındaydı, hafif ve dalgalıydı, uçları tıraşlıydı ve sanki ikinci dereceden denklemleri hesaplayabiliyor ve hiç beklemeden yıllık bütçe tahmininde bulunabiliyormuş gibi, aynı zamanda hem ateşli hem de akıllı görünmesini sağlayan büyük siyah bir gözlük takıyordu. rujunu mahvediyor.

Bardakımı aldım ve ondan uzaklaşıp pencereden dışarı baktım. İhtiyacım olan son şey Bayan iPhone'un dönüp onu kontrol ettiğimi düşünmesiydi. Hala . . . gözlerim geriye gitti. Başımı cihazından kaldırmadan tezgâha hücum etme şekliyle ilgili bir şeyler vardı ki beni izliyordu; yarı bir çarpışmayı bekliyordu, yarı da gözlerini telefonundan kaldırmadan sipariş verip içkisini alıp alamayacağını merak ediyordum. .

Ancak sıranın önüne ulaştığında telefonu ceketinin cebine attı ve sesinde bir gülümsemeyle -biraz kremalı Venti Americano- siparişini verdi.

Lanet olsun, onun sesi.

Oydu.

Sarışın Sophie'ydi.

Uzun, siyah saçlarını ve dantelli gelinliğini gözümde canlandırdım ve buna pek inanamadım.

Sanki düşüncelerimi duymuş gibi kafeye baktı, sonra göz teması kurarak benimle aynı hizaya geldi.

Fincanımı ve kaşımı kaldırdım, bu da onun kaşlarını çatmasına ve kahve tezgahına dönmesine neden oldu.

Tamam.

Ama sonunda yanıma geldiğinde bana hafifçe gülümsedi. "Yani merhaba."

"Yani merhaba." Gözlerim yüzünde ve saçlarında gezindi. "Vay. Farklı görünüyorsun."

Tek kaşını kaldırarak beni genişlemeye teşvik etti.

"Daha kısa," diye düzelttim, bu da karşımdaki sandalyeye otururken gülümsemesinin daha da büyümesine neden oldu.

Kapağın tıpasını çıkarıp masaya koyarken, "Boyumun üzerinde çok çalışıyorum," dedi, "bu yüzden bu beni memnun ediyor."

"Doğal olarak," diye mırıldandım ve sessiz bir gülümsemeyi paylaştık.

Bunun o gelin olduğuna inanmakta güçlük çektim. Başarısız olan düğününün gecesi, sarhoş ve aptaldı, rimel çerçeveli gözleriyle lanet Twinkies'i fırlatıyordu.

Karşımdaki bu ölçülü insanla o ateşli karmaşayı pek bağdaştıramadım.

Sarışın Sophie Wall Street Journal'a abone olmuş gibi görünürken gelin ise Vogue'a abone olmuş gibi görünüyordu.

Ve belki İnsanlar.

"Neden, neden buluşmak istedin?" Saçının bir tarafını kulağının arkasına sıkıştırdı ve şöyle dedi: "Mesajınızın beni çok şaşırttığınızı itiraf etmeliyim."

Ayıkken kesinlikle daha gergindi ki bu pek de sürpriz değildi ve benden şüpheleniyormuş gibi görünüyordu.

"Evet, en son konuştuğumuzda..."

"Tek seferlik," diye düzeltti kırpılmış bir ses tonuyla.

"İtirazcı' olmakla ilgilendiğinizi ifade ettiniz. "

Bardağı dudaklarına götürüyordu ve sözlerim üzerine donup kaldı. Gözlerini kırıştırdı ama yaptığı tek hareket buydu.

"Demek sizi yardıma çağırıyorum," dedim, "kamu görevlisi."

Sanki tüm verileri alıyormuş gibi gözleri yüzümün her yerinde gezinirken tekerlekler dönüyordu.

Ne düşünüyordu?

"Dinlemek." Dudaklarını birbirine sürttü ve beni geri çevirdiğini anlayabiliyordum. "Sanmıyorum..."

"Aşka dair düşüncen değişti mi?" Kaplanı dürtmeye çalışırken sözünü kestim. Sadece bunu yapmasını istemedim, aynı zamanda otel koridorunda taklalar atan kızın bir nevi parıltısını da görmek istedim. "Artık umutsuz bir romantik misin?"

"Tanrım hayır." Bu soru onu kararsızlıktan sarstı ve bunu önerdiğim için bana aptalmışım gibi baktı. "Fakat bu, kendimi başka birinin dramına dahil etmek istediğim anlamına gelmiyor."

Kahretsin. Hayır diyecekti ve TJ'in başı belaya girecekti. Kahvemi aldım ve şöyle dedim: "Ya senin düğünün için de aynısını söyleseydim?"

Durdu, başını eğdi ve mırıldandı: "Bu adil değil."

"Doğru ama." Elimi çeneme sürttüm ve "Yani bana borçlusun" dedim.

Gözleri kısıldı ve bir hata yaptığımı anladım. Bu baskı yapılacak bir kadın değildi. Sesini alçalttı ve "Hizmetlerinizin karşılığını size ödedik" dedi.

Onun tepkisini bekleyerek, "Arkadaşınızın çeki karşılıksız çıktı," diye yalan söyledim. "Yani bu bir hediye idi. Benden."

"Kahrolası Asha," diye mırıldandı, sanki bu Asha'nın standart MO'suymuş gibi gözlerini devirerek. "Sana ne kadar borçluyum?"

"Dediğim gibi, bu bir hediye idi," diye tekrarladım, gülümsememeye çalışıyordum ama sırtımdan oldukça emindim. "Seni ömür boyu Bayan Sophie olmaktan kurtaran bir hediye. . . yaşlı Stu'nun soyadı neydi?"

Gözlerini kırıştırdı ve burnundan derin bir nefes aldı ve bir an bana söylemeyeceğini düşündüm. Sonra sessizce "Lauren" dedi.

"Ah, sevgili Tanrım," dedim, kahkahamın kaçmasına engel olamayarak. "Sen Sophie Lauren mi olacaktın? İtalyan film yıldızı gibi ama a yerine e ile mi? Sophie. Lauren. Tanrıya şükür ki, siz tüm hayatınızı insanların size Houseboat filmini izleyip izlemediğinizi sormalarını dinleyerek geçirmeden önce ben ortaya çıktım ve bazı şeyleri durdurdum.

"Cary Grant o filmde bir rüyaydı" dedi, hem klasik filmi bildiği için hem de nihayet - sonunda - kurtardığım geline biraz benzediği için beni çok şaşırttı.

"Rüyamdaki Sophia Loren'di," diye düzelttim ve ekledim, "En azından bana, eğer Stewie ona bir yüzük takmayı başarsaydı ismini saklı tutacağını söyle."

Kiminle evlenirse evlensin adını koruyacağını belirten bir yüz ifadesiyle, "Elbette adımı korurdum" dedi.

"Hangisi . . . ?" diye dürttüm.

"Steinbeck." Ünlü yazar hakkında yorum yapmam için beni cesaretlendirerek çenesini kaldırdı.

Ve evet, alçakta asılı bir meyve olduğu için istedim ama onun yardımını daha da çok istedim.

"Peki korkuyor musun? İtiraz etmekten mi?" diye sordum sıradan bir şekilde, sandalyeme yaslanıp kollarımı çaprazlayarak. "Bu kadar mı?"

"Bir nevi," diye itiraf etti, bardağının kapağını açarak. Orta parmağında, elini hareket ettirdiğinde ışığı yakalayan, gümüş, sarı altın ve pembe altın olmak üzere üç parlak bant vardı. "Çatışmalardan hoşlanmıyorum ve bu son derece bir çatışma. Ama aynı zamanda birçok açıdan berbat bir fikir gibi görünüyor."

"Hayır demeden önce sana durumu anlatayım." Boğazımı temizledim. "Tamam aşkım?"

Tekrar içini çekti ve "Tamam ama fikrimi değiştirmeyi beklemeyin" dedi.

"Merhaba, Soph?" diye sordum sesimi alçaltarak ve ona o otel odasında saatlerce süren arkadaşlığımızı hatırlatmaya çalışarak.

"Evet?" derken gözleri aniden biraz daha genişledi, biraz daha yumuşak görünüyordu.

"Ben sana bunu anlatırken düğün sabahı nasıl hissettiğini hatırlamaya çalış, tamam mı?"

Alnı kırışıp yutkundığında yüzünden bir fırtına geçti. Hiçbir şey söylemedi ama beklentiyle bana baktı.

"Yani TJ altın kalpli bir anaokulu öğretmeni. Altı ay boyunca Ulusal Muhafızlarda görev yaptığında kız arkadaşı Callie onu aldattı ama o onu affetti ve sonunda bir yıl sonra evlenme teklif etti."

"Aptal," dedi kahvesini ağzına götürerek.

"Kabul ediyorum" diye yanıtladım. "Geçen haftasonuna ileri saralım. Bekarlığa veda partisindedir ve sağdıçlarından biri tuvalete giderek telefonunu masanın üzerine bırakır. TJ yanlışlıkla Callie'den gelen mesajı görüyor."

"Aman Tanrım, onu bir sağdıçla mı aldatıyor?" Sophie tiksinererek söyledi. "Cidden?"

"Hayır. Sağdıç onun kardeşidir. Ancak mesaj TJ'i geç saatlere kadar dışarıda tutmasını çünkü Ronnie'yle, yani aldattığı adamla vedalaşmak istediğini söylüyor. Sadece bu değil, aynı zamanda 'TJ'nin striptizciyle bir fotoğrafını çekmeye çalışın, böylece onu tutabilecek bir şeyim olur' diyor. Ona bir kucak dansı ısmarla.' "

"Hayır," dedi Sophie, ağzı açık kalmıştı. "O kaltak."

Ona ulaştığımı söyleyebilirim. Yap, yap, yap.

"TJ hasta olduğunu ve kefaletle çıktığını, eve zamanında gelip iPad'ine giriş yaptığını ve Ronnie'yle olan tüm mesajlarını gördüğünü söylüyor. Kabus gibi müstehcen içerik—"

İğrenç, diye mırıldandı.

"Fakat aldatmanın yanı sıra konuşmalarında da onunla tamamen dalga geçiyorlar . Onun ne kadar aptal olduğuna gülün, ona takma adla hitap edin; iğrenç şeyler."

"Takma adı ne?" diye sordu ve ölçölülük maskesinin kaybolduğunu fark ettim. Tamamen hikayenin dramasına dalmış görünüyordu, gözleri hayranlık uyandıracak kadar genişti.

"Anaokulu öğrencisi" diye yanıtladım ve bunu söylemek bile içimi acıttı. Zavallı kahrolası TJ.

Farklı okullara gitmemize rağmen ortaokuldan beri arkadaşlık ve ben ilişkilerden tamamen kaçınmayı tercih ederken, o her zaman kendini bir kız arkadaştan diğerine atardı, sonsuza kadar mutlu olacağını bulma konusunda çaresizdi.

Sophie yorum yapmadı ama sadece başını salladı ve bu kısmın onu rahatsız ettiğini görebiliyordum. Aniden üzgün görünüyordu ve bu hoşuma gitmedi ama devam ettim.

TJ'i kurtarmasını gerçekten istiyordum.

"TJ perişan halde ama ne yapabilir? Callie'nin üç ağabeyi, küçük kasabalarında korkutucu cahil polisler, amcası şerif ve babası da TJ'nin evinin ipoteğini elinde tutuyor.

Başını salladı ve "Bu gerçek mi? Bu gerçek olamaz."

"Sağ?" Eğer TJ'i tanımasaydım buna ben de inanmazdım. "Eğer TJ onu atarsa kasabadaki hayatı mahvolur."

"Lanet olsun" dedi yavaşça başını sallayarak.

"Fakat eğer kirli çamaşırları başkası açığa çıkarırsa, bu onun suçu olmayacaktır. Elimden gelse yardım ederdim ama bence kendini bu duruma sokan bir adam sadece hastaneyi ziyaret etmek istiyor."

"Harika," dedi hızla gözlerini kırptırarak.

"Senin için iyi olan şey, bu maço pisliklerin ve onların kasabalarının eski bir şövalyelik duygusuna sahip olmaları, bu yüzden asla bir kadına vurmazlar."

"Olağanüstü bir haber," dedi kuru bir sesle.

"Yardıma ihtiyacı var."

İçini çekti ve oturduğundan beri ilk kez bunu gerçekten düşündüğünü hissettim. Elini saçlarının arasından geçirdi ve alt dudağının kenarını ısırıldı.

"TJ'nin hayvanları kurtarmaya çalıştığından bahsetmiş miydim?"

"Dur," dedi kırmızı uçlu işaret parmağıyla beni işaret ederek. "Beni manipüle edemezsin..."

"Biri, arka ayakları yerine tekerlekleri olan bir kedi," diye sözünü kestim, "ve koştuğunda ciyaklıyorlar..."

"Kapa çeneni," diye talep etti ama başını tekrar sallarken hafif bir kahkaha attı.

"Diğeri kör..."

"Öyle değil" diye bağırdı, mağlup görünüyordu.

"Kedi kaygısından kaynaklanan kel noktalarla, bence buna fanksiyete demeliler çünkü bu onun baş belası bir vampir kedi gibi görünmesine neden oluyor..."

"İyi!" Sophie dişlerini gıcırdatarak elini kaldırarak sözünü kesti. "Düşüneceğim ama eğer yaparsam sen de benimle gelmek zorundasın."

"Ne?" Bunu beklemiyordum.

"Evet" dedi, beyni çalışmaya başlarken çenesini kaldırıp gözlerini kıstı. "Çok korkağım ve ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok. Ben gidersem sen de gidersin."

Ne? "Sen itiraz ederken ben ne yapacağım?"

Omuz silkti. "Benim randevum gibi görünüyor sanırım."

Onunla gitmeyi düşünmemiştim ama bunun neden iyi bir fikir olmadığına dair bir neden de bulamadım. Çoğu insan düğünlere randevu getirirdi, bu yüzden kontrol edildi

ve TJ'in gerçekten onun yardımına ihtiyacı vardı. "Bu... . . . Aslında fena bir fikir değil."

"Vay canına, teþekkürler," diye espri yaptı. "Bu arada bu düğün ne zaman ve nerede? İşim nedeniyle yerel hiçbir şey yapamıyorum."

"Tamamen anlamak. Seninki şimdiye kadar yaptığım tek yerel düğündü." Ona hizmetimi hatırlatmanın faydası olacağını umuyordum. "Ve Murdock'un yakınındaki bir taşra şapelinde."

Boğazımı temizleyip kaşımı kaşıdım. "Düğün yarın."

"Elbette yarın," diye mırıldandı, başını salladı ama beklediğim gibi çıldırmadı.

"Yani otuz dakika uzaklıkta mı?" Sophie telefonunu çıkardı ve doğrudan takvime gitti. "Ne zaman? Erken mi gitmemiz gerekiyor? Pratik yapabilmem için iletebileceğiniz standart bir konuşmanız var mı?"

Vay. Anahtar çevrilmişti ve Sophie tamamen iş başındaydı.

"Erken gitmemize gerek yok ve eğer en kolayı buysa seni alabilirim. Ama kıyafet kuralları da dahil olmak üzere ayrıntıları alacağım ve bu sabah daha sonra size SOP'umla ilgili genel bir fikirle birlikte mesaj atacağım.

Telefondan başını kaldırdı. "Kıyafet kuralı mı? Normal düğün kıyafetinden farklı mı?"

Onu bu ayrıntı konusunda kaybetmek istemedim, bu yüzden "Gündelik kıyafetlerle ilgili bir şeyler söylemiş olabilir, bu yüzden onaylayıp size haber vereceğim" dediğimde oldukça rahat davrandım.

Aslında, "Sadece kot pantolon ve botlar - hiçbir elbiseye izin verilmeyecek" yazıyordu çünkü Callie'nin etrafı cahillerle doluydu, ama o mücevheri atmadan önce Sophie'nin onaylamasını beklerdim.

"Tamam," diye yanıtladı, telefonunu kapatıp cebine koyarken hâlâ endişeli görünüyordu. "Muhtemelen şimdi işe gitmeliyim."

"Aynı."

Ayağa kalktık ve kapıya doğru yöneldik ve kapıyı ona açık tuttuğumda, "Yumruk yiyeceğimi düşünmüyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Hayır," dedim, serin bir bahar sabahına adım atarken. "Genellikle gelin ve damadın suçlamalar konusunda tartışmaya başlaması ve ben çıkarken kimsenin beni fark etmemesi oluyor."

"Düğünüm hariç," dedi gözünün ucuyla bana bakarak. "Bir yumruğu hatırlıyor gibiyim."

"Kayıt olarak söylüyorum, bu yumruk yumruğa bir tokat gibiydi." Ceketime uzanıp güneş gözlüklerimi aldım ve takarken "Hiç hissetmedim bile" dedim.

"Birisi savunmaya geçmiş gibi görünüyor."

"Savunmacı değilim ama bu bir yumruk değildi."

"Punç diyor diyor," diye mırıldandı, ceketinin cebinden anahtarlarını çıkarırken.

"Punchee tek kelime bile değil," diye düzelttim, "ve kimse boyu ancak bir buçuk metre olan ve doğruyu söyleyen bir kızın peşine düşmez."

"Bilinmesi için beş dört yaşındayım" dedi ve sonra solu işaret etti. "Arabam parkın aşağısında, o yüzden o tarafa gitmem gerekiyor. Seni tekrar görmek güzeldi ve korkudan tir tir titreyip kararlarımı sorgularken daha sonraki talimatlarını sabırsızlıkla bekliyorum."

"Kamyonum da parkın orada," dedim, "böylece kararlarınızı birkaç dakika daha tartışabiliriz."

Ağzında ukala bir sırıtışla, "Ne kadar şanslı bir gün," dedi ve yürümeye başladı.

"En şanslı." Hafif ve meyvemsi bir parfüm kokusu aldım ve nasıl bir araba kullandığını merak ettim. Benim iddiam

çok pratik bir Honda CRV ya da belki bir Audi sedandı. “O zaman bana hayatından bahset, boktan gösteri sonrası düğünden. Birini görüyor musun?”

Sanki ikinci bir kafa çıkmışım gibi bana baktı. "Cidden? Sorun bu mu anne?”

"İlişkilere bakış açınızı ilginç bulmam dışında herhangi bir neden sormuyorum" dedim, bu soruyu neden sorduğumdan bile emin olamayarak. "Kıcını yere koy."

Boğazından bir ses çıkardı ve ellerini ceplerine soktu. "Kimseyle görüşmüyorum ve bu beni gülünç derecede mutlu ediyor. Düğünden beri yeni bir araba satın aldım, iki kedi sahiplendim, dairemi tamamen yeniden dekore ettim ve hayatımda bana seçimlerimi neden beğenmediğini söyleyen hiçbir erkek yok."

Aşk konusunda kendi Kool-Aid'ini içtiğine tamamen inanıyordum ama aynı zamanda mutlu görünmek için biraz fazla çabalıyormuş gibi görünüyordu. "İsimler lütfen."

"Ne?"

"Kedilerinizin isimlerine ihtiyacım olacak. Bir erkek olarak, kararınızla ilgili fikrimi size bildirmek benim işim."

"Bu senin işin, değil mi?" Rüzgâr saçını yüzüne savurdu -bu saç kesimiyle gerçekten çok hoş görünüyordu- ve "İsimleri Karen ve Joanne" dedi.

"Hımm," dedim onun sıkıcı seçimlerine şaşırarak. "Ha."

"Ha? Cevabın bu mu?" Biraz döndü, sırtı ve bana bakabilmek için yana doğru yürüdü ve "Bana gel Max. Bırakın da o erkeksi görüşe sahip olayım."

Birinin neden bu kadar sıradan isimleri seçtiğini bilmeden, "Eh," diye başladım. "Onlara ölümünden sonra insanların adını mı verdiniz?"

O, başını salladı. "Hayır."

"'Anne saç kesimi' diye arama yaptığınızda ilk iki ismi seçmeniz gibi rastgele bir seçim miydi?"

"Yine hayır," diye yanıtladı şarkı söyleyen bir sesle.

"Pekala, sebebi ne olursa olsun, sanırım şimdiye kadar duyduğum en vanilya, sıkıcı kedi isimlerini seçtin."

"Kesinlikle," dedi zafer kazanmış gibi bir sesle.

"Peki bunun bir nedeni var mıydı?"

"Aslında vardı. Annemi sinirlendirmek için onlara bu ismi verdim."

"Ah, lütfen bu hikayeyi paylaşın."

Sırtırken tüm yüzü aydınlandı ve şöyle dedi: "Annemin en iyi arkadaşlarının isimleri Karen ve Joanne'dir ve onlar dedikoducu, yargılayıcı harpylerdir. Onlardan hoşlanmadığımı bilmesine rağmen beni arayacak ve bu ikisinin kitap kulübü ya da golf liginde ne gibi bir dramaya bulaştığını anlatıp duracak. 'Karen ve Joanne acılı yumurta sipariş ettiler ve yemek şirketi onun yerine peynir tepsisi getirdiğinde çılgına döndüler' - bunun gibi saçmalıklar, değil mi?"

İşin nereye varacağını anladığımda güldüm. "Sağ."

"Artık ne zaman onun bir Karen-Joanne hikayesi olsa, ben de kendi Karen-Joanne hikayemi paylaşıyorum; 'Karen bu sabah mutfakta kıl yumağı öksürdü ve Joanne onu yemeyi denerdi.' "

"Sen," dedim gülüşümün arasında, "korkunç bir çocuksun."

"Ama bu beni onunla telefonda konuşmamı engelliyor." Sokak sayacının yanına paralel park edilmiş bir arabayı işaret ederken yüzü yumuşak ve eğleniyordu. "Bu benim."

Parlak siyah arabaya baktım, sonra ona döndüm. İmkansız. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Hayır." Anahtarlarını çıkarıp sürücü tarafındaki kapı kilidine koydu. "Bu konuda sen de erkek fikrini paylaşacak mısın?"

Hangi arabalardan hoşlandığımı, hangi arabaların pislik olduğunu ve hangi arabaların aptalca olduğunu bilmek

dışında, aslında bir araba adamı değildim. Ama arabası... kahretsin. "69 model bir Camaro mu kullanıyorsun?"

Sanki bunu tanıdığım için benimle gurur duyuyormuş gibi gülümsedi. "Evet. Adı Nick, Yay burcu ve başka bir erkeğe karşı hissetmediğim şeyleri bana hissettiriyor."

Kafamı etrafına saramadım. "Hafta sonu araban bu mu?"

Gözlerini kırıştırdı. "Bu benim tek arabam."

"Karlı günlerde ne kullanırsınız?" Diye sordum.

"Nick."

Mümkün değil. "Kaç mili var?"

"Sekiz bin" dedi kapıyı açarak.

"Yüz sekiz bin mi?" Diye sordum.

"HAYIR." Dudaklarını birbirine sürttü. "Sekiz bin."

"Bana," dedim, bir şeyleri kaçırdığımdan eminken, bir yandan da bir şeyleri kaçırdığımdan şüphelenerek, "yalnızca sekiz bin kilometrelik '69 model bir Camaro'n olduğunu ve onu her gün kullandığını mı söylüyorsun? Ana ulaşım kaynağınız olarak mı?"

Bir kaşını kaldırdı. "Sesinde yargı işitiyor muyum?"

"Kıskançlık olabilir ama yargılamak değil." Başımı salladım. "Yine de bu şekilde kalırsa ne kadar alabileceğini bilmen gerekiyor, değil mi?"

Başını eğdi. "Küçük bir servet değerinde olduğu için ona bebeklik yapmadığım için aptal olduğumu düşünüyorsun."

Evet. "Aptal güçlü bir kelimedir."

"Ya sana Nick'in dolu dolu bir hayat yaşamak istediğini söylesem?" diye sordu ve sadece yarı şaka yaptığını anlayabiliyordum. "Bütün gün sıcaklığı kontrol edilen bir garajda, koruyucu bir örtü altında oturmak istemiyor. Dikkatsiz olmak, hızlı gitmek ve muhtemelen bir veya iki çamurluk bükücüye çarpmak için doğdu."

Arabasından sanki bir insanmış gibi bahsederken neden mantıklı davrandı?

"Kocası ona takıntılı olan tatlı bir bayandan aldım. '69'da yeni aldı, '72'de öldü ve birkaç ay önce bana satana kadar garajında kaldı. Hiç çıkarmadığına pişman olduğunu söyledi ve onu yere gömeceğime dair bana söz verdirdi. Yüzbinlerce kilometre yol kat etmemi ve ara sıra kaputun üzerinde biraz kar birikmesine izin vermemi istediğini söyledi. Ve sözümü tutmaya niyetliyim."

Buna nasıl gülümsemezdim? Ona baktığımda kim olduğu hakkında hiçbir fikrim olmadığını fark ettim. Vahşi gelin, ciddi profesyonel, umutsuz araba romantik; hangisi gerçek oydu? "Çok tuhafsın Sophie."

"Biliyorum," dedi çenesini biraz kaldırarak beni yargılamaya cesaretlendirerek.

"Beğendim." diye ekledim bunu kastederek. Onda öyle bir şey vardı ki. . . kahretsin, hoşuma gitti.

Gözleri bir dakika boyunca yüzümde gezindi, sanki kendi fikrini oluşturmak için tüm detayları inceliyormuş gibi, sonra şöyle dedi: "Artık hayatım tamamlandı. Yarınla ilgili tüm detayları bana mesajla gönder, tamam mı?"

Arabama doğru dönmeden önce onu ters çevirdim ve uzaklaşırken onun tanıdık gülüşünü duydum.

<https://oceanofpdf.com/>

Yedi

Sophie

Asansörden indim ve Max'le kahve içtikten sonra iyi bir ruh hali içinde masama yöneldim. Komikti ve hiç de ürkütücü değildi ve onun yanında kendimi şaşırtıcı derecede rahat hissetmişim ki bu tuhaftı çünkü genellikle yabancılarla sosyalleşmekten hoşlanmazdım.

Nedenini bilmiyorum ama bu kadar çekici olması beni şok etmişti. Dün gece mesaj attıktan sonra onu internette araştırdım ve LinkedIn'de buldum ama hiç fotoğraf yoktu. Yani evet, onu yakışıklı olarak hatırlıyordum ama bu GQ tarzı bir takım elbiseydi. Ancak o sabah farklı bir adama

benziyordu. Aynı koyu renk gözler ve güçlü bir burun ama tamamen farklı bir estetik.

Kot pantolon, iş botları, 3/4 fermuarının yanında bir tür logo bulunan siyah kazak ve Patagonya yünlü ceket; sadece bir baret ihtiyacı vardı ve HGTV'nin evini çeviren bir programın sunucusu gibi görünürdü.

Bu mantıklıydı çünkü profiline göre bir inşaat şirketinde kıdemli proje yöneticisiydi.

Eyaletin en büyük inşaat şirketi.

Her nasılsa, kafedeki gerçekçiliği - hem görünüş hem de kişilik olarak - beni rahatlatmıştı.

Belki yarınki düğün o kadar da kötü olmaz.

Ugh, gerçi zaten gergindim.

Yapabilir miyim? Gerçekten bir düğünde herkesin önünde durup bir çiftin birlikteliğine itiraz edebilir miyim? İşyerinde büyük gruplara sunum yapmaya alışkındım ama romantizm bekleyen yabancılarla dolu bir kilise tamamen farklı bir şeydi.

Solumdaki ofisten "Günaydın Sophie" diye bir ses duydum.

Otomatik pilotta, "Günaydın Ben," diye yanıtladım, o yöne bile bakmadım.

Başkanımız, Nesbo Inc.'de bir şirketten çok bir aile gibi olduğumuz fikrini desteklemek konusunda büyük bir çaba gösterdi. Günlük Günaydınlar'ı uygulamaya koymuştu; bu, temelde, güne başlamak için içeri giren birini gördüğünüzde, iki saniyenizi günaydın demek için ayırmanız yönündeki bir kararnameydi.

Yeterince zararsız görünüyordu ama odam binanın diğer ucunda, süper işbirlikçi açık kat planı konfigürasyonlarından biri olduğundan, daha ben bile yapamadan, her gün sonsuz gibi görünen günaydınlar dizisine maruz kaldım. ilk enerji içeceğimdi ve ondan nefret ediyordum.

Her gün meydana gelen gıcırta miktarından dolayı dişlerimin parçalanması gerekiyor.

Sağımdan "Günaydın Sophie", ben de "Günaydın Dallas" diye karşılık verdim.

Köşedeki bölmeden "Günaydın Soph."

"Günaydın Betsy," diye mırıldandım, AirPods'umu bulmak için çantamı açtım. Tanrım, onları unutmadığımı umuyordum çünkü ofis o kadar sessizdi ki daktilo sesleri beni deli ediyordu. Kulaklıklar deliliğin eşiğinden kurtulmamın tek yoluydu.

"Günaydın Sophie," dedi Izabel.

"Günaydın Iz," diye yanıtladım, çantamı karıştırırken.

Stuart, "Günaydın Sophie," dedi.

"Günaydın, zavallı ahmak," diye mırıldandım, şimdi onları evde bıraktığım için tam bir panik içindeydim.

Köşedeki ofisten, "Günaydın Sophie," diye bir ses duydum.

"Günaydın Amy," diye yanıtladım, avlanmayı bırakarak. AirPod'larımı açıkça evde bırakmıştım ve şimdi sessizliğin bunaltıcı seslerine maruz kalacaktım.

Müthiş.

Odama ulaşıp çantamı koyduğumda Edie'nin çoktan ofisinde olduğunu ve telefonla konuştuğunu görebiliyordum, bu yüzden ona elimi kaldırdım, o da ardından çenesini sallayarak karşılık verdi.

Ne kadar erken gelirsem geleyim, beni hep yenerdi.

Bu iyiydi çünkü o benim patronumdu; bu şekilde çalışması gerekiyordu, değil mi?

Takımımı yendiğim sürece dünyada her şey yolundaydı.

Ve onları hep yendim.

Oturdum ve dizüstü bilgisayarımı açtım, bilgisayarım canlanırkenAmericano'mdan biraz daha içtim. Bunun duvardan duvara buluşma günlerinden biri olacağını

biliyordum, bu yüzden kendimi önleyici kafeinle doldurmam gerekiyordu.

Nesbo veri tabanı bip sesi çıkardı ve başlangıç mesajını (Günaydın, Sophie Steinbeck, İK Direktörü) ve şifremi girmemi isteyen gülümseyen robot belirdi.

Hem simgeler hem de sayılar içeren çok güvenli sekiz basamaklı parolamı yazarken, her sabah yaptığım gibi, "Günaydın, Sophie Steinbeck, İK Başkan Yardımcısı" deyişini hayal ettim. Diğer iş birimlerinin başkan yardımcılarında daha genç olduğumu biliyordum ama çok hazırdım.

Diğer Başkan Yardımcılarının da hazır olduğumu bildiklerinden oldukça emindim.

Lanet olsun, Edie'nin bunu bildiğinden oldukça emindim; son terfimden bu yana astından çok onun meslektaşısı gibiydim; iki kişilik bir rüya takımı gibi çalıştık. Bir yıldır emekliliğine dair söylentiler dolaşıyordu ve gittiğinde onun yerini almamı bana tavsiye edeceğini iliklerime kadar hissettim.

Maya merdiven boşluğundan departmana doğru yürürken, Günaydın, dedi. "Oda arkadaşlarıyla pizza gecesi nasıldı?"

Maya ve ben şirkette çalışmaya aynı gün başladık ve o zamandan beri iş arkadaşlarıydık.

Başımı salladım ve Outlook'u açtım. "Kesinlikle öncekiyle aynı, ancak bu sefer kimse odalarına girip kapıyı çarpmadı."

Ceketini çıkarıp sandalyesine otururken, "Bu ikisi bir yolculuk," dedi. "Bu kadar eğlenceli olacaklarını kim düşünebilirdi?"

Onlar buraya taşınmadan önce ne düşündüğümü hatırlamıyordum ve sadece birkaç ay olmuştu. Onlarla yaşamak ateşli bir rüya gibiydi, sadece puslu bir tuhaflık makarasıydı bu gerçekten mi oldu? Eğer temizlikten bu

kadar keyif almasalar ve kirayı saçma bir şekilde erken ödemeleri olmasaydı, kesinlikle kararımı sorguluyor olurum.

"Kesinlikle ben değilim" diye yanıtladım.

Bilgisayarına giriş yaparken, "Bu arada, muhasebede donutlar var" dedi. "Ama çikolata yok."

"Çikolata yoksa çörek de yoktur."

"Vaaz et."

Birkaç saat sonra Güneybatı salatamı yerken ve yeni bir sağlıklı yaşam uygulamasıyla ilgili akıl almaz derecede sıkıcı Zoom sunumunu dinlerken telefonum çaldı.

Max: Yarın için detayları biliyorum. Ayrıca ödemeniz 4k olacaktır.

Çiğnemeyi bıraktım. Dört bin mi? Mesaj attım: 4K'yı düğünleri kesintiye uğratarak mı yapıyorsun?

Max: Oran değişiklik gösterir ve benim tarafımdan belirlenmez.

Bu mantıklı değildi; belki Max bir eskiz topuydu. Mesaj attım: Retçilerin oranlarını belirleyen bir tür yönetim kurulu var mı? Ücreti müzakere eden bir İtirazcılar Birliği var mı?

Max: Dinle akıllı adam, hiçbir zaman bir oran belirlemek zorunda kalmadım. Bunu her yaptığımda, insanlar bana ödeme teklifinde bulundular, örneğin "Bunu benim için yapman için sana 2 bin vereceğim."

Bu çok mantıklıydı. Çatalımı bıraktım ve mesaj attım: Ve TJ sana, cahil düğününü bozman için 4 bin teklif etti, öyle mi?

Maks: Doğru. Bu uygulanabilir bir ücret mi?

Nesbo'da iyi bir yaşam sürdürüyordum ama gerçekten oda arkadaşlarımdan kurtulmak istiyordum. Tatlıydılar ama çok fazlaydılar, bu yüzden Stuart'ın eski evinde yalnız

yaşamak için biriktirebileceğim her türlü bonus fonu memnuniyetle karşılardım.

Ben evet. Ayrıntılar lütfen.

Max: Yani düğün saat 16.00'da ve çok rahat. Kot pantolon ve botlar. Seni 3:15'te alacağım ve bunu yolda konuşuruz, yani hazırsın.

Diet Pepsi'mi aldım ve gerçekten bunu yapabileceğime inanamadım. Yapılması çok saçma bir şeydi ama ne zaman vazgeçmeyi düşünsem, geçen kış tek seçeneğimin Stuart'la evlenip boşanmak olduğuna karar verdiğim o anı hatırlıyordum.

Kendimi kapana kısılmış, çaresiz ve tamamen yalnız hissettim.

Tanrıya şükür Asha Max'i buldu.

Aşkla ilgili düşüncelerimi genellikle kendime saklıyordum çünkü bunun ne kadar saçma bir saçmalık olduğunu anlayan tek kişi benmişim gibi görünüyordu. Dünyanın geri kalanı, orada birilerinin kendileri için yaratıldığı saçma fikrine kapıldı ve ben de görüşlerimin, onların açık iyimserliklerini etkilemede anlamsız olduğunu biliyordum.

Ama TJ'in kaçmasına yardım edebilecek olsaydım bunu yapmak isterdim.

Üstelik nişanlısı herkesin önünde sürüklenmeyi hak eden çöp bir insana benziyordu.

Ben: İnceleyebileceğim konuşmalarınızın kısa bir özetini bana iletebilir misiniz?

Tam sodadan büyük bir yudum alırken telefonum çalmaya başladı. Ekranı baktım ve nefesim kesildi, popomun yanlış tüpe gönderilmesini sağladım.

Max'ti.

Beklenmedik bir cevap verdiğimde şiddetle öksürüyordum ve ne oluyor, beni neden arıyor? Arama.

"Bu Sophie," diye başardım.

"İyi misin?" O sordu.

"Evet. Peki," dedim hack'lerin arasında. "Bana bir saniye ver."

Tam o sırada telefonu bıraktım ve Edie'nin ofisinin penceresinden beni izlediğini gördüm; o kadar sert öksürdüm ki gözlerimden yaşlar aktı. Kahretsin. Sonunda aramaya geri dönecek kadar kendimi toparladım. "Bunun için üzgünüm."

"Evet, iletecek herhangi bir konuşmam, teknik incelemem veya PowerPoint sunumum yok" dedi, derin sesi alaycılıkla zenginleştirilmişti. "Ben biraz serbest bir adamım."

"Harika," diye yanıtladım ve benzer bir şey bulabilir miyim diye Google'da düğün itirazlarını araştırdım. "Yani tamamen hazırlıksız olarak ortaya çıkacağım."

"Seni arabada hazırlayacağım," dedi, ses tonu biraz daha güven verici bir tona dönüştü. "Söz veriyorum kolay olacak. Bombalarınızı bırakın ve uzaklaşın."

Sandalyemde biraz geriye yaslandım ve hayal etmeye çalıştım; ayağa kalkıp bunu yapmayı.

"Ve işler ters giderse yardım etmek için hemen yanında olacağım."

Yan olasılıklardan bahsetmesinden hoşlanmadım ama benimle gelmiyorsa bunu yapamayacağımı biliyordum.

"Kovboy çizmen var mı?" diye sordu ve ben cevap vermek üzereyken Stuart masama doğru yürüdü.

Benimle konuşmak zorunda kaldığında her zaman takındığı, göz teması kurmaktan korkan bir bakışı vardı. Gözlerimi devirdim ve fısıldadım: "Ne, Stuart?"

"Bugün saat ikide büyük konferans salonunuz var ama Edie orada yalnızca beş kişinin kalacağını söyledi," dedi hızlıca. Nefes nefese. "Satışların QBR'sini alabilmesi için üçüncü kattaki daha küçük odaya geçebilir misiniz?"

Gözlerimi kısıtım ve yutkundüğünü görene kadar göz kırpmadan ona baktım.

Toplantımı kesinlikle başka bir yere taşıyabilirdim ve bunu yapardım ama önce onun kıvranmasını sağlayacaktım. "Gerçekten emin değilim. Sana geri dönmem gerekecek."

Bir yutkunma daha. "Ne zaman olduğunu biliyor musun?"

"Bir telefon görüşmesi yapıyorum Stuart," diye homurdandım, telefonu kulağıma götürüp sandalyemi sırtım ona dönük olacak şekilde çevirdim. "Seni bilgilendireceğim."

Onun içini çekip İK alanından çıktığını duyduğumda kendimi zafer kazanmış gibi hissettim.

"Bu aynı Stuart değil, değil mi?" Max sordu.

Bu da dikkatimi tekrar yaptığım aramaya yöneltti. "Ne? Ah. Evet öyle ama düşündüğünüz gibi değil. Birlikte çalışıyoruz."

"Hiç mi?" diye sordu, sözlerim karşısında tamamen şok olmuş görünüyordu. "Olanlardan sonra birlikte mi çalıştınız?"

"Öyleyiz," dedim, sesindeki yargıyı takdir etmeyerek.

"Doktor falan mısınız? Astronot? Geçimini nasıl sağlıyorsun?"

Bu soru hakkında ne hissettiğimden ya da neden astronot olduğunu varsaydığından emin değildim ama "İK'da çalışıyorum. Neden?"

"İK?" Kafası karışmış gibiydi. "Böylece her yerde iş bulabilirsin."

Nereye gittiğini biliyordum, bu yüzden şöyle dedim: "Lütfen sonsuz sayıda yönlendirici soru sormak yerine yargılayıcı noktanızı belirtin."

"Tamam aşkım. O sikiği her gün görmek zorunda olduğun bir işte neden kalasın ki?"

Kolay bir cevap vermeye hazırdım ama onun sikik kelimesini kullanması ağzımı kapatmama sebep oldu. Bunda hoş bir şeyler vardı ama içler acısı güvensizliklerimin kesin işaretini keşfetmek istemiyordum. "Uzun Hikaye."

"Lütfen cevabınızı uzun bir hikaye yerine kısa ve net bir şekilde verin."

Bu bende gülümseme isteği uyandırdı, pislik. Sesimi alçalttım ve telefona şöyle dedim: "Büyük bir terfi için sırada ben varım, bu yüzden o küçük herif beni aldattı diye şirketten ayrılmaya hiç niyetim yok. Gidebilir, gitmezse benim buradaki varlığımla ilgilenir."

Mideme bir şey yapan alçak, derin bir kıkırdama duydum. "Sevgili Tanrım, onun hayatını her gün cehenneme çeviriyorsun, değil mi?"

Omuz silktim ve birine söylemek hoşuma gitti. "Elimden geleni yapıyorum, evet."

"Deli bir saygı" dedi. "Ayrıca eski sevgiline de biraz acıyorum çünkü işinde çok iyi olduğunu hissediyorum."

"Teşekkür ederim, yapmamalısın ve ben de öyleyim."

"Peki çizmelere gelince. Bir çiftin var mı?"

"Evet, yine de bir çift Justin giyerken hayatları mahvetmenin biraz korkunç hissettirdiğini söylemeliyim."

"Hayatları yok etmiyorsun, onları kurtarıyorsun."

"Doğru, öyleyim."

"Doğru Steinbeck, öylesin," diye tekrarladı, sesi samimi geliyordu. "Şimdi bana adresini ver, yarın üç on beşte görüşürüz."

<https://oceanofpdf.com/>

sekiz

Maksimum

Kapıyı çaldığımda ne beklediğimi bilmiyorum ama bu değildi.

"Sen kimsin?" Çiçekli elbiseli, elinde iki kedi olan minik, beyaz saçlı bir kadın kapının içinde duruyordu, kapı sadece biraz aralanmıştı. Yuvarlak çerçeveli gözlüğün arkasından iri gözler bana şüpheyile baktı ve şöyle dedi: "Sophie kimseyle çıkmıyor, bu yüzden onun seni davet ettiğine inanmakta zorlanıyorum."

"Biz çıkmıyoruz" dedim. "Biz arkadaşız."

"Eh, bir 'arkadaş' için çok fazla kolonya sürüyorsun" dedi ve kadın aslında kemikli parmaklarıyla havadan alıntılar yaptı.

Torununuz burada mı? diye sordum, kadının arkasını görmeye çalışarak.

Gözlerini devirerek ve kara kedinin kafasını kaşıyarak, "Allah aşkına, Soph benim torunum değil" dedi. "Saçlarımın beyaz olması elli yaşın altındaki herkesin benim torunum olduğu anlamına gelmez."

"Oradaki kim?" diye bağırdı ikinci bir ses ama o da Sophie değildi.

Sanki başka biriymiş gibi geliyordu. . . kıdemli.

Ne oluyor be?

"Adınız ne?" kadın sordu ve ekledi: "Julian mı?" Bir Julian'a benziyorsun."

"Hayır" dedim Julian'ın iltifat mı yoksa hakaret mi olduğundan emin olamayarak. "Ben Max'im."

Tekrar gözlerini devirdi ve "Max adında biri" diye bağırdı. Ayak sesleri duydum ve ardından kapı açıldı.

Evet, başka bir son sınıf öğrencisi, sadece bu erkekti ve dar kot pantolonla Green Day tişörtü giyyordu.

"Merhaba, ben Larry." Kollarını kavuşturdu, başını diğerine doğru salladı ve şöyle dedi: "Bu Rose. Soph'la işin ne?"

"Biz arkadaşız ve o benimle bir düğüne geliyor" dedim, iki büyük bana dik dik bakarken bir şekilde zulme uğradığımı hissettim. "O burada mı?"

Rose, "Buna bağlı," dedi, sanki bir seri katile benziyormuşum gibi hâlâ bana bakıyordu.

Ve . . . işte bu kadar. Sadece baktı ve bekledi.

Ben de şöyle dedim: "Açık. . . ?"

Buna cevap verdi: "Açık. . . ?"

O ne yapıyor? Büyüklerime saygılı olarak yetiştirildim ama bu ikisi gerçekten önemliydi.

Larry yararsız bir şekilde ekledi: "Açık. . . ?"

Ah, sevgili Tanrım.

Kapı açılma sesi, Sophie'nin küpe taktığını ve arkasını yoklayarak bize doğru yürüdüğünü görmeden önce duyuldu. Aşağıya bakarken şöyle dedi: "Sizler, bu gece dışarı çıkıyorum ama ben..."

Başını kaldırıp beni gördüğünde sözleri kesildi.

Biz.

"Hey," dedi bana, gözleri şaşkınlıkla kısıldı ve sonra son sınıflara şöyle dedi: "Siz ne yapıyorsunuz?"

Dizlerini büktü ve kedilerin her birini başından öptü.

Rose, hâlâ iki kedisiyle bana dik dik bakarken, "Sadece arayanları tarıyorum," dedi. "Bu Julian senin arkadaşın olduğunu söylüyor."

"Şimdi öyle mi?" diye sordu Sophie, kırmızı rujlu ağzı ukala bir yarım sırtmaya dönüştü ve inanılmaz derecede muhteşemdi. Güzel bir gelin ve ateşli bir iş kadınıydı ama ekose gömlek, kot pantolon ve çizmeler?

Evet, bu saçmalık onun işine yaradı.

Bu bir şekilde onun benimle dalga geçme havasını çok güzel bir şekilde tamamlıyordu.

Larry bana kaşlarını çatarak, "Ona öyle bakmayı bırak," diye mırıldandı.

"Ne gibi?" dedi Sophie, kot ceketini giymeden önce gri kediye kaşırken kahverengi gözleri muzipçe parlıyordu. "Arkadaşım Max bana tam olarak nasıl bakıyor?"

"Sanki merdivenin altından Scarlett O'Hara'yı izleyen Rhett Butler gibi."

"Hayır" dedim, birdenbire kendimi yaramaz bir çocuk gibi hissettim. "Ben değildim."

Rose bayıldı, yelpazelendi ve gülümsedi. "Lanet güzelim."

"Öyle olabilir ama ben değildim—"

"Sağ?" Larry Rose'a şöyle dedi; o beni görmezden gelip Clark Gable'ı anımsarken huysuz yüzü güneş ışığına dönüştü. Ashley'e aşkını itiraf ederken o çalışma odasında saklanırken mi? Her seferinde ölüyorum."

Sophie, Gitmemiz lazım, dedi. Tanrı onu korusun. "Düğün saat dörtte başlıyor."

Rose, Sophie'ye tuhaf bir bakış atarak, "Ama sen düğünlerden nefret ediyorsun," dedi. "Her daveti reddetmeye karar verdiğini sanıyordum."

"Her davet değil." Sophie bana utangaç bir sırıtışla baktı ve çantasını alırken ikisine şöyle dedi: "Geç kalmamam lazım ama akşam yemeğinde tek başınasın."

Rose neşeli bir tavırla, "İyi eğlenceler," dedi, sanki bana açıkça düşman değilmiş gibi.

Larry, "Güvenli sür," dedi ve kapı kapanırken ekledi: "Rhett Butler."

Asansöre doğru yürürken Sophie tek kelime etmedi, yüzüme bile bakmadı . Bekledim ve tam içeri girip lobi düğmesine bastığında şöyle dedi: "Sanırım bu ikisiyle ne olduğunu merak ediyorsun."

"Kardeşlik kardeşleri mi?" Tahmin ettim.

"Ha ha," dedi bana bakmak yerine kapının üstündeki kat numaralarına bakarak.

"Mahkemenin atadığı vasiler mi?"

"Gülünç."

"Bu, hayalinizdeki adamlar çevrimiçi bağlantı kurduğunuzu düşündüğünüz ve bunun yerine iki yaşlı kankayla karşılaştığınız bir yayın balıkçılığı durumu mu?"

"Rüyadaki erkekler diye bir şey yoktur" dedi. "Ve onlar benim oda arkadaşlarım."

"Vay be." Ona doğru döndüm, o da bana bakmak zorunda kaldı. "Bu, oda arkadaşlarınızın yaşlılara dönüştüğü Çılgın Cuma, büyülu gerçekçilik gibi bir şey mi? Yüzyıl ortası bedenlerin içinde yirmi yedi yaşında olanlar var mı?"

Sonunda başını kaldırıp bana baktı ve bir adamın kışına tekme attıracak güce sahip bir sırtış sergiledi.

"Hikâyenin tamamını bilmek istiyor musun, istemiyor musun?"

"Söyle bana" dedim kapılar açılıp lobiye çıktığımızda.

"Manipülatif bir zevk olan büyükanmem bir öğleden sonra beni aradı; dul kalan en yakın arkadaşı, çocukları onun yalnız yaşamasına izin vermediği için bir huzurevine taşınmak zorunda kalacaktı. Bana bir kurumda yaşamaya zorlanmaması gereken bu tatlı bayan hakkında her şeyi anlatıyor, değil mi? Demek istediğim, akıllı, tamamen hareketli ve zeki olan ama sırf bekar olduğu için uzaklaştırılan bu kadından bahsederken gözlerimden yaşlar akıyor."

"Ah, Tanrım, seni iyi tanıyor," dedim ki bu tuhaftı çünkü onu gerçekten tanı mıyordum ama yine de haklı olduğumu biliyordum. Dışarıya doğru yürürken kapıyı tuttum ve kamyonumun park ettiği yönü işaret ettim.

Sophie ellerini ceplerine koydu ve şöyle dedi: "Hayatına devam ediyor ve şöyle diyor: 'Pahalı dairen ve tek gelirin nasıl?' Çünkü maddi gücüm yetmediği halde Stuart'ın dairesini inadına sakladığımı biliyor. Dairem benim kazandığımdan daha pahalı ama Stu'nun kazanmasına izin vermektense ölmeyi tercih ederim. Aptalca olduğunu biliyorum ama umurumda değil."

Hiçbir şey söylemedim, bu da onun bana bakmasına neden oldu.

Ben hâlâ bir şey söylemeyince, sanki bir dersin olmamasını takdir ediyormuş gibi başını salladı ve şöyle dedi: "Nana Kukla Ustası bir gün bekledi, sonra hayat sigortası zengini arkadaşının bana verdiği parlak fikirle beni aradı. Yemek yapmayı ve temizliği seven biri oda arkadaşı olarak yanıma taşınabilir, kiramın yarısını ödeyebilir ve hiç ses çıkarmadan sessizce odalarında kalabilir."

Buna gülmek zorunda kaldım. "Sessiz olan hangisi?"

Bana bir bakış attı. "Elbette ikisi de değil ama bu Rose'du."

"Peki Larry nasıl sahneye çıktı?" diye sordum, şimdi gerçekten merak ediyordum. Kamyonumun kilit açma düğmesine bastım ve içeri girdik.

"Larry, Rose'u Bunco'ya götürdü ve onu bırakıp burayı görünce o da orada yaşamak istedi."

"Elbette yaptı." Sophie'nin sert olmaya çalıştığına ama aslında ortası oldukça yumuşak olduğuna dair güçlü bir şüphem vardı.

"Şimdi," dedi ve kemerini bağlarken koltuğunda bana doğru döndü. "İtiraz etme konusunda bilmem gereken her şeyi bana anlat."

Kamyonu çalıştırıp vitese takarken, "Başlangıç olarak," dedim. "Derin bir nefes alın ve sakinleşin. Bu sadece birkaç cümle söylediğiniz sade bir şey; hepsi bu."

"Evet, soğuk pek bana göre değil" dedi. "Ama deneyeceğim."

—

"Sizce her zaman vurguyu hile kelimesine mi yoksa cümleye mi koymalıyım?"

diye inledim. "Önemli değil."

"Evet öyle." Ben yirmi dakikadır araba kullanıyordum ve Sophie evinden ayrıldığımızdan beri defalarca pratik

yapıyordu. Gergin olduğunu görebiliyordum ama bunu bir konuşma gibi ezberlemek bana kötü bir fikir gibi geldi. "Asıl meselenin hile yapması mı, yoksa hile yapmaktan hiç vazgeçmemesi mi olduğu belirleniyor."

"Ben olsaydım," dedim, "sakin bir şekilde ağzımdan kaçırırdım ve yoluma devam ederdim. Çünkü TJ bunun geleceğini biliyor."

Cevabı "Göster bana" oldu. "Sanki yapıyormuşsun gibi söyle."

İç çektim. "İyi. Beni içeriye yönlendir."

Boğazını temizledi. "Burada bu ikisinin evlenmemesi için herhangi bir neden bilen biri varsa..."

"Evet," diye sözünü kestim. "Callie'nin ilk günden beri Ronnie'yi aldattığını ve asla durmadığını biliyorum ve TJ'in de bunu bilmeyi hak ettiğini düşünüyorum."

"Bu çok saçma!" Sophie korkunç bir güneyli edasıyla söyledi. "Yalan söylüyor."

"O halde TJ'e telefonunu ver. Ring kapı zili uygulamanızı açın ve TJ'nin Ronnie'nin okulda öğretmenlik yaptığı sırada gelip gidişinin görüntülerini izlemesine izin verin. Bütün kasaba bunun böyle olduğunu biliyor."

"Sen de kimsin?" dedi, sahte aksanıyla neredeyse İskoç aksanına benziyordu. "Bunu neden yapıyorsun?"

"Çünkü TJ'i önemsiyorum ve onun kötü bir evliliğe hapsolmasını istemiyorum."

Sophie etkilenmiş gibi görünerek, "Her şeyi çok kolaymış gibi gösteriyorsun," dedi. "Bunu yaptığında her şeyin yoluna gireceğini hissediyorum."

TJ'in nişanlısını nasıl tanımladığını düşünmemeye çalışarak, "Çünkü öyle olacak," diye ona güvence verdim. Kızgın, alıngan, havai fişek gibi, uçucu. "Bundan emin olacağım."

"Güzel," dedi, sesi hâlâ gergin geliyordu. "Teşekkür ederim."

“İyi bir içici misin?”

"Bağışlamak?"

"Bir vızıltı ile çalışabilir misin?"

"Evet, evet yapabilirim," dedi, sesi düpedüz kibirli geliyordu. "Neden?"

“Çünkü arka koltuğa uzanıp Target çantasından Jack şişesini alıp bir atış yapacaksınız. Belki iki tane.” Ona baktım ve bu konuda bir sorunu varmış gibi görünmüyordu. "O kadar gergin olmaman için sinirini bozuyor."

"Düğünüm için yaptığın şey bu mu?" Arka koltuğa uzanıp plastik alışveriş poşetini çıkarırken sordu. Onu çevre görüşümde görebiliyordum ve şişeyi bu kadar kayıtsızca çıkarıp kapağını açıp dudaklarına götürmesine biraz şaşırdım. "Birkaç oyun öncesi çekimi mi?"

"Hayır," dedim o soğuk kış gününü düşünerek. "Nişanlının adının Stuart olduğunu duyar duymaz iyi biri olduğumu anladım."

Şişeyi geri çevirip bir yudum alırken ona baktım.

Gördüğüm tek şey onun kırmızı, kırmızı dudaklarıydı.

<https://oceanofpdf.com/>

dokuz

Sophie

Bunu yapabilirim, bunu yapabilirim, bunu yapabilirim.

Yanımda Max ile şapele doğru yürüdüm ve halihazırda oturmuş olan tüm katılımcılara baktığımda kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissettim. Elinde kemeçe olan bir kadın "Güvenli ve Sesli" çalışıyordu ve arka sıralara oturduğumuzda birinin düğününde Açlık Oyunları'ndan bir şarkı çalmayı tercih edeceğine inanamadım.

Lanetlere ya da kadere pek inanan biri değildim ama yine de bana kötü bir mojo gibi geliyordu.

Lanet olsun, ben kötü mojo'nun vücut bulmuş haliydim, değil mi?

Max, "Derin nefes al," diye fısıldadı ve derin sesi omurgamdan yukarı doğru bir ürpertinin tırmanmasına neden oldu. "Bu büyütülecek bir şey değil. Sadece bir hayat kurtarıyorsun Steinbeck."

Başımı çevirdim -Tanrım, gözleri çok güzeldi- ve sessizce "Teşekkür ederim" dedim.

Gerçekten hoş bir adama benzeyen TJ'nin kilisenin önünde arkasında kovboy şapkalı sağdıçlarıyla dururken ter döktüğünü görebiliyordum. Garth Brooks'un bir videosuna benziyorlardı ve kaygıdan kaynaklanan kusmaya bu kadar yakın olmasaydım, kıyafetlerine gülmek isterdim.

gerekli beyaz kovboy şapkasını giyen TJ'nin arkasında kot pantolon, siyah şambre gömlekler ve siyah şapkalar yan yana duruyordu . İyi adama karşı kötü adam teması konusunda gerçekten beceriksizdim, ama kürk manşonların (Noel nedeniyle) kendi başarısız düşünümde nedimeler için harika bir aksesuar olduğunu düşünürken kim yargılayacaktım?

Kemancı melankolik şarkıyı bir kenara bıraktı ve kilisenin kapıları açılıp nedimeler koridordan aşağıya doğru ilerlerken Faith Hill ve Tim McGraw'un "It's Your Love" şarkısına benzeyen şarkıya geçti.

Gerçekten kusup kusamayacağımı merak ediyordum.

Saten kamuflaj pantolonlar, kovboy çizmeleri ve mücevherli kot ceketler daha önce hiçbir düğünde görmediğim şeylerdi ama nedimelerin taşıdığı papatya buketleri çok güzeldi. Burnumda minik ter damlacıkları oluştuğunu hissettim ve orası sıcak mı, yoksa ben miyim diye merak ettim.

Tabii ki bendim!

Son nedime geçerken nefesim sığılaştı ve gelini beklerken görünür hale getirdi. Kısa beyaz bir elbise, kovboy çizmeleri ve duvaklı beyaz bir kovboy şapkası giyyordu.

Vay, burada kesinlikle hepsi "tema" ile ilgiliydi.

Kemancı -sevgili Tanrım- Wynonna Judd'un "Dünyada Başka Kimse Yok" şarkısını çaldı ve gelin koridorda yürümeye (bir nevi kasılarak) başladı. Güzeldi ama aynı zamanda çenesinin inatçı çıkıntısından ve kalabalığın ısıklık çalmaya başlamasından da korkuyordum. Bunlar onun insanlarıydı, peki biri -ben- onun düğününü mahvettiğinde ne olacaktı?

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Ciddi bir şekilde hiçbir şey yapmamayı, orada oturup iki yabancının evlenmesini izlemeyi düşünüyordum ki bunu gördüm. Önden üçüncü sıraya ulaştığında soluna baktı ve en uçtaki kovboy ona göz kırptı ve çok seksi bir şekilde sırıttı.

Lanet olsun, bu Ronnie olmalıydı.

Ve sanki fantastik bir gizli şakayı paylaşıyorlarmış gibi gülümsemesi kelimenin tam anlamıyla büyüdü.

O piçler.

O başka biriyle evlenirken kilisede iğrençliklerini ikiye katlıyorlar mıydı?

Unut gitsin, orospu bunu bekliyordu.

Güzel, diye düşündüm. Bu iyi. Öfke sinirlerden çok daha iyiydi, bu yüzden daha fazla öfke yaratma umuduyla kendi ilişkiyi düşündüm.

Aslında Stuart ve ben iyi bir eşleşme olduğumuzu düşünmüştüm. Gerçekten çok iyi arkadaşlar ve harika oda arkadaşları olduğumuza ve birlikte harika bir hayat geçirebileceğimize, mükemmel ortaklar olabileceğimize inanıyordum. Belki gerçek aşk değildi ama sonsuza dek mutlu yaşamak için ihtiyacım olandan daha fazlasıydı.

İlk kez aldattığında suçu içkiye atmıştı ve ben de onu affetmiştim. Herkesin hile yapma kapasitesi vardı ve içki bunu daha da artırıyordu; ama bu durumu normal kılmıyordu. Hayal kırıklığı yarattı ve korkunçtu ama bunu atlattım çünkü harika bir eşleşme olacağımızı biliyordum.

Aldatıldıktan sonra onu sevmediğimi anladım (işte o zaman Büyük Yalan'ı gerçekten düşünmeye başladım), ama onu çok sevdim ve Stuart'a karşı riske değer bir sırt çantası dolusu sıcak duygular besledim.

Ama ikinci kez. . . ikinci kez yüzüme yumruk atmıştı.

Duş alırken telefonu çaldı ve eğer karanlıkta oturmamış olsaydım, "Düğünde boksörlerimi giysen iyi olur bebeğim," yazan mesajı göreceğimden şüpheliyim.

Bu ... idi . . . tuhaftı, bu yüzden yatağın onun tarafına doğru sürünerek mesajlarını açtım. Meşru olarak basit bir açıklaması olacağını düşündüm. Stuart'la aşk kelimesini kullanan, çıplak fotoğraf alışverişi yapan ve aynı zamanda bende yanlış olan sayısız şey yüzünden benimle dalga geçen bir kadın arasında mesajlaşabileceğim aklımın ucundan bile geçmemiştir.

Görünüşe göre Otoriter Kaltak benim için onların takma adıydı.

Müzik durdu ve papaz konuşmaya başladı. Söylediği her şey, papazımın düğünümde söylediği sözler kadar düz ve gülünç geliyordu. Bu ikisini aşta birleştirin falan filan. Geçiş beklerken nefesim boğazımda düğümlendi.

"Varsa-"

"Evet!" Bağırdım.

Max sağ tarafımdan, "Çok erken," diye mırıldandı.

"Kayıp?" dedi papaz kaşlarını çatarak. "Üzgünüm . . . ?"

"Burada herhangi biri bunun nedenini biliyorsa, ben de biliyorum dedin," dedim yanaklarıma sıcaklık yayılırken. "Bu ikisi kesinlikle evlenmemeli."

Kalabalıktan yüksek bir mırıltı yükseldi ve gözlerimi vaizin yüzüne çevirdim. Geline ya da siyah şapkalı yedeklerine bakmaya cesaret edemedim. "Callie'nin yıllardır Ronnie ile ilişkisi var ve bunu TJ dışında herkes biliyor. Daha iyisini hak ediyor."

Birden fazla nefes alma sesi duydum ve gelin şöyle dedi: "Ne oluyor? O bir yalancı!"

"Hayır," dedim, önümde oturan kadın dönüp bana ölümcül bir bakış attığında midem düğümlendi.

"Bitirdin mi yalancı?" gelin bana bağırdı, gözleri korkunçtu. "Kim olduğunu bile bilmiyorum..."

"Bu doğru mu?" TJ'in sözünü kesti. Teşekkürler TJ.

"Hayır, bu doğru değil" dedi Callie, bana doğru elini sallarken çok sinirli görünüyordu. "O sahte Barbie piliçini hayatımda hiç görmedim."

"Yine de doğru," dedim, kendi hakkımda sinirlenerek. Sahte Barbie mi? Ne oluyor be. "Beni tanımıyorsun ama bu hile yapmadığın anlamına gelmez."

"Dinle Kaptan..."

"Callie," diye sözünü kesti TJ, sesi de biraz kızgın geliyordu. "Ronnie ile devam ettin mi, etmedin mi? Bana cevap ver."

İlk kez yakalanmış gibi görünüyordu. Callie ağzını açtı ama sadece birkaç kekeleme sesi çıkardı ve defalarca hayır dedi.

Max yanıma dürttü ve ben de kaçmaya hazır bir şekilde döndüm.

Gelin, "Yapmadım TJ," dedi. "Ben asla."

"O halde ona telefonunuzu veya Ronnie'nin her gün buraya geldiği Zil sesinin görüntülerini gösterin." Max'in düğününe getirdiği sakın görünümü kanalize ettim. "Masumsan teslim et."

"Bu ne cüret-"

TJ gürleyen bir sesle "Bana telefonunu ver Cal," dedi ve bu bizim ayrılmamızın işaretiydi. Max yanımdayken sıramızdan çıktım ve Callie ile TJ tartışırken kilisenin arka tarafına yöneldik.

İşim bitmişti.

Ve mükemmel bir şekilde gitmişti.

"Kahretsin, başardım," diye fısıldadım, Max'e bakarken, kendimi lanet bir süper kahraman gibi hissediyordum. TJ'i kurtardım, dünyayı başka bir kalbi kırılan aşk hastalığından kurtardım. Lovelornitis'in Marie Curie'si falan gibiydim.

"Başardın" dedi gülümseyerek ama sonra arkama baktığında yüzü değişti. "Sof!"

Arkama dönmeye başladım ama arkadan bir vücut yüzüme çarptığında zaman yoktu ve birisi "Seni kaltak!" diye bağırdı.

Gelin olduğuna kesinlikle emindim.

Sanki onun lanet midillisiymişim gibi sırtımda.

Şok oldum, saf öfke içime hücum etmeden önce biraz tökezledim.

Hayatta olmaz.

Çatışmalardan kaçınma konusunda iyiydim -aslında bu işimin büyük bir parçasıydı- ama Miranda Lambert özentisinin birinin beni sanki üstünlüğü varmış gibi yüzlerce insanın önünde alt etmesine izin verirsem kahrolurum.

Hayatta olmaz.

<https://oceanofpdf.com/>

on

Maksimum

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Sophie'ye her şeyin yoluna gireceğine dair söz verdim.

Ben onu kırmak için öne doğru bir adım attım ama Sophie tam boyuna doğruldu, dirseklerini geriye attı ve gelini sırtından düşürdü. Sophie dönüp elini uzattığında Callie çizmelerinin içinde geriye doğru tökezledi.

"Sadece dur," dedi sakince, sanki bu sadece normal bir olaymış gibi ve hiç de bir realite TV bölümünden çıkmış bir şey değilmiş gibi konuşuyordu. "Bu seninle TJ arasında, benim değil."

"Lanet olsun!" diye bağırdı gelin, Sophie'ye doğru hamle yaparak.

Onun önüne adım attım ve Soph yerine Callie'nin bana çarpmasına neden oldum.

Ama sonra Sophie beni kenara itti. Sophie beni kenara itti ve Callie tekrar ona doğru geldiğinde Sophie kolundan tutup gelini döndürmeyi ve onu boynuna geçirmeyi başardı.

Mükemmel bir boyunduruk.

TV şovundaki gizli görevdeki bir polise benzeyen Sophie, dişlerinin arasından, "Sakin ol," dedi. "Ve beni yalnız bırak."

"Lanet olası kaltak!" Callie yüzü kıpkırmızı olunca çığlık attı ve kurtulmak için kıvrandı.

Sophie, "Tanrı aşkına, kilisedesiniz," dedi, sesi son derece rahatlamıştı. "Diline dikkat et."

Gelin partisi donmuştu ve geline yardım etmeleri mi yoksa geri adım atmaları mı gerektiğinden emin değillerdi.

Papaz haç çıkarıyormuş gibi görünüyordu.

Biraz sakın bir alaycılığın durumu yatıştıracığını umarak, "Dinle, ah, yola çıkacağız," dedim, "ve bırakın da Callie ile TJ bu işi çözsün. Birisi lütfen gelinin burada teslim edilmesine yardımcı olabilir mi?"

Herkes şaşkın görünüyordu ve hareket edemiyordu - haklıydı ama sonra gelinin babası ayağa kalktı. Onun kovboy şapkası ve mahmuzlu botlarıyla bize doğru yürümesini izledim -ah kahretsin- ve bana yardım mı edecek yoksa beni öldürecek mi diye merak ettim; sert, yıpranmış yüzü bunu söylemeyi zorlaştırıyordu.

Dünya görüşüm o gülünç mahmuzların uğursuz çingiraklarına kadar daraldı.

Kızına yaklaşırken Clint Eastwood'a benzeyen alçak bir sesle, "Saçmalamayı kes, Cal," dedi. "Kilisede kavga yok."

Tanrıya şükür.

Adam, Sophie'ye başını salladı ve o da artık biraz morarmış olan gelini serbest bıraktı. Sophie'ye bir daha fiziksel olarak saldırmaya çalışmadı ama bunun nedeni muhtemelen TJ'in hemen gelip hâlâ yanıtlar istemesiydi.

Ancak şapelden çıktığımızda, "Doğru, defol buradan!" diye bağırmayı başardı.

Dışarı çıktığımızda neredeyse kamyonuma doğru koşuyorduk, ikimiz de oradan defolup gitmeye odaklanmışken konuşmuyordu. Ama bağlarımızı bağladıktan ve motor çalışmaya başlayınca ona baktım.

Saçlarının arkası dikiliyordu ve hiç düşünmeden uzanıp saçını okşadım.

Bu onu güldürdü, gözlerinin köşeleri kırıştı ve bu beni de güldürdü. Bir saniye sonra ikimiz de az önce olanların saçmalığına kıkırdamaya başladık, ikimizin de gözümüzü yaşartan türden dolu dolu bir kahkahaydı.

Nihayet kendini toparladığında Sophie, "Bir daha asla cahil düğünü yapmayalım" dedi.

Gözlerimi sildim ve kamyonu çalıştırdım. "Kabul."

Ödeme almak için birkaç kasaba ötedeki bir barda TJ ile buluşacaktık, ama kilisedeki karışıklıktan kurtulmasının ne kadar zaman alacağını yalnızca Tanrı bilirdi. TJ ve Callie banka hesaplarını paylaştıklarından Venmo'ya önceden ulaşamamıştı çünkü Callie sorular sorabilirdi.

Eski arkadaşımdan para almakla hiç ilgilenmiyordum ama ısrar ettiğinden bütün parayı Sophie alıyordu.

Sophie, "Şunu söylemeliyim ki," dedi. "Aslında bugün iyi bir şey yaptığımı hissediyorum."

"Boyun kilidi yüzünden kendini beğenmişlik yapıyorsun ki bu çok etkileyiciydi, bunu da ekleyebilirim." Ona baktım ve koltuğunda bana doğru döndüğünü, rahat ve soğuk görüldüğünü görünce şaşırdım.

"Kesinlikle öyleyim," dedi kendinden memnun bir sesle. "Bunu spor salonunun dışında hiç yapmamıştım, bu yüzden bunu başarmak harika bir duyguydu."

"Boğuştu mu?" diye sordum, şok oldum ama aynı zamanda da şaşırmadım çünkü o açıkça bir çelişkiler yığınıydı.

"Hayır, ama kendimi zinde tutmak için her yıl meşru müdafaa kursuna gidiyorum. Becerilerimi cahil bir gelin üzerinde kullanacağımı hiç düşünmezdim."

"Eminim" dedim diğer şeride geçerek. "Yani bu başka bir düğün yapmaya açık olduğun anlamına mı geliyor?"

"Bilmiyorum," diye yanıtladı, düşünceli bir şekilde başını eğerek. "Bir yandan birine yardım ettiğimi hissediyorum, diğer yandan da cahil bir cemaat tarafından neredeyse öldürölüyormuşum gibi hissediyorum."

"Buna cumartesi gecesi denir, güneş ışığı."

"Muhtemelen o taşra kasabasının adı her neyse oradadır."

"Muhtemelen" diye kabul ettim. "Fakat çoğu düğün çok normal; sıfır kamuflaj ve az sayıda köylü var."

"O zaman muhtemelen başka bir normal düğün düşünürdüm."

Şöyle bir baktım. "Para eşiği var mı? Yani, bunu belli bir miktardan daha azına yapmayacaksın?"

"Pek değil, çünkü dürüst olmak gerekirse işin para kısmı biraz zayıf geliyor." Eğilip çantasını açtı. "İnsanlara yardım etmeyi seviyorum ve parayı kesinlikle kullanabilirim çünkü bir gün oda arkadaşlarımdan kurtulmak isterim ama bu bir şekilde yanlış geliyor."

"Kabul."

"Bana şunu hatırlatır." Bir ruj tüpü çıkarırken ona baktı. "Dün Starbucks'tan sonra Asha'ya mesaj attım ve sen hâlâ bozduurmağın için çekinin karşılıksız çıkmadığını söyledi."

"Bu çok tuhaf," dedim, gözlerim yoldaydı.

"Demek bana yalan söyledin," dedi, bu konuda üzgün görünmüyordu.

Yavaş bir kamyonun etrafından dolaşmak için şerit değiştirerek, "Sana yalan söylemeyi denedim," diye düzelttim, "ama sen benim bu girişimime avukatlık yaptın ve onun yerine beni kalbinin tellerine dayandırdın."

"Pislik," dedi sesinde alaycı bir tavrıla.

"Kalbim kanıyor." diye yanıtladım.

Bir kahkaha attı. "Birini tanımak gerekir."

"Bir kez daha katılıyorum" dedim.

Birbirimizi çok az tanıyor olmamız tuhaftı çünkü paylaştığımız bakış, kendini küçümseyen türden takdir dolu bir bakış, eski dostlara ait bir şeymiş gibi geliyordu.

"Çeklerin bir kısmını bozduruyorsun, değil mi?" diye sordu vizörü indirerek. "Yoksa gerçekten bir süper kahraman mısınız?"

"Hiç kimse sana mali konularla ilgili soru sormanın kabalık olduğunu söylemedi mi?"

"Hiç kimse sana birine kaba demenin kabalık olduğunu söylemedi mi?"

Gözlerim kamyonun kendi tarafına gitti ve o kırmızı rujunu dudaklarına sürüyordu. Yüce Tanrım, seksi bir ağzı var.

Boğazımı temizleyip otoyola baktım.

"Biliyor musun" dedim, "düğünleri her zaman ekip halinde yapmalıyız. Kimse senin damatla ilgilendiğini düşünmemiştii çünkü bir randevun vardı, bu da gerçekten bazı olası saçmalıkları ortadan kaldırıyor.

"Sen ilk itiraz ettiğinde Stuart'ın bana şüpheli bir bakış attığını hatırlıyorum, böylece bunun nasıl bir varsayım olabileceğini anlayabildim."

"Yine bir şeyi bilmek gerekir, değil mi?"

"Kesinlikle." Eğilip rujunu çantasına geri koydu. "Ama sana düğünlerde sana eşlik edecek bu kadar boş zamanım olduğunu düşündüren nedir? Benim de bir hayatım var biliyorsun."

"Alınma," dedim, "ama şu anda oda arkadaşlarınızı hayal ediyorum ve size inanmıyorum."

"Kapa çeneni ve sür, Parks."

"Kapa çeneni ve sür, Steinbeck."

<https://oceanofpdf.com/>

on bir

Sophie

"O adam. Senin sıran."

"Tamam aşkım." Gözlerimi kısıtım ve bara yeni giren adama baktım. Max ve ben "Kıyamet olsaydı o kişi ne yapardı?" oynuyorduk. Neredeyse bir saat boyunca bardaki taburelerimizde yan yana oturduk ve çok eğlendim.

"Adı Chuck ve ilk hafta ölecek."

"Neden?" diye sordu Max, aynı zamanda yeni müşterinin bir şişe Dos Equis'i dudaklarına götürmesini izlerken.

Ona hakaret etmek istemediğim için, "Çünkü o inşaatta çalışıyor; alınmayın," diye hemen ekledim.

Max'imi süründürdüğümde onun mimarlık ve mühendislik diploması olduğunu fark ettim, bu da onu bir şekilde benim için çılgınca ilginç kılıyordu.

Muhtemelen benim matematikte berbat olduğum ve onun da beceremediği için.

"Alınma yok mu?" Max kara gözlerinde alaycı bir ışıltıyla konuştu. "Çünkü inşaatta çalışıyorum. Beni mi takip ediyordunuz Bayan Steinbeck?"

"İz sürmek diyemem," diye yanıtladım, sırtıtmamak için kendimi zor tutuyordum. "Daha çok soruşturmaya benziyor."

"Endişelenmeli miyim?" diye sordu, ama hiçbir şeye bakmadan. Aslında onu kontrol ettiğim için eğlenmiş gibi görünüyordu.

Ayrıca gerçekten çok ateşli görünüyordu.

Özel bir şey giymiyordu - siyah düğmeli gömlek, soluk kot pantolon, kare burunlu botlar - ama özel bir şey giymezi. Gömleği sıvanmıştı, önkolunu biraz gösteriyordu ve göğsünün genişliği dikkatimi dağıttı. O kot pantolonun içindeki kıcının kıvrımına kesinlikle hayran değildim.

Belki de şarabı yavaşlatmam gerekiyordu.

"Seninle arabaya binmeden önce seri katil olmadığından emin olmak istedim" dedim.

"LinkedIn profilleri cinayet durumlarını içeriyor mu?"

"İşte."

"Bu konuda ciddi misin?"

"Chuck'la ilgili bir şeyler duymak istiyor musun, istemiyor musun?" Şarap kadehimi bıraktım ve kollarımı çaprazladım, bakışlarım adama döndü.

"Bana bırak, Soph."

Soph. Birbirimizi pek tanımıyorduk ama ben onun için zaten Soph'dum. Mantıklı değildi ama bana böyle seslenmesi doğru gelmişti.

Muhtemelen düğünüme karıştığı için. Bu bize bir şekilde bu yeni dostluğa bağlanmak için tuhaf bir temel kazandırdı.

Dostluk? Arkadaş mıydık?

"Tehlikeli olmayı yeterince bilen adamlardan biri. Olmaması gerektiği halde bile kendi işini yapan biri."

Max, Chuck'ı izlerken, "Bunların çoğunu biliyorum," diye mırıldandı.

"Yani tehlike karşısında, erkek olduğunu kanıtlamak için maçoluktan beslenen ihtiyacını ortaya koyacak, değil mi? Jeneratörüne gaz verecek, kendi odununu kesecek,

arbaletini çıkaracak ve kileri hâlâ yemekle dolu olmasına rağmen öldürecek bir geyik bulacak.”

Sanki beni duyuyormuş gibi Chuck'ın kafası bana doğru döndü ve bana baktı.

"Ahhh," diye başardım, taburemi çevirerek tekrar bara döndüm.

Sanırım Chuckles senin aşağılandığını hissetti, dedi Max de taburesini yavaşça çevirirken sırtarak.

"Sanırım öyle yaptı." diye onayladım.

"Kahretsin, millet!" TJ birdenbire ortaya çıktı -şimdi kapüşonlu ve kot pantolon giymişti- ve yüzünde kocaman bir gülümsemeyle Max'in yanındaki tabureye oturdu. "Bu harikaydı. İşe yaradığına inanamıyorum!"

Tanrım, bu beni düğün gününe, hemen sonrasında hissettiğim şeye götürdü. Sanki bir ömür boyu süren stres ve endişe anında yok olmuş gibiydi ve yüz mil koşabileceğimi hissettim.

"Sana sarılabılır miyim, Sophie?" diye sordu ve bu beni biraz hazırlıksız yakaladı. Ben kucaklayıcı değildim ve kesinlikle bu yabancının bunu talep etmesini beklemiyordum ama aptal da değildim.

"Elbette," dedim ve o ayağa kalkıp kollarını bana doladığında sözler ağzımdan zar zor çıkmıştı. Bu büyük, sıkı, her şeyi kapsayan bir kucaklaşmaydı ve nedense beni biraz duygusallaştırdı.

"Çok teşekkür ederim" dedi TJ ve geri çekildiğinde gözlerindeki yaşları görebiliyordum.

Gözyaşları, üzüntü, yorgunluk ama aynı zamanda rahatlamayı da görebiliyordum.

Çünkü o özgürdü.

Tam olarak nasıl hissettiğimi.

"Bir şey değil" dedim ve iyi bir şey yaptığımı hissettim. Önemli birşey.

Bu harika hissettirdi çünkü düğünden beri biraz kaybolmuştum.

Beni anlamaya çalışıyormuş gibi bana bakan Max'e baktım ama anlamasını istediğimden emin değildim.

Ben de onu vazgeçirdim.

"Peki işler nasıl gitti?" Max'in derin kıkırdamasını duyduğumda gülümseyerek TJ'e sordum. "Drama biz gittikten sonra mı bitti?"

"Kahretsin, hayır" dedi ve Ronnie ayağa kalkıp itiraf edene kadar Callie'nin her şeyi nasıl inkar ettiğine dair çılgın hikayeye başladı. Ronnie itiraf etti, TJ'den özür diledi, sonra kelimenin tam anlamıyla Tanrı'nın ve herkesin önünde Callie'ye olan ölümsüz aşkını itiraf etti.

"Tam da bu çilenin Jerry Springer'a daha fazla dayanamayacağını düşündüğüm sırada, Callie Ronnie'yi zavallı olarak aradı ve ona onu sevmediğini ve asla sevmediğini söyledi. O dedi ki - alıntı yapıyorum - 'Ben sadece senin penisini seviyorum.' "

"Hayır," dedi Max başını sallayarak. "Hayır. Dostum, çok üzgünüm."

TJ omuz silkti. "Sonunda çok geç olmadan onun gerçekte kim olduğunu gördüğüme sevindim."

Şarap kadehimi kaldırdım. "Duy, duy."

Bir saat daha TJ'le takıldık, içki içtik (TJ ve ben - Max değil) ve barın arkasındaki televizyonda beyzbol izledik. TJ inanılmaz derecede tatlıydı, ne pahasına olursa olsun korumak isteyeceğiniz türde bir adamdı ve Max'in ona yardım etmem konusundaki ısrarına delicesine saygı duyuyordum.

Eski dostunu kurtarmaya kararlı olduğu için çok iyi bir adamdı.

Şarap içtikçe onların çocukluk hikayelerine olan ilgim arttı.

Max birdenbire gezegendeki en büyüleyici adam haline geldi, ama benim heyecanım yüzünden değil. Çünkü suç ortağım, önemli bir şey yapmak için güçlerimi birleştirdiğim bu yabancı hakkında bir şeyler öğreniyordum.

Bunu ona eve giderken söyledim. Koltuğumda biraz döndüm ve şöyle dedim: "Artık ortak olduğumuza göre ne kadar ilginç hale geldiğinin farkında mısınız?"

Dudakları bir gülümsemeye dönüştü ama gözleri yolda kaldı. "Bunu fark etmedim."

"Demek istediğim, objektif olarak yakışıklı ve oldukça çekici bir adamsın ama kim öyle değil ki, değil mi?"

"Sağ . . . ?" Bileği direksiyonun üzerinde gelişigüzel sallanırken eğlenmiş gibi görünerek cevap verdi.

"Demek istediğim," diye açıkladım, "bu pek de ilginç değil. En azından bana değil."

Sarhoş olduğumun farkındaydım ama pek umursamadım. Devam ettim.

"Ama artık resmi olarak itiraz eden bir ekip olduğumuza ve seni iş yerinde gördüğüme göre, nerede yaşadığını, ofisinin nasıl görüldüğünü, berbere ya da güzellik salonuna gidip gitmediğini, evcil hayvanın olup olmadığını bilmek istiyorum. en sevdiğin yemek nedir, son zamanlarda aklına hangi şarkı takılır; sen benim çok merak ettiğim bir şey oldun."

"Eh," dedi, gözleri yola dönmeden önce bir an bana baktı, "Senden birkaç blok ötede yaşıyorum, ofisim modern minimalist, berber, kedi, spagetti ve 'Sürgün'. "

"Tanrım, kedi, spagetti ve 'Sürgün', biz aynı kişiyiz," diye yanıtladım şaşkınlıkla.

"Biz?" diye sordu, flaşöre basıp bir kavşakta yavaşlarken bana küçük bir gülümsemeyle baktı.

"Biz neyiz?" En son ne söylediğimi unutarak cevap verdim çünkü bana bakıyordu ve kahretsin, adam çok

çekiciydi. Dudaklarının yukarı doğru kıvrılmasında midemi rahatsız eden bir şeyler vardı.

Eminim yatakta iyidir.

Onunla yatmayı düşündüğümde değil -Tanrım, hayır- ama nesnel olarak konuşursak, çok... . . yetenekli. Birlikte olduğu herkes tarafından "şimdiye kadar sahip olduğum en iyi adam" olarak hatırlanan türden bir adam olarak beni etkiledi.

Onda "cinsel sırları-biliyorum" bakışı vardı.

"Aynı kişi." Kırmızı ışıktaki durdu ve ağzında seksi bir sırıtışla tekrar bana baktı.

"Bana mı gülüyorsun?" Öyle olup olmadığını umursamadan sordum.

"Senden keyif alıyorum" diye yanıtladı ve sırıtışı midemde kelebeklerin uçuşmasına neden oldu. "Çok rahatlamış görünüyorsun."

"Bu Alman tatlı şarabı" diye yalan söyledim çünkü gerçek şu ki şarabı zar zor hissettim. Hayır, kendimi rahatlamış hissediyordum çünkü onunla uzun zamandır olmadığı kadar çok eğleniyordum -beni aldığından beri öyleydi. Bazı nedenlerden dolayı onun yanında kendim olmak ve kendi kafama kapılmamak çok kolaydı.

Kasvetli, sonsuz bir kışın ardından gelen ılık güneş ışığı gibiydi ve birkaç dakika sonra binamın önüne yanaştığında hayal kırıklığına uğradım. Her zamankiye dönmeye hazır değildim ve lobi kapılarıma bakarken bir melankoli hissettim.

"Merhaba." dedim ve dışarı çıkıp kapıyı kapattım. "İçeriye girmeden önce benimle fotoğraf çekilir misin?"

"Nedir bu, balo gecesi mi?" arabanın yanına geldiğinde dalga geçti.

"Hayır, bu, düğünümde beri Stuart için ağlamadığım ilk gece. İlk gece kendimi kırık ve yalnız hissetmedim. Omuz silktim ve bunu kimseyle, özellikle de çok az

tanıdığım bir adamla paylaşmamam gerektiğini biliyordum ama bahar gecesinin karanlığında hafif bir şarap vızıltısıyla şunu itiraf ettim: "Sanırım sadece o anı hatırlamak istiyorum." Gece birkaç saatliğine Mutlu'yla yeniden bağlantı kurdum."

<https://oceanofpdf.com/>

on iki

Maksimum

"Buraya gel," dedim, sesimin neden bu kadar ciddi çıktığına emin olamayarak. "Selfie yapmada iyi misin?"

Yaklaşıp telefonunu uzatarak, "Selfie yapmada iyi miyim?" diye mırıldandı. "Şüphelerinle bana hakaret ediyorsun."

Kamera ekranında muhteşem görünüyordu; dudakları hâlâ kırmızıydı ve kamyonuma yaslandığımızda sarı saçları darmadağınktı. Yanaklarındaki pembelik çok tatlıydı ve kendimi bu kadar dengesiz hissetmeme neden olan şeyin ağzının somurtması mı, yoksa parfümünün kokusu mu olduğundan emin değildim.

"Gülümse, Max," dedi ve ben de resim için biraz daha yaklaştım. Selfie için sırtırken yumuşak yanağının benimkine yaslandığını hissettim, sonra geri çekilip ekrana baktı. "Ah, bize bak."

Bana doğru tuttu ama bakışlarımı yüzünden alamadım.

Stuart'ın onu her gece ağlatması nasıl mümkün olabildi? Kafasına bir hödük sokan kız kendini bu kadar kırılmış ve yalnız mı hissetmişti?

Gülümsemesi daha ince bir eğriye dönüştü. "Max?"

"Seni ağlattığı için üzgünüm," dedim, ona dokunmak gibi aptalca bir şey yapmamak için ellerimi cebime sokarak. "Seni pek tanımıyorum ama Sophie Steinbeck'in sadece gülmesi gerektiğini biliyorum."

"Teşekkür ederim" dedi, uzun kirpikleri göz açıp kapayıncaya kadar hareket ederken sesi nefes nefeseydi. "Gerçekten neredeyse bitti."

"Güzel," dedim, görünmez bir ipin beni ona doğru çektiğini hissederek. Gözlerim dudaklarından uzak kalmıyordu, onun gözleri de gözlerimden uzak kalmıyordu.

Burası sıcak mıydı? Kahretsin, o kırmızı dudaklara baktığımda bir anda yanıyordum.

"Evet. Güzel," dedi, sesi neredeyse bir fısıltı gibiydi, çok yakın yüzlerimiz arasında nefesi benimkine karışıyordu.

Az önce bana doğru mu sallandı?

Bok.

"Gitsem iyi olur" dedim, ellerimi cebimde yumruk haline getirerek. "Önce . . ."

"Evet," diye onayladı, yavaşça başını sallayarak. "Kesinlikle gitsen iyi olur. . . önce."

Ben de yutkundum ve başımı salladım.

"Aslında içeri girmem gerekiyor. Şimdi." Hızla gözlerini kırptırdı ve gergin görünüyordu, saçını kulaklarının arkasına sıkıştırdı. "Evet. İyi geceler Max.

Yutkundum ama boğazım kuru ve kaşıntıdı. "İyi geceler, Soph."

<https://oceanofpdf.com/>

on üç

Maksimum

"Peki bu hafta sonu ne yaptın?" Projedeki mekanik yardımcımız ve aynı zamanda en iyi arkadaşım olan Eli, altıncı kattaki konferans odasına doğru ilerlerken merdivenleri ikişer ikişer çıktı. Kendisi eski bir kros koşucusuydu ve asansörlerin tembeller için olduğunu düşünüyordu. "Seni Cubs maçı sırasında aramayı düşündüm ama saniyenin başında işler karıştı, ben de kapattım."

"İyi karar." TJ ve Sophie'yle birlikte barda o saçmalığın birkaç vuruşunu izlemiştim. "Cumartesi bir düğüne gittim ve hepsi bu."

"Eğlenceli bir düğün mü yoksa?"

Soph'u gelini boynu bükük halde hayal ettim. "Kesinlikle fena değildi."

Ona bir kızın itiraz edip gelinin saldırısına uğramasının hikâyesini anlattım ve bizim bu olayla olan ilgimizi bir kenara bıraktım. Merdiven boşluğundan çıktığımızda Eli kıcıyla gülüyordu. "Bu gerçek değil ve şaka yapıyor olmalısın."

"Bunu uydurmuş olamazdım. Cidden."

"Hayatımda ilk kez bir düğüne davet edilmeyi diledim belki de."

"Sağ?"

Konferans odasına girdik ama şu ana kadar içeride sadece dört kişi vardı. Uzun masanın diğer ucuna oturmadan önce hızlı bir şekilde kafa sallama hareketini yaptık -onlar elektrikçilerdi-.

"Kiminle gittin?" sessizce sordu ve telefonunu cebinden çıkarıp masanın üzerine koydu. "Tanıdığım biri var mı?"

"HAYIR. Garip bir şekilde başka bir düğünde tanıştığım bir kız."

"Onu görüyor musun?"

İçimdeki Sophie'yi kanallı ettim ve şöyle dedim: "Bu gerçekten senin sorunun mu?"

"Siktir git" dedi fısıltıyla. "Jane her zaman sana arkadaşlarını ayarlamak ister, o yüzden eğer biriyle görüşüyorsan ben bu durumdan kurtulurum."

Sophie'nin kırmızı dudaklarını gözümde canlandırarak, "Mantıklı," dedim. "Ve onu aslında 'görmüyorum', sadece bazen görüyorum."

"Çamur kadar temiz" diye mırıldandı ve sonra "Adı ne?" dedi.

"Hayır," dedim Eli'nin tanıştığı her insanı aramak için sosyal medyayı kullanma eğilimini bildiğimden. "Onun üzerine sürünmene ihtiyacım yok."

"O halde en azından bana bir resim göster ki Jane'e bir şeyler söylediğimde biliyormuşum gibi konuşabileyim."

Telefonumu çıkardım, Eli'ye göstermem gerektiğinden çok o lanet resme tekrar bakmak istediğim için. Sophie cumartesi gecesi beni köşede sersem bıraktığından beri aklımdaydı ve onu sarsmakta güçlük çekiyordum.

Ateşi kaldırdım ve ona uzattım. "Sophie. Bilmen gereken tek şey bu."

"Bu kim?" Arkamdan adamın sesinde ilgi dolu bir gülümseme duydum. "Maxwell Joseph, annenle beni mi beklettin?"

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Babam biraz eğilip telefonumdaki selfieye baktı. "Burada hoş görünümlü bir çift var."

Omzumun üzerinden ona baktım. "Sadece bir arkadaş, baba."

"Çıktığın bir arkadaşın mı?" diye sessizce sordu ve masanın başında yanıma oturdu. "Artık oraya geri dönmenin zamanı geldi."

Masanın diğer ucuna baktım -Allah aşkına baba- ama çok şükür herkes kendi konuşmasındaydı.

Midemde tanıdık bir düğüm oluşurken telefonumu tekrar cebime koydum.

"Birlikte bir düğüne gittik," diye mırıldandım, dikkat çekmemeye çalışarak ama bunun önüne geçmem gerektiğini bilerek. "Önemli bir şey değildi."

Tanrı yardımcım olsun, babamın yüzü güneş gibi aydınlandı ve "Annenle ben böyle tanıştık" dedi.

"Biliyorum." Boğazımı temizledim ve bunu söyleyecek kadar aptal olduğuma inanamadım. Onların sevimli

buluşma-sevimli hikayesini biliyordum; ne düşünüyordum acaba?

"Hala birkaç kişiyi bekliyoruz, ama bir saat içinde şehir planlayıcısıyla buluşmam gerektiğine göre artık başlayalım." LFC oluşumunu yöneten proje yöneticisi Brody Hart durum güncellemesini yapmaya başladı, ancak Cuma öğleden sonra onunla zaten temasa geçtiğim için bu benim için gereksiz bir bilgiydi.

Bu yüzden bir kez daha neredeyse öpüşmeyi düşünmeye başladım.

Aniden karşıma çıkacaktı. Tamamen "ortaklığımıza" uygun, eğlenceli, tamamen platonik bir akşam geçirmiştik (orada burada flört etmemiz dışında).

Peki gecenin sonunda ne olmuştu?

Bir dakika selfie çekiyorduk ve bir sonraki an tamamen elektrik kesilmişti.

Bunu yapmaya bu kadar yakın olduğumuzu hissettim. . bir şey.

Gözleri benimkilerde, dudakları çok yakın.

Neredeyse öpüşmeyi hayal eden bir ortaokul öğrencisi gibiydim.

Evet, bir kadını öpmeyeli birkaç yıl olmuştu ama olmamış bir şeye bu kadar takıntılı olmam çok acınasıydı.

Lanet olası bir öpücük, Tanrı aşkına.

Bundan kurtulmam gerekiyordu.

Telefonum çaldı ve cebimden çıkardığımda annemden gelen mesajı gördüm.

Anne: "Arkadaşın" Maxxie'yi ne zamandır görüyorsun? Her şeyi bilmek istiyorum.

Kahretsin. Sahte flört haberleriyle anneme koştığı için ona en iyi bakışımı atmak isteyerek babama baktım.

Ama Brody'nin özetini dikkatle dinliyordu, zaten burnunu sokmaktan işe geçmişti.

Bu şaşırtıcı değildi.

Babam her zaman iş odaklıydı. Parks İnşaat'ı sıfırdan inşa etmişti ve bu onun bir parçasıydı, ailemizin bir parçasıydı, sanki amcamız ya da kuzenimiz gibiydi. Onunla birlikte şantiyelere giderek, kar günlerini ofislerde geçirerek büyümüştüm ve kız kardeşlerimle lisedeyken yaptığımız her yaz işi Parks'ta ya da taşeronlarından birindeydi.

Bazen onu onun kadar, hatta ondan daha fazla sevdiğimi düşünürdüm ve o istifa etmeye karar verdiğinde, adım atmak için sabırsızlanıyordum.

Şimdi olması gereken, kahretsin; adam emekli olmaya fazlasıyla hazırды. O ve annem Florida'da son üç yıldır "kışlarını" geçirdikleri bir ev inşa ettiler ve o bana sayısız kez burayı yıl boyu sürecektir bir yuva haline getirmeye hazır olduğunu söyledi.

Emekli olmayı ve dümeni bana bırakmayı çok istediği açıktı.

Peki neden sormamıştı?

Çünkü annem "tüm bebekleriyle" ilgilenilene kadar taşınmak istemiyordu.

Bu da beni kastediyordu.

İki kız kardeşim evliydi, biri çocuklu, diğeri yoldaydı. Sevgi dolu kocaları ve güzel evleri vardı.

Ben onun en küçüğüydim, bu yüzden işimde harika olmama, evimi ipotek altına almama ve iyi bir yatırım portföyüne sahip olmama rağmen görünüşe göre beni Top Ramen ve Kraft Dinner'da yaşayan bir üniversite öğrencisine eşdeğer görüyordu.

Çünkü henüz "ilgilenmedim".

AKA evli ya da ciddi bir ilişki içinde, hiçbir şekilde ilgimi çekmeyen şeyler.

Yani ben aşık olana kadar babam ve ben aslında öpüşüyorduk.

Bu asla olmazdı.

Cehenneme hoş geldin.

<https://oceanofpdf.com/>

on dört

Sophie

Stuart bir sonraki PowerPoint slaydına geçerken, "Bu yüzden gerçekten yetenek geliştirmenin desteğine ihtiyacımız olacak" dedi.

Satın almak. Bu salak neden sadece destek ya da yardım diyemedi? İş dünyasının moda sözcüklerini sürekli kullanması beni delirtiyordu. Aynen öyleydi.

Ayrıca neden Stuart'ın bu kadar çok sunumuna katılmamı gerektiren bir role sahip olmak zorundaydım? İç çekip saatime baktım.

"Raporlama açısından kapsamlı sonuçlar olacak," diye başladı ve ben tekrar iç çektim. Teslimat. Ne aptallık.

Stuart konuşmaya devam etti ama bakışları bana döndü ve sanki beni sinirlendirdiğini biliyormuş gibi yutkundu. Güzel, diye düşündüm. Benim küçümsememi hak ediyorsun, seni jargon kusan pislik herif.

Sağ tarafımdaki Edie'ye baktım ve ona anlayışlı bir gülümsemeyle karşılık verdim; Bu değersiz sunumdan elbette o da benim kadar acı çekiyordu.

Bacağımı ileri geri sallayarak bir zamanlar gözyaşları içinde beni çok sevdiğini itiraf eden adamın ekibinin satış tahminlerini ortaya koymasını izledim. Moda anlayışı her zamanki gibi kusursuzdu ve hala koşuyordu; Stuart Lauren güzel bir adamdı ve çok iyi bir takım elbise giyiyordu.

Pislik.

O takım elbiseyi hatırladım; lacivert Calvin Klein. Bunu nişanlanmadan birkaç ay önce Macy's'ten almıştı ve pantolonunu diktirirken ben de onunla birlikte gittim.

Garipti ama onun kıyafetlerini almayı ve kuru temizlemeden almayı severdim. Sanki Stuart'ın perde arkası hayatının bir parçasıymışım gibi, kıyafetleri

vücudunda değilken görmek bana samimi, hatta ailevi bir his veriyordu.

Ona, bir cumartesi günü, dolabından kıyafetlerini bırakmak üzere topladığım sırada, bana "acı verici derecede tatlı" dediğini ve onu sonsuza dek seveceğime dair söz vermemi istediğini söyledim.

"Bana söz ver, Soph," demişti, ellerimden kıyafetleri alıp kollarını bana dolarken. "Beni her zaman seveceğine söz ver çünkü sensiz yaşayabileceğimi düşünmüyorum."

"Seni her zaman seveceğim," dedim, yumuşak bir duygu kozasına sarılmış bir halde gülümseyerek. "Sen benim insanımsın, hatırladın mı?"

"Doğru, öyleyim." Bana onu büyülediğimi söyleyen yarım bir gülümsemeyle baktı ve şöyle dedi: "Senin kişiliğin. Ve sen benimsin, Sophie Grace."

Tanrım, göbek adımı nasıl kullanmıştı.

". . . Fikirlerimiz ve iş akışımız arasında sinerji oluşturduğumuzda elde edeceğimiz sonuçları gerçekten sabırsızlıkla bekliyorum."

Tanrı aşkına.

Bunu yapmak istemedim ama inledim.

Yüksek sesle.

Edie'nin gözleri bana döndü ve "İyi misin?" diye fısıldadı.

Başımı salladım, Stuart bana dik dik bakarken yanaklarıma sıcaklık doldu.

Konferans odasındaki herkes bana sanki alfabeyi geçirmişim gibi, hem dehşete düşmüş hem de eğlenmiş gibi bakıyordu.

"Özür dilerim" dedim, elimi salladım ve dudaklarımı bir gülümseme olduğunu umduğum bir şekle soktum. "Başka bir şeyle ilgiliydi. Sen değil. Bir e-posta. Ben bunu aldım. Sürdürmek. Çok üzgünüm."

Başka hiçbir şey duymadım, başka moda sözler duymadım çünkü utançtan ölmüştüm.

—

"Sophie, seninle bir dakika görüşebilir miyiz?" Edie masamın yanından geçip ofisine girerken sordu.

"Elbette," diye yanıtladım, o anda etrafta kimsenin olmamasına sevindim çünkü onlar da -tıpkı benim gibi- çocukça davranışım nedeniyle çağrılacağımı biliyorlardı. Burnumdan derin bir nefes alıp omuzlarımı geriye ittim ve ayağa kalktım.

Ofisine girdim ve bana oturmam için işaret yaptı. Özür dilemem gerektiğini biliyordum ama daha fırsat bulamadan şöyle dedi: "Nasılsın Soph?" İyi misin?"

Bu hileli bir soru muydu? "Elbette. Ben iyiyim. Harika aslında."

"Gerçekten mi." Edie sandalyesine oturdu ve sanki çok düşünüyormuş gibi başını eğerek bana baktı. Benim hakkımda.

"Evet, gerçekten" dedim ve ona bulabildiğim en güven verici gülümsemeyi sundum.

"Olay şu. İş-yaşam dengesinden bahsediyoruz ama bunu gerçekten hayatımızda mı gerçekleştiriyoruz? Bu hepimizin kendimize sorması gereken bir soru," dedi parmaklarını yüzünün önünde kenetlerken.

"Evet" diye kabul ettim. "Kesinlikle."

"Yaratıcılığımız ve bütünsel refahımız için bu önemli."

"Kabul ediyorum," diye yanıtladım, bu işe devam etmesini dileyerek.

"Ayrıldığından beri Sophie, durmadan çalışıyorsun."

"Hayır, yapmadım."

Okuyucularını taktı ve bilgisayar ekranına baktı. "Cuma günü saat üçte on ikide Sophie Steinbeck'ten yeniden markalamayla ilgili bir e-posta. Ayın on dördü cumartesi öğleden sonra iki buçukta Sophie Steinbeck'ten yardım

yenileme toplantıları hakkında bir e-posta. Paskalya Pazarı sabah saat onda, Sophie Steinbeck'ten potansiyel yeni bir maaş bordrosu satıcısı hakkında bir e-posta."

Gözlerimi kırpıştırdım ve Paskalya'da ne yaptığımı hatırlamaya çalıştım. "Yani, bazen mesai saatleri dışında e-postalar mı gönderiyorum? Elbette. Bu, iş-hayat dengemin olmadığı anlamına mı geliyor? Bunun doğru olduğunu düşünmüyorum."

"Fransızcamı bağışlayın ama bu saçmalık ve bunu siz de biliyorsunuz."

"Bunu bir öncelik haline getirmeye başlayacağım," dedim, onu aynı fikirde olduğumuza ikna etmek için çaresizce. "Çünkü bunun gerçekten önemli olduğuna inanıyorum."

"Elbette öyle." Edie okuyucularını çıkardı ve seni görüyorum bakışıyla beni hizaya getirdi. "Diğer bir şey de şu ki bu departmandaki, bu binadaki, bu şirketteki herkes senin Stuart Lauren'den nefret ettiğini biliyor."

"Ondan nefret etmiyorum—"

"Peki seni kim suçlayabilir? Ama emekli olmaya yaklaştıkça senin profesyonel, çekici ve çok yönlü biri olarak görülmen gerekiyor. Eğer Stuart her konuştuğunda ona hırlamaktan kendini alıkoyamazsan kimse bu işe hazır olduğunu düşünmeyecek."

"Bu bir hırıltı değildi, bir iniltiydi," diye açıkladım, hâlâ çocuksu tepkimden utanıyordum.

"Bu kahrolası bir yardım çılgılığıydı, Soph." Edie iki eliyle beni işaret etti ve şöyle dedi: "Seni tavsiye etmek istediğimi biliyorsun ama sen bir başkan yardımcısı gibi davranmıyorsan bunu nasıl vicdan rahatlığıyla yapabilirim? Herkes eski sevgilinle satış konusunda hâlâ sorunlar yaşadığını bilse?"

Lanet olsun. Hiçbir şey söylemedim çünkü buna söylenecek ne vardı ki?

"Bunu sana bir arkadaşın olarak sorayım" dedi. "Ayrılıktan bu yana sosyal olarak evden hiç çıktın mı?"

Seni ilgilendirmez demek istedim ama bu benim durumuma yardımcı olmayacaktı. "Aslında birkaç hafta sonu bir düğüne gittim."

Etkilenmiş görünmüyordu. "Bu sayılmaz."

"Ama bir adamla gittim." Telefonumu çıkardım ve hızla selfie'ye geçtim. "Görmek?"

Onu sosyal bir hayatım olduğuna inandırmak için aniden çaresizce onu uzattım.

"Bu çok çekici bir adam." Yüzünü telefona biraz daha yaklaştırdı, sonra gözlerini bana kaldırdı. "Aman Tanrım, Sophie, düğününü mahveden adam bu mu?"

Kahretsin. "Evet, komik bir hikaye," diye sızlandım. "Bundan sonra bir nevi arkadaş olduk."

"Aman Tanrım," dedi ağzı açık bir şekilde. "Ve şimdi onunla mı çıkıyorsun?"

"Pek sayılmaz," dedim ama yüzü düştüğünde "henüz" diye ekledim.

İki koyu kaşını kaldırdı ve ofis koltuğuna oturdu. "Bu doğru mu?"

Max'i düşündüğümde ortaya çıkan gülümsemeyi taklit etmek zorunda değildim çünkü o neredeyse öpücüğü tekrarlamak için saatler harcamıştım. Hâlâ kimyadaki ani yükselişin, birdenbire ortaya çıkan o beyaz-sıcak kıvılcımın ne anlama geldiğinden emin değildim, ama aynı zamanda bu konuda da pek endişelenmiyordum.

Hâlâ sırtıtarak, "Aslında birkaç hafta sonra onunla başka bir düğüne gideceğim," dedim ve bu onun yüzünün bir rahatlama ifadesine dönüşmesine neden oldu.

Bir patrondan çok bir arkadaşına benzeyerek, "Bunu duyduğuma ne kadar sevindim bilemezsiniz" dedi. "Çünkü kişisel hayatınızı yoluna koyarsanız -ki buradaki insanlar

da bunu biliyor- çok yakın gelecekte Başkan Yardımcısı olmamanızın mümkün olmadığını düşünüyorum."

<https://oceanofpdf.com/>

on beş

Maksimum

Sophie: Önümüze çıkan bir iş var mı?

Annemle babamın evinin verandasında oturuyordum, babamla yemekten sonra bir bardak viski içiyordum. Harika bir cumartesi olduğundan, Mayıs ayından çok Temmuz ayına (en yüksek sıcaklık seksen beş) daha yakın olduğu için herkesi yemek yemeye çağırmışlardı ve biz de açık hava televizyonlarında Cubs'ı izliyorduk.

Mesaj attım: Bu kim?

Sophie: Suç ortağın.

Ben: Daha spesifik olman gerekecek.

Sophie: En son birlikte olduğumuzda bir gelini boynuna takmıştım.

Mesaj attım: Yine, daha spesifik olman gerekecek.

Beni şaşırtmakta iyiydi ve bu da bir istisna değildi.

Çünkü beni aradı.

Sophie Steinbeck.

Verandadan uzaklaşıp telefonu kulağıma götürmeden önce bardağımı bıraktım. "Merhaba Steinbeck."

"Merhaba Parks. Her küçük şey nasıl?"

"Bu bağlıdır. Niçin beni arıyorsun?"

"Yapılacak herhangi bir itiraz olup olmadığını merak ediyorum."

"Bir hayatın olduğunu söylediğini sanıyordum."

"Öyle yapıyorum ama birdenbire başka birininkini kurtarmak geldi içimden."

Bundan daha fazlası olduğundan şüpheleniyordum ama onu çözmekten oldukça keyif aldım. Çözölmek istemeyen inatçı bir yapboz gibiydi, bu da bende bütün parçaları havaya fırlatma isteğı uyandırıyordu.

Ve sonra onu kızdırmak için yine de çöz.

"Aslında dün gece eski bir arkadaşımın kuzeninin nedimesinin teyzesinden bir telefon aldım ama geri çeviriyorum."

"Neden?" diye sordu, bir şekilde geçeceğime hakaret etmiş gibi bir ses tonuyla. "Neden eski bir arkadaşının kuzeninin nedimesinin teyzesini asılı bırakasın ki?"

"Çünkü yaklaşık bir saat uzaklıkta siyah kravatlı bir düğün var. Çok zengin insanlar, çok havasız bir olay."

"Bu yüzden . . . ?"

"Yani bu kulağa çok kötü geliyor."

"Geçen ay katıldığımız 'Thunder Rolls' düğününden daha berbat değil."

"Doğru" dedim, annemin dışarı çıktığını ve babamla birlikte beni izlediğini fark ettim. "Ve kadın bana on bin dolar teklif etti."

"Aman Tanrım... on bin mi? Biz öyle yapıyoruz. Hemen gidip bir smokin kiralayın."

"Benim bir smokinim var."

"Siz yapıyorsunuz?" diye sordu, şok olmuş görünüyordu. "Neden?"

Çimlere baktım ve ayakkabımı yumuşak bir noktanın üzerinde gezdirdim. "Bazen dışarı çıkıyorum."

"Vay be" dedi. "Milyarder misin?"

"Kafan güzel mi?"

"İşi kabul et ve ayrıntıları bana mesaj at. Sonra sana kafamın iyi olup olmadığını söyleyeceğim."

Little Tikes'in şoförünü taşıyarak arka kapıdan dışarı fırlarken, "Özür dilerim," dedim . Saha gece kapandığında ailem Kieffer'in evlerinin arkasındaki golf sahasında koşmasına her zaman izin verirdi. "Ben bunu dışarıda bırakıyorum."

"HAYIR." Kararlı görünüyordu. "Seni ikna etmeme izin ver. Neredesin?"

Bunu beklemiyordum. "Annemlerin evinde."

"Yer lütfen."

"Şuan ciddi misin?" diye sordum, alarm zilleri az da olsa çalıyordu. O gece söylediklerime rağmen onunla bir düğün daha yapmak berbat bir fikirdi. O ve ben ilişkiye kesinlikle karşıydık ama son düğünden sonra neredeyse öpüşüyorduk. Her nasılsa bu bir felaket tarifi gibi görünüyordu ve frene basmam gerekiyordu.

Beynim yakın öpücüğü kaç kez tekrarlamaya devam ederse etsin.

"Bana adresi bırak yeter. Seni alacağım, söylediklerimi yapmayı kabul edene kadar seni bloğun etrafında gezdireceğim, sonra ailevi saçmalıklarına geri dönebilmen için seni araçtan dışarı iteceğim.

"Bu daha çok adam kaçırmaya benziyor."

"Çıkın ve benimle gezintiye çıkın" dedi ve sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum. "Sadece beş dakikanızı ayırmaya ihtiyacım var."

Özür dilerim demek için ağzımı açtım ama bunun yerine, "Beni Whole Foods'a götürüp sonra arabama bırakır mısın?" dedim.

"Ne... bunu yapmak zorunda mıyım?"

Sanki onun kafasını karıştırmışım gibi konuşuyordu ki bu adildi çünkü ben de kendimi karıştırmıştım. Ben ne halt ediyorum? Ama o anda bunun onu son bir kez görmem ve onun duygularını incitmeden bire bir ortaklığımızı içtenlikle sonlandırmam için mükemmel bir şans olacağını düşündüm.

"Sanırım evet," dedim, annemle babamın torunlarını izliyormuş gibi yaparken beni izlemelerini izlerken. "Nihayetinde yapmayacağım şeyler hakkında sızlanabilirsin ve ben de eve dönerken uğramak istemediğim kedi mamasını ve sütünü alabilirim."

"Ben sızlanmıyorum ve sen bunu yapacaksın. Şimdi konumu bırak," dedi, etkilenmemiş bir sesle. "Çünkü yoldayım."

—

"İki şey için mi araba alıyorsunuz?"

"Her zaman bir araba alırım." Hareketle etkinleştirilen kapılar arkamızdan kapanırken, arabalardan birini çekip ürün bölümüne doğru çevirdim. "Yaslanacak bir şeyin olması güzel."

Sophie yanımda yürümeye başlarken aynı fikirde değilmiş gibi bir ses çıkardı. İşten yeni çıkmış gibi giyinmişti - güzel pantolonlar, topuklu ayakkabılar, blazer - ve geç saatlere kadar çalışmak ona bir şekilde markaya uygun görünüyordu.

Onda bir şey heyecanla çılgılık attı.

Elbette bunun, arabasına sığabilmek için yolcu koltuğundan çıkarmak zorunda kaldığım aşırı dolu iş çantasıyla ilgisi olabilir.

"Bu arada teklifini değerlendirmemin tek yolu," dedim ona bakarak, "yemem gerektiğini düşündüğün şeyleri sepetime eklemen."

Kaşları kalktı ve ağzı hafifçe kıvrıldı. "Kaç tane şey?"

Yarım saniye boyunca bunu düşündüm. "On bir."

"Ama sadece kedi maması ve süt almıyor musun?" diye sordu.

"Hayır, bu bir yalandı" dedim ve bir torba üzüm alıp arabaya koydum. "Bu benim aylık alışveriş alışverişim."

"Bekle... bir tanesinin tadına bakmayacak mısın?" diye sordu, sanki bir suç işlemişmişim gibi bana bakarken kaşları çatılmıştı.

"Ne?"

"Üzümler," dedi, sanki bir salakla konuşuyormuş gibi gözleri iri iri açılmıştı. "Bir tanesini denemeyecek misin?"

"Onları satın almadan önce mi?"

"Evet," dedi, bana hâlâ aynı devasa bir hata yapıyorsun bakışını atarak.

"Hımm, hayır değilim, çünkü parasını ödeyene kadar deneyebileceğim üzümler değil bunlar." Ciddi miydi? "Şu anda benimle dalga geçiyorsun, değil mi?"

"Kesinlikle hayır. Ekşi olup olmadıklarını anlamak için denemelisiniz."

"Bu hırsızlıktır."

"Bu değil."

"Sen İK'da değil misin, Steinbeck? Kurallar hayatınızın işi değil mi?" Sophie'yi bu kadar ilginç kılan şeyin de bu olduğunu sanıyordum, onu hiçbir zaman çözememiştim ama bu biraz aklımı başımdan alıyordu. "Bana üzüm hırsız olduğunu söyleyemezsin çünkü buna inanmayı reddediyorum."

"Bu çalmak değil, olgunluğu kontrol etmek" dedi ve çantadan bir üzüm alıp ağzına atarken başını salladı. "Mmm... bunlar çok güzel."

"Şimdi kasa görevlisine onlara fazladan bir üzüm borcum olduğunu söylemem gerekecek."

"Senden ne kadar ücret alacaklarını bilsinler diye onlara bir üzümü tarttıracak mısın?" dalga geçti.

"Sanırım yapacağım."

"Bu saçmalığa tanık olmak için sabırsızlanıyorum." Dudakları gerçekten hoşuma giden kocaman bir gülümsemeyle yukarı doğru kaydı. "Ayrıca sadece ayda bir kez yiyecek mi alıyorsunuz?"

"Ne yazık ki evet. Asla kasıtlı değil, ama bu şekilde sarsılıyor. Bir torba ıspanak, bir baş karnabahar ve bir karton mantar aldım. "Malzemeleri iyi niyetle satın alıyorum, ancak birkaç gün dikkatli yemek yedikten sonra yemek yapmaktan sıkıldım ve her öğünde sandviç ve paket servise yöneliyorum."

"Sebzelerinizi buzdolabında ölüme mi bırakacaksınız?" diye sordu.

Çantayı arabaya atarken, "Bu ıspanağı parçala," dedim. "Korkunç bir sistem."

Bir kutu ananas aldı. "Aslında ananastan nefret ediyorum" dedim.

"Bu senin için değil."

"Kimin için?"

"Ben." Başını eğdi ve şöyle dedi: "Eğer sepetinize eklediğim on bir şey buzdolabınızda ölmeye mahkumsa, o zaman hoşuma giden on bir şeyi seçeceğim, böylece onları çantanızdan kurtarıp onların hayatlarını kurtarabilirim. onları benimle birlikte eve götürüyorum."

"Zor insanlardan hoşlanmam Steinbeck."

"Beni marketten alışveriş yapan kişi ve teslimat şoförü olmam için kandıran adam bunu söylüyor."

"Adil." Bir avuç dolusu yeşil biber alıp arabaya koydum.

"Bunları çantaya koymayacak mısın?"

"HAYIR."

"Market arabalarının ne kadar kirli olduğunu biliyor musun?"

"Pis elleriyle biberleri okşayan alışverişçiler kadar kirli."

"Fakat arabalar aynı zamanda dışarıda da elementlerin arasında duruyor. Kuşlar arabaların üzerine kaka yapıyor."

"Tıpkı biberlerin toplanmadan önceki hali gibi."

"En azından bana onları fırçaladığını söyle."

"Biberleri mi yoksa kuşları mı?"

Sadece iç geçirdi, ben de "Ellerim kanayana kadar endişelenme" dedim.

"Bu yüzden." Sophie boğazını temizledi ve sunumuna başlamak üzere olduğunu anlayabiliyordum. "Bu düğün."

"Tilapya mı yoksa somon mu almalıyım?" Arabayı deniz ürünleri reyonuna doğru ittim.

"İkisi de, çünkü onları pişirmek istemeyeceksin, bu yüzden onları dondurucuya atacaksın, orada ölecekler."

Genelde olan da tam olarak buydu. "Yani konserve ton balığı?"

"İyi karar." Dikkatimin dağılmasından etkilenmedi. "Neden bunu yapmamak konusunda bu kadar kararlısın?"

"Asıl soru şu: Neden bunu gerçekleştirme konusunda bu kadar takıntılısın?"

Dondurularak kurutulmuş somon filetosuna uzandım ama Sophie elimi vurup başımı salladı ve şöyle dedi: "Birini ömür boyu süreceksin bir evlilik cehenneminden kurtarma telaşından çok keyif aldım ve ayrıca beş bin dolara da ihtiyacım var."

"Ama beni aradığında 5K'dan haberin yoktu."

"Doğru ama artık anlıyorum."

"Peki yarısını sana vereceğimi kim söyledi? Davet edilen tek kişi bendim, unuttun mu?"

"Çünkü henüz benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorlar. Yarısını bana vereceksin," dedi ve uç kapaktan bir paket sebze pipeti alıp arabaya attı. "Ve bu kadar iyi olduğum için bana teşekkür edeceksin. Bana daha fazlasını teklif edebilirsin."

"Yapmayacağım," dedim konserve yiyecek reyonunu aşağı çevirerek.

"Hayır" dedi, elini arabaya koydu ve onu mandıralara ve donmuş yiyeceklere doğru yönlendirdi. "Bu hafta sonu düğünle çelişen başka planların var mı?"

"Hayır" dedim, Yunan yoğurtlarını sepete atmasını izlerken.

"Yani yapamaman için gerçek bir neden yok, değil mi? Gelin partisinde eski sevgililerin yok mu ya da bunun altında yatan bir sebep var mı?"

"İki gerçek nedeni var" dedim ciddi bir şekilde. Ses tonum değişmiş olmalı çünkü alışverişi bırakıp bana

döndü. "Birincisi, son zamanlarda iş gerçekten berbat bir hal aldı, bu yüzden iki boş günümden birini stresli bir olayla geçirmek istemiyorum, ikincisi ise senin onu daha da stresli hale getirmen."

Sophie

"Ben?" Başımı kaldırıp ona baktım -o kadar uzundu ki- ve bunun ne anlama geldiğini merak ettim. "Bu ne demek oluyor?"

Kollarını çaprazladı. "Birkaç tuhaf durumla karşı karşıya kaldık, bu da aslında yabancı olduğumuz gerçeğini unutmayı kolaylaştırıyor, ama gerçek şu ki sen beni tanımıyorsun, ben de seni tanımıyorum. Bu yüzden bir yabancıyla ortalıkta dolaşmak stresi artırıyor."

"Ah, hadi ama, ben zaten sosyal medya taramamı yaptım ve eminim sen de öyle yapmışsındır."

"Evet ama bu sana bir kişi hakkında gerçekten ne anlatıyor?"

"Çok," dedim, birkaç kez takılmamızdan sonra benim hakkımda çekinceleri varmış gibi görünmesine biraz kırılmıştım. Arabayı çevirdim ve donmuş yiyeceklere doğru ittim. "Bilmem gereken her şeyi öğrendim ve sanırım sen de öğrendin."

"Evet ama hiç çevrimiçi randevulaştın mı? Kör randevuya mı gittin?"

"Elbette var." Dondurucunun kapısını açtım ve en sevdiğim donmuş öğle yemeklerini alıp arabaya atmaya başladım. "Kim yapmadı?"

"O halde dünyada ilk tanıştığınızda havalı görünen birçok insan olduğunu biliyorsunuz, ancak onları bir kez tanıdıktan sonra onların hayatınızda olmasını isteyeceğiniz insanlar olmadığını anlıyorsunuz, değil mi?"

"Tuhaf biri olmamdan mı korkuyorsun?" Parmak uçlarımda yükselerek sordum ama hâlâ Amy'nin en üst raftaki biberli makarnasına tam olarak ulaşamadım.

“Bir tuhaf olduğumdan korkmalısın.” Sesi değişmemişti ama daha yakındı. Eli kavrayamadığım başlangıç yemeğine uzanırken üstümde ve arkamdaydı.

Dondurulmuş yiyecekler kutusunun dondurucu soğuğu ile arkamdaki Max'in büyük, sert vücudunun sıcaklığı arasında sıkışıp kaldığımı fark ettiğimde beynimdeki her şey bir anda sustu. Uzandığım kutuyu elinin yakaladığını gördüm ve açıklayamadığım bir nedenden dolayı arkama döndüm.

Karanlık, sorgulayıcı gözlerle bana baktığında bedenim ondan sadece birkaç santim uzaktaydı. O an uzadıkça midemde kelebekler uçtu.

Duraklatıldı.

Sırtımdaki soğuk hava, aramızda ateşlenen her şeyi soğutmaya yaramadı.

Gözlerimi kırptırdım, yutarken adem elmasına baktım ve sonra elinden donmuş biberli makarnayı aldım.

Sanki açıklanamaz elektriksel anı fark etmemişim gibi şöyle dedim: "Aman Tanrım, Max, sana itiraz etmek istiyorum, hayatının kalıcı bir parçası olmak istemiyorum."

Arabaya geri dönmeden önce sanki bir bilgiyi işliyormuş gibi bir süre beni izledi ve şöyle dedi: "Bir yabancıyı doğrudan hayatınıza enjekte etmek berbat bir fikir gibi görünüyor, öyle değil mi? Gerilim türü şeyler, özellikle de işin içinde para varsa. Benim bir mil uzunluğunda bir sabıka kaydım olabilir ve sen de kuklacılığı bir hobi olarak sevebilirsin.

"Yani neden korkuyorsun, seni soyacağımdan mı? Seni öldürmek mi? Sana aşık olmak mı? "Ayrıca kuklacılık anlaşmayı bozar mı?"

"Kesinlikle öyle."

"Anlaştık aslında." Tanrım, onunla düğüne gitmem ve patronum için fotoğraf çekmem gerekiyordu; neden bunu bu kadar zorlaştırıyordu? "Peki ya birbirimizi daha iyi

tanırsak? Eminim eğer takılırsak inanılmaz derecede normal olduğumu göreceksin. Sırf benimle vakit geçirmek için düğünü yapmak isteyeceksin.”

Gözlerinin kısılması bana hayır demek üzere olduğunu söyledi, ben de ağzımdan kaçırdım, "Bu gece. Şimdi. Market alışverişini bitirir bitirmez mağazanın diğer tarafındaki şarap barına gidelim ve birbirimize yirmi kez soru sorabiliriz.

Gülümsemesi geri geldi. "Neden beklemek? Alışveriş yaparken şarap içelim ve yirmi tane içelim.

<https://oceanofpdf.com/>

on altı

Maksimum

Düğünü yapacaktım.

Eğlendiğim için yirmi soruluk oyunu erken bırakmaya hiç niyetim yoktu ama Sophie ile alışveriş yapmak bana onun ne kadar akıllı başında olduğunu hatırlatmıştı. Neredeyse öpüşecektik ama bu kadın işler tuhaflaşmadan partnerim olmayı başarabildi.

Neredeyse memnuniyetle parlayarak, "Kulağa yalan gibi geldiğinden eminim" dedi, "ama bekar olduğum için gerçekten - gerçekten - çok mutluyum. İstedığimi yapma, istediğim yere gitme, işleri sadece kendi çıkarımlarım için yapma özgürlüğü; buna takıntılıyım. Bu tür bir bağımsızlığı bir daha kaybetmeye istekli olacağımdan emin değilim.

"Bu Stuart'tan ayrılmanın kolaylaştığı anlamına mı geliyor?" Umutlu bir şekilde sordum çünkü düğünden sonra onu bırakırken sesinin bu kadar üzgün çıkmasından nefret ediyordum.

"Her zaman değil ama aptallığıma duyduğum melankolik, bağımsızlığımın ne kadar muhteşem olduğunu ortadan kaldırmıyor."

"Mantıklı" dedim, arabanın ön kısmından fincanımı alıp Manhattan konyakımdan bir yudum alırken.

"Şimdi. On dokuzuncu soru." Sophie şarabından bir yudum aldı, bir paket donmuş patates kızartması aldı ve ardından şöyle dedi: "Yarın bir ünlüyle randevuya çıkabilseydin ve kozmik büyü sayesinde gerçek bir şansın olsaydı bu kim olurdu?"

Kariyerleri, üniversiteleri, aileleri, evcil hayvanları ve aşkı zaten ele almıştık, bu yüzden oyunu sihirli tarihlerle bitirmemiz mantıklıydı. "Bu zor bir şey."

"Sağ?" Patates kızartmasını fırlattı ve "Bu arada, o yığın benim" dedi.

"Marketlerimiz mi geliyor? Brüt."

"Soruma cevap ver" diye ısrar etti.

"Eh, belki... . Zoey Deutch?"

"Ooh, iyi seçim" dedi başını sallayarak. "Neden o? Kızıl saçlıları sever misin?"

Omuz silktim. "Kendini fazla ciddiye almayan biri olmalı. Eğlenceli biri. O görünüyor . . . Birini gerçek hayatta tanımadığınızda onun görünebileceği kadar gerçek."

Sophie dudaklarını büzdü. "Bunu görebiliyorum."

Dirseğimle onu dürterek, "Aynı soru," dedim. "Rüyalarındaki meşhur randevun kim?"

"Charles Leclerc," dedi hiç duraksamadan.

"Bu da kim?" diye sordum, bir dönem dramatik aktörünü hayal ederek.

"Formula 1 sürücüsü. Fransızca belki. Sıcak."

"Eğlenceli mi?" diye sordum, bir nedenden ötürü kesin cevabı beni eğlendirmişti.

"O kafamın içinde," dedi küstahça, bana tanıdık gelmeye başlayan yarım bir sırıtışla. O çok akıllı bir adamdı ve bundan gerçekten hoşlandım. Doğrusunu söylemek gerekirse ondan gerçekten hoşlandım.

"Yirmi numara, seni sapık." Sepete bir kutu kurabiye attım. "Hayatınızın geri kalanında yalnızca tek bir profesyonel sporu izleyebilseydiniz, bu ne olurdu?"

"Futbol." Gözlerini devirdi. "Haha."

"Evet" diye kabul ettim. "Aynı."

"Senin için yirmi numara." Sophie saçını kulaklarının arkasına sıkıştırdı ve "Hooters mı Twin Peaks mi?" diye sordu.

Çok gülünçtü. "Bu yerler hâlâ faaliyette mi?"

"Hiçbir fikrim yok" dedi, "ama bu soru için öyleymiş gibi davranalım."

"Tamam, bunun bir tuzak olduğuna eminim" dedim gülerek, çünkü onun bu kuruluşlar hakkında ne düşüneceği konusunda hiçbir şüphem yoktu. "Ama cevap veremem çünkü hiç gitmedim."

Bana inanmıyormuş gibi yan gözle baktı. "Gerçekten mi."

"Cidden," dedim, çok şüpheli görüldüğü için tekrar güldüm. "Yemeğimi ve vücut kısmımı tamamen ayrı deneyimler olarak gözetlemeyi seviyorum."

Bu onu güldürdü. "Çok şık."

"Evet öyleyim, teşekkür ederim." Her koridora birden fazla kez girdiğimizi fark ettim ama yine de ayrılmak için acelem yoktu. "Tamam, işte yirmi birin. Düğünde benim nesnem olur musun?"

Ağzı geniş, mutlu bir gülümsemeyle yukarı doğru uzanıyordu. "Ah, öyle yapacağım" derken gözlerinin kenarları kırışmıştı.

Her şey halledildi ve arabayı yükleyip eve doğru yola çıktığımızda her şey yolunda görünüyordu ama beni bıraktığında elektrikler yeniden başladı. Yiyecekleri onun bagajından kamyonumun arkasına taşımayı yeni bitirmiştik ki o bana baktı ve şöyle dedi: "Eh, bu çok eğlenceliydi Parks."

"Öyleydi, değil mi?"

Başını salladı ve bir anlığına gözlerinin ağzıma doğru gittiğini gördüm.

Bu da benimkinin aynı şeyi yapmasına neden oldu. Tanrım, onun kırmızı rujunu seviyorum.

"Neredeyse öpüşmeyi sen de mi düşünüyorsun?" diye sordu, karanlıkta sesi kısıktı.

Yüzündeki şakacı ifade ve bu konuyu gündeme getirmesi beni çok şaşırttı. Söyleyebildiğim tek şey şuydu: "Ben de tam olarak bunu düşünüyorum."

"Bunda ne vardı?" diye sordu kamyonetimin yan tarafına yaslanarak. "Bir saniye selfie çekiyorduk, sonra . . . patlama, kimya.

"Boom, kimya" diye tekrarlarken gözlerimi onun bakışlarından alamadım.

"Harika olan şey, ikimizin de aşkı aramayan inanmayanlar olmamız," dedi yumuşak sözlerle, "kimyamız tam da bu. Kimya. Bu bir ilişkinin habercisi ya da karşılanması gereken bir çeşit beklenti değil. Bu sadece . . . kimya, saf ve basit."

"Kimya," diye tekrarladım, başımı eğerek.

"Sıkıcı bilim," diye fısıldadı ve işi devraldı, parmaklarının ucunda yükseldi, ellerini omuzlarıma koydu ve kırmızı dudaklarını benimkine doğru kaldırdı.

Başını eğdi, dudaklarını ayırdı ve çılgına döndü.

Dişlerini alt dudağımın üzerinde gezdirdi, dilini benimkinin üzerinde gezdirdi ve öpücüğümü derinleştirdiğimde tırnaklarını omuzlarıma geçirdi. İşte böyle, vücudumla kamyonun yan tarafı arasına sıkıştırılmıştı ki bundan hoşlandığını biliyordum çünkü elleri boynuma kaydı ve beni daha sert kendine doğru çekti.

Sanki Sophie bu işte yüzde yüz kendi başınaydı ve bu beni kontrol edilemeyen bir ateş gibi yaktı, alevler vücudumdaki her sinir ucunu yalıyordu.

Sevgili Tanrım, daha önce hiç böyle öpülmüş müydüm?

Dili her yerdeydi; iz sürüyor, alay ediyor, okşuyordu; parfümünün kokusu ise bir puronun ucunda dans eden duman gibi duyularımı sarıyordu. Hipnotize edilmişim, uyuşturulmuştum, onun ıslak, sıcak ağzının verdiği cinsel vaadin kesinlikle etkisi altındaydım.

Ellerim ceplerimden çıktı ve parmaklarım saçlarının arasından geçti; incelikten tamamen yoksundum ve bizi daha da derinlere götürebilmek için kafasını hareketsiz tutarken kesinlikle kavramak için hazırdım.

Bu öpücük de neyin nesi?

Sophie'yi öpmek beni tamamen hareketsiz bırakan bir boyunduruktu.

Boğazının gerisinden bir hırıltı sesi çıkardı, sonra ensemin arkasını tırmalayan parmaklarını sıktı. Parmak uçlarına düştü ve gözleri açıldı.

"Yani, imm," dedi her yerde hissettiğim gırtlaktan gelen bir sesle. Saçını itti, parmak ucuyla üst dudağına dokundu ve sonra bana küçük bir sırıtış sundu. "Bum, kimya, değil mi? İyi geceler Max."

"Sen de," dedim ama duyup duymadığını bilmiyordum çünkü çoktan arkasını dönmüş ve arabasına doğru yürüyordu. O içeri girip uzaklaşırken orada durup baktım.

Az önce ne olmuştu?

"Kimdi o, Maxxie?"

Annem ve babam ön verandada duruyordu. Ne zaman ortaya çıktılar?

"Arkadaşım Sophie," dedim, kamyonuma binerken gözlerimi bilerek anahtarlarımdan ayırmadım çünkü annemle babamın anlamlı bakışlarını izlemek istemiyordum.

"Ah evet?" diye sordu annem, kulağa anlamsız derecede heyecanlı geliyordu. Bu hiç de şaşırtıcı değildi çünkü beni ön bahçesinde biriyle öpüşürken görmüştü. "Siz ikiniz yakın zamanda tekrar çıkacak mısınız?"

Kapımı kapatırken “Yarın düğüne gidiyoruz, yani evet” dedim ve babama baktığımda mutlu görünüyordu. Çok mutlu. Her şeye VIP geçiş kartlarıyla Disneyland'e ücretsiz bir gezi sözü verilmiş bir çocuğa benziyordu. Her ne kadar berbat bir öpüşmeye tanık olsalar da yine de şunu ekleme ihtiyacı hissettim: "Ama biz sadece arkadaşız anne."

Açıkçası sözlerim kulak ardı edildi çünkü babam anneme baktı ve "Biliyorsun, arkadaşlık bir ilişkinin en iyi temelidir" derken göz kırptı.

Bok.

Babam, "Onu rahat bırak Lorna, bizi dinlemeyecektir" dedi.

İçini çekti. "Biliyorum."

Sanki ben orada değilmişim gibi, "Ama bu Sophie hakkında iyi hislerim var," diye düşündü. Anneme bir araba satmaya çalışıyormuş gibi hissettim, şöyle dedi: “Maxxie'mize iyi bakacak türden bir kıza benziyor. Güzel, akıllı, tatlı; kesinlikle potansiyeli var.”

Neler oluyor? Onun hakkında neye benzediği ve benim onu kamyonumun yan tarafında öptüğüm dışında tek bir şey bilmiyordu. Bir şey - herhangi bir şey - söylemek için ağzımı açtığımda gözlerini kıstı ve aşağıya bakmadan önce hafifçe başımı salladı.

Telefonum çaldı ve çıkardığımda yarım saniyeliğine kafam karıştı.

Çünkü babamdan bir mesaj aldım.

Ona baktım, sanki bana mesaj atmamış gibi başka yöne bakıyordu.

Baba: Satın almak istediğim bir tekne buldum, o yüzden Tanrı aşkına, bunu Sophie ile sağ, tamam mı?

Başımı salladım ve "Neden bahsediyorsun?" diye mırıldandım.

Telefonunu çıkarıp mesaj atmaya başladı.

Tanrı aşkına, o bir çocuktu.

Otuz saniye sonra mesajı geldi.

Baba: Eğer hayalperest annen senin yerleşmeye başladığını ve bu sene taşınabileceğimizi düşünüyorsa, onu benim almama izin verme daha uygun olur. Sophie'yi biraz salla.

Sophie'yi biraz salla.

Harika plan.

<https://oceanofpdf.com/>

on yedi

Sophie

Ben oturma odasına girerken Rose ellerini çırpıp gülümseyerek, "Vay canına, bir ödül törenine gidiyormuşsun gibi görünüyorsun," dedi.

"Teşekkür ederim" dedim, elmas çiviyi sağ kulağıma takarken kendimi iyi hissettim. Kendim için giyinmek devrim niteliğinde bir deneyimdi ve bundan biraz etkilenmişim. Max'in görünüşümü beğenip beğenmemesi ya da düğünde herhangi birinin göğüslerimin çok küçük ya da kışımın çok büyük olup olmadığı konusunda fikrinin olması önemli değildi.

Siyah elbiseyi seviyordum ve umursadığım tek şey de buydu.

Lanet olsun, randevumu beklerken bile gergin değildim. Vahşi, değil mi?

"Seni yine düğüne kim götürüyor?" Larry, Beats'ını takmasına rağmen sordu, bu yüzden beni duymayacağını biliyordum.

"Julian," Rose gözlerini devirerek cevap verdi. "Bunu sana zaten söylemiştim."

"Hangisi o?" Ayrılıktan bu yana daireme kelimenin tam anlamıyla hiç erkek gelmemiş olmasına rağmen Larry bağırdı.

"Rhett Butler," dedi Rose, ben de "Geçen hafta sonu gelen adam."

Larry, "Seksi pislik," dedi ve ne demek istediğinden, neden buna karar verdiğinden ya da bunu tam olarak kime söylediğinden emin değildim.

Diğer küpemi taktım ve ayakkabılarımı giyerken Max lobiden seslendi. Oda arkadaşlarımla bir daha görüşmemesi için ona yolda olduğumu söylemeyi planlamıştım ama Rose hoparlöre benden önce çıktı ve "Yukarı gel" dedi.

Aslında Karen ve Joanne'in kabarık küçük kafalarını ovalayıp beklerken bunun iyi bir fikir olduğunu düşündüm çünkü ona fotoğrafımızı çektirebilirdim.

Gerçek bir randevu gibi değildi ama Max'le birlikte giyindiğimiz bir fotoğrafımız olsaydı ve bunu Edie'ye gösterseydik, bu kariyerim açısından dünyadaki en kötü şey olmazdı, değil mi?

Kapı çalınınca kapıyı açtım.

Ve neredeyse dilimi yutmaya başladım.

Çünkü Max Parks'ın siyah smokin giymesi çok fazlaydı.

Şaşırtıcı derecede çekiciydi, smokini kesinlikle her şeyin altında parçalanmış olabileceğini gösterecek şekilde mükemmel bir şekilde tasarlanmıştı. O gömleğin ve ceketin altında geniş, sert bir göğüs vardı. Ama aynı zamanda sofistike ve zarif görünüyordu. . . sanki bir ödül töreninde kırmızı halıda yürümesi gerekiyormuş gibi (teşekkür ederim Rose). Onun sahip olduğu bu vizyon, öpüşmede ne kadar inanılmaz derecede iyi olduğuna dair bilgimle birleşince, onu bir nevi yaşayan en seksi erkek yaptı.

Gözleri sanki envanter yapıyormuş gibi her tarafımda dolaştı -saç, yüz, elbise, ayakkabılar- ve kıvrınmamak için elimden gelen her şeyi yaptım. Ama boğazımı temizledim ve görünüşüm hakkında ne düşündüğünü umursamadığımı kendime hatırlattım.

Tek omuzlu siyah kokteyl elbisesine aşıktım ve önemli olan da buydu.

"Merhaba," dedim neredeyse soru sorar gibi çünkü hâlâ bana bakıyordu.

"Götü bir kadın düşmanı gibi görünmek istemiyorum, Soph," dedi, gözleri hâlâ benim üzerimdeydi, "ama gerçek hayatta bu kadar muhteşem görünen bir kadın gördüğümü sanmıyorum."

"Bu seni nasıl pislik bir kadın düşmanı gibi gösterebilir?" Onun fikrinin umurumda olmaması gerektiğini bilmeme rağmen, iltifatı karşısında nefesim kesildiğini hissettim . Sadece . . . güzeldi.

"Çünkü bu, senin dışındaki tüm kadınların aşağılanması olarak algılanabilir, gerçi ben öyle demek istemedim."

"Ah," dedim, görünüşü hakkında hiçbir şey söylemediğimi fark etmeden önce başımı sallayarak.

"Bir film yıldızı gibi görünüyorsun," diye bulanıklaştırdım.

"Clark..."

"Clark Gable değil, Rose," diye sözünü kestim ve Max'e eğlenerek baktım, "onun buna kulakları yok."

"Kulaklarımın sorunu ne?" diye sordu, kaşlarını kırıp kulak memelerine dokunurken güvensizmiş gibi davranarak.

Larry, "Çok küçükler" diye bağırdı, hâlâ kulaklıklarını çıkarmamıştı.

Giriş masasındaki çantamın yanına rahatça yerleştirdiğim telefona uzanırken, "Selam Rose," dedim. "Bir fotoğrafımızı çeker misin?"

Elbette, dedi ve Max'in bana baktığını hissedebiliyordum. Bunun tuhaf bir istek olduğunu biliyordum - son sınıf balosu değildi ve Tanrı aşkına, katıldığımız düğüne davetli değildik - ama umarım o da bu isteği kabul ederdi.

Arkamı döndüm ve onun yanında durdum - vay be, her zaman bu kadar uzun muydu? - ve o, Karen ve Joanne'in kafalarını kaşımak için uzanırken elimi saçlarımın üzerinde gezdirdi.

Rose telefonumu gözüne tutarak "Peynir söyle" dedi.

"Pekala," dedim ve o fotoğrafı çekerken iki kolumu da Max'in sağ pazına doladım ve başımı koluna yasladım.

Ve kocaman bir gülümsemeyle gülümsedi.

"Ne yapıyorsun?" Rose birden fazla fotoğraf çekerken Max dudaklarını zar zor hareket ettirerek sordu.

"Ne," dedim, kameraya poz verirken neden bahsettiğini bilmiyormuş gibi davrandım.

"Neden böyle bir resim istiyorsun?" dedi bana bakarak.

"Giyinmiş olanlarımızdan mı?" diye sordum, sanki iri gözlü bir aptalmışım gibi yavaşça gözlerimi kırpıstırarak.

"Ne demek istediğini biliyorsun, Steinbeck."

"Şey... . ." Neden böyle bir fotoğrafımızı isteyebileceğimi düşünmeye çalıştım.

"Açıkçası bir yalan düşünemiyorsun," dedi Max, ayrılırken eğlenmiş görünüyordu ve ben telefonu Rose'dan geri aldım. "Yani bana takıntılı olduğunu ve bir not defteri başlatmak istediğini varsayacağım."

Gözlerimi devirdim ve sıırttım. "Kesinlikle hayır."

Çantamı aldım ve daireden çıkıp koridorda asansöre doğru yürürken Max şöyle dedi: "Yani bu bir takıntı değilse... . ?"

Asansör kabinlerinin bulunduğu sıraya ulaştığımızda aşağı düğmesine basarken, "Ah, peki," diye iç çektim. "Patronumu saçma sapan biri olmadığımı ikna etmek için seninle bir fotoğraf çektirmek istedim."

Bir kaşını kaldırdı. "Bu onu tam olarak nasıl ikna edecek?"

"Peki" dedim, kapılar açıldığında asansöre bindim. "İş-hayat dengem konusunda endişeleniyor ve sırf ona 'kötü'

davrandığım için ofisteki herkesin Stuart'a takıldığımı düşündüğünü söyledi."

Lobinin düğmesine basarken, "Havadan alıntılar onun hatalı olduğuna inanmayı zorlaştırıyor, kayıtlara geçsin" dedi. "Gerçi insanların ne düşündüğünü önemsemen beni şaşırtıyor."

"Ah, bilmiyorum" dedim. Ama öyle. Ve potansiyel terfimi kontrol eden kişi de o."

"Ah. Anladım." dedi ve ellerini pantolonunun ceplerine soktu.

"Sosyal medyada kişisel bir hayatım varmış gibi gösterecek bir şeyler paylaşabilirsem -ve söz veriyorum seni etiketlemeyeceğim- belki bunun antisosyal imajıma faydası olabileceğini düşündüm."

Yorum yapmak yerine sadece bana baktı. Tam olarak bana değil ama sanki kafasında tekerlekler dönüyormuş gibi gözleri kısılarak bana doğru bakıyordu. Asansör çınladı ve kapılar açıldı ve biz dışarı çıkana kadar "Beni etiketleyebilirsiniz" dedi.

"Yapmak zorunda değilim..."

Bir tür karar vermiş gibi görünerek, "Beni etiketle," diye sözünü kesti. "Ve bunu yaparken birkaç fotoğraf daha çekmeliyiz."

<https://oceanofpdf.com/>

on sekiz

Maksimum

Sophie'nin zamanı uçurma konusunda bir yeteneği vardı.

Düğün şehrin bir saat dışında olan Everstom'daydı ama yol on dakika gibiydi.

Elbette bunun nedeni muhtemelen son derece dürüst olmasıydı ki bu da son derece eğlenceliydi.

Örneğin, "Geçen geceki öpücük." demeden önce tam beş dakikadır arabadaydık.

"Peki ya?" diye sordum, konuyu açmasına şaşırdım.

Yan not: Gözlerimi onun üzerinde değil, yolda tutmaya çok dikkat ediyordum.

Çünkü onun dairesinde salak gibi göründüğümü biliyordum ama yemin ederim ki onu görünce suskun kalmıştım. Omuzları açık elbise; şık, düzleştirilmiş sarı saçlar; parlak kırmızı dudaklar... kahrolası bir sanat eserine benziyordu.

Peki ya siyah topukluları? Beni müstehcen bir şekilde oyaladılar.

"Hala bunu düşünmeden duramıyorum," dedi, sesinde bir kahkahayla. "Yani, çok iyiydi, değil mi?"

"BT-"

"Aslında belki de senin için değildi, bilmiyorum," diye sözünü kesti ama bunu güvensizmiş gibi söylemiyordu. Bunu gayet gerçekçi bir şekilde söylüyordu. "Ve umurumda değil. Öpücüğün büyüülü tarafı da buydu ; hiç önemli değildin. Teknik olarak herhangi biri olabilirdin."

"Ne?" Ne oluyor?

"Hayır, demek istediğim sen çok iyi öpüşüyorsun, kesinlikle. Ama benim için bunu kendim için yaptığının, senin ağzından istediğimi aldığının farkına varmak, bunu şimdiye kadar öptüğüm en iyi öpücük yaptı. Garip bir şekilde kendimi öpüyordum.

"Bu çok tuhaf" dedim. Ne dediğini anlıyordum ama yine de başından savma konusunda sinirlendiğimi fark ettim. Kendi isteklerine odaklanmış olabilirdi ama bunu yerine getiren bendim, kahretsin.

"Ama ne dediğimi anlıyorsun, değil mi?" diye sordu ve çevremde rujunu debriyajından çıkardığını görebiliyordum. "Çılgınca özgürleştiriciydi; muhtemelen erkek olmanın nasıl bir his olduğunu."

"Bütün erkekler bencil pislikler değildir," dedim. "İnsanların ne düşündüğünü ve onları öptüğümde ne istediklerini umursuyorum, tıpkı senin gibi."

Vizörü indirirken, Evet, senin hakkında bunu görebiliyordum, diye onayladı. "Pekala, beni dinle Parks, deneysel öpücüğüm ufuk açıcı bir deneyimdi."

Bakışlarımı yoldan ayırdım ve o mükemmel dudaklarına yeniden kırmızı ruj sürdüğünü gördüm. Hareket neredeyse hipnotize ediciydi ve bakışlarımı başka tarafa çevirmek istemedim.

Kamyonun üzerindeki şerit değiştirme uyarısının bip sesi çıkarması dışında dikkatimi tekrar yola verdim.

"Biliyor musun?" dedim, kafamda bir fikir oluştuğunda kendimi anında daha iyi hissettim. "Kendin için öpme fikri hoşuma gitti."

"Sağ?" dedi kendinden memnun bir sesle. "On üzerinden on, tavsiye ederim."

"Peki düğünden sonra deneyebilir miyim?"

"Ne?" Çevresel görüşümde kafasının bana doğru döndüğünü görebiliyordum. "Bu ne anlama gelir?"

"Bu sadece oyunun kurallarını tamamen değiştirecek bir şey gibi görüldüğünü gösteriyor ve ben de bunu denemeyi çok isterim." Sinyal lambasına bastım ve rampanın dışına çıktım. "Düğünden sonra seni öpebilir miyim ve kendim için öpmenin nasıl bir şey olduğunu görebilir miyim?"

"Elbette" dedi ama sesi değişmiş, biraz daha boğuklaşmıştı. "Deneyimlerimi suç ortağımınla paylaşmaktan mutluyum."

"Mükemmel" dedim, yüzümdeki gülümsemeyi uzak tutmaya çalışarak.

—

Düğün bir şehir kulübündeydi ve benim yepyeni F-250'im kesinlikle uşaklara anahtarları verilen en

kabataslak arabaydı. İçeri girdiğimizde tamamen alışkanlıktan dolayı elimi Sophie'nin sırtının alt kısmına koydum.

Ve parmaklarım yumuşak, çıplak tenle buluştu.

Elbise temelde sırtı açıktı; bunu nasıl kaçırmışım?

"Özür dilerim," diye mırıldandım ve elimi düşürdüm ama elimi esnetip gevşetmeme rağmen Sophie'nin teninin sıcaklığını hâlâ parmak uçlarımda hissedebiliyordum.

"Hazır mısın?" dedi sessizce, oturmayı beklerken bana baktı. "İyisin?"

İyi miydim? Hayır. Peki bu göreve hazır mıydım? Tabi lan.

Gelin Ashley yirmi bir yaşındaydı ve damat da kırk yaşındaydı. Yargılayacak kişi ben değildim ama tek başına bu gerçek bile şüpheli geliyordu. Bununla birlikte, eski arkadaşımın kuzeninin nedimesinin teyzesinin bana ulaşmasının nedeni, Ashley'nin hile yaptığına dair kanıtının olması ve aynı zamanda kontrolcü bir pislik olmasıydı (onu üniversiteden ayrılmaya ikna etmişti çünkü herhangi bir "karısının" bunu yapmasını istemiyordu). Evin dışında çalışıyor) düğünü iptal ederek onu utandırırsa hayatını cehenneme çevirecek kişi.

Bu yüzden yapmak üzere olduğum şey konusunda harikaydım.

"İyiyim" dedim ve kilisenin arka tarafında istediğimiz koltuklara kadar mübaşirin peşinden gittik.

Müzik başladı ve damat Evan sağdıçlarıyla birlikte arkadan çıktı ve sırtarak kollarını önünde kavuşturdu. Arpçı nedime alayına eşlik etmeye başlarken birbirlerine selam veren bir grup orta yaşlı borsacıya benziyorlardı.

Bir kız öğrenci birliği partisine aitmiş gibi görünen kızların amcaları gibi görünen iyi giyimli erkeklere doğru yürümesini izlemek gerçeküstüydü. Sophie'den bir ses

duydum - bu bir hırıltı mıydı? - ve ona bakmadan bu düğün hakkında tam olarak ne hissettiğini anladım.

Gelin kilisenin önüne vardığında ve damat onun kolunu tuttuğunda Sophie kolumu çekiştirirdi.

Başımı eğdim ve kulağıma fısıldadı: "Bunu yaptığın için teşekkür ederim."

Yüzüne, o uzun kirpikli kehribar rengi gözlerine baktım ve tekrar doğrulmadan önce ona başımı salladım.

Oturduk ve bakan aşk vaazına başladı. Bu düğünde itiraz etme işaretim törenin biraz ilerisindeydi, bu yüzden ayrılmadan önce adamın ömür boyu aşkla ilgili şiirsel dersine maruz kaldık.

Soph'a baktım ve gerçek aşk sözlerini söylediğinde kelimenin tam anlamıyla gözlerini devirdi. Aslında onu izlemek çok komikti çünkü kıpırdandı, içini çekti ve hatta ruh eşlerinden bahsettiğinde gözlerini kısarak başını salladı.

Gerçekten aşka inanmıyordu.

Pek çok insan ya komik olsun ya da bıkkın oldukları için buna benzer şeyler söylerdi ama Sophie Steinbeck aşkın Noel Baba'dan farklı olmadığını düşünüyordu. Sophie, romantik aşk kavramının bir beyin oyunu olduğuna gerçekten inanıyordu.

Ben Bir'i bulmaya çalışmakla ilgilenmeyen bir alaycıydım ama Sophie hiç de alaycı değildi.

O bir inançsızdı.

"Burada herhangi biri bu ikisinin yapmaması gereken bir neden biliyorsa..."

"Evet," dedim ayağa kalkarak. Yüzüm sıcaktı - her seferinde oluyordu - ama dayanabildim. "Evan, Ashley'e sadakatsizdi ve hâlâ da öyle, hatta iki gün önce başka bir kadınla birlikteydi."

Kilisenin yarısının yaptığı gibi Ashley de nefesini tuttu ama Evan umursamıyormuş gibi görünüyordu.

Lanet olsun, adam benimle göz göze geldiğinde kızgın bile görünmüyordu. "Davetli misiniz efendim?" dedi.

Çok cesur.

Sophie ayağa kalkıp elimi tutarak, "O değil," diye bağırdı. "Ben de değilim."

Onun hareketli yüzüne baktım ve ne yaptığını merak ederken bile gülmek istedim.

"O halde, sanırım artık güvenliğin sana kapıya kadar eşlik etmesinin zamanı geldi," dedi Evan sakince, hatta eğlenmiş gibi görünüyordu.

"Evan," dedi Ashley sessizce. "Bu adam ne hakkında konuşuyor?"

Sophie, "Elimizde kanıt var" dedi. "Buradaki herkesin görmek isteyeceğini düşünüyorum. Sadece bu da değil, eğer Evan Ashley'nin telefonuna bakmasına izin verirse..."

Evan kalabalığa, "Üzgünüm arkadaşlar," dedi ve Sophie'nin sözünü kesti. "Fakat biz bu müdahalecilerle ilgilenirken ufak bir gecikme olacak gibi görünüyor. Gelinim ve ben davetsizlerle uğraşırken, kendi aranızda konuşmaktan veya girişten bir mimoza almaktan çekinmeyin.

Ayrılmak üzere olduğum bir düğünde ilk kez bu kadar şaşkına dönmüştüm. Bu adam gerçekten miydi?

"Siz ikiniz," dedi Evan, sanki Örümcek Adam'ı beceriyormuş gibi işaret parmağını ve serçe parmağını bizim yönümüze doğrultarak. "Bir kelime lütfen."

Sıradan çıkıp koridorda Tanrı'nın ve herkesin önünde yürürken Sophie'nin elini sıktım. Merdivenleri çıkıp sunakta onlara katıldığımızda Ashley dehşete düşmüş görünüyordu ve dördümüz arka odaya açılan kapıdan girerken ona güven verici olduğunu umduğum bir gülümsemeyle gülümsedim.

"Bu da nedir böyle?" Kapı arkamızdan kapanır kapanmaz Evan sakince sordu. "Kim olduğunu ya da bunu neden yaptığını bilmiyorum. Onları tanıyor musun Ash?"

Adam sanki bu işte birlikteymişler gibi kolunu Ashley'nin boynuna dolayacak ve sanki zorlu bir denklemin cevabını bekleyen öğretmenmiş gibi ona bakacak kadar büyük bir küstahlık göstermişti.

"H-hayır" dedi gözleri iri iri açılmış halde.

Zavallı kız sanki kolu yüz kilo ağırlığındaymış gibi orada öylece duruyordu.

Diskte olayla ilgili mevcut tüm kanıtlar hakkında bilgi verdiğim Sophie, görünüşe göre liderliği ele geçirerek olaya girişti. Evan'a öfkelenmesini şaşkınlıkla izledim ve sonra Ashley'e daha iyisini hak ettiğini nazikçe söylemesini izledim.

Evan itiraz etmeden telefonunu verdi, bu beni çok şaşırttı ve Ashley ağlayarak ve başını sallayarak kanıtı inceledi. Bitmişti - iş bitmişti - ama sonra o pislik beni bir kez daha şaşırttı.

"Ash, düğünü iptal etmeyeceğiz." Bunu oldukça gerçekçi ve öfkesiz bir şekilde, neredeyse önceden belirlenmiş gibi söyledi. "Sen ve ben birlikte mükemmeliz, bu düğüne bir servet harcadık ve evleniyoruz. Gözlerinizi kurulayın ve saçlarınızı düzeltin çünkü oraya geri dönmemiz gerekiyor."

Ashley gözyaşları içinde, "Evan," dedi, "senin bir ilişkin var! Seninle evlenmeyeceğim."

"Haydi," dedi, yüzü onun hizasında olacak şekilde dizlerini bükerek. "Yetişkin olalım. Benim hatam olan bir şey oldu ve çok üzgünüm ama bitirmemiz gereken bir düğünümüz ve devam etmemiz gereken bir balayımız var. Bunu unutup yoluna devam etmek istemez misin?"

Ashley cevap vermedi. Sadece ona baktı.

"İtalya'da iki hafta bizi bekliyor, ardından hayallerimizin evini inşa etmeye başlayacağız. Ufacık bir düşüncesizliğin her şeyi mahvetmesine izin mi vereceksin?"

Sophie, "İlişki ufak bir düşüncesizlik değildir" dedi ama kimse onu duymadı.

Ashley sanki ne yapacağına karar vermeye çalışıyormuş gibi Evan'a bakıyordu ve ona cesaret vermek için gülümsüyordu.

Bahse giren biri olsaydım Ashley'nin bu işi yapacağı gerçeğine para yatırırdım.

"HAYIR!" Sophie bunu yüksek sesle söyleyerek hem gelinin hem de damadın dikkatini yeniden kazandı. Ashley, eğer onunla evlenmek isteyip istemediğine dair buna karar vermene izin vermezse, o zaman hayatının geri kalanında sana asla söz hakkı vermeyecektir. Bu adamla evlenirsen geleceğine karar vermek onun elinde. Onu cidden istiyor musun? Kontrol edilmek mi? Peki ya çocuklarınız olduğunda? Kararlarında sessiz olmalarını mı istiyorsunuz? Bu nasıl bir hayat?"

Evan, Sophie'ye doğru bir adım atarak, "Bu seni hiç ilgilendirmez," dedi.

Evan'a doğru bir adım atarak, "Onunla böyle konuşma," dedim.

"O zaman belki de lanet çenesini kapatmalı," dedi, sonunda öfke yüzeye çıktı. Yüzü kıpkırmızı oldu ve parmağını Sophie'nin burnuna doğrulttu.

"Belki de lanet çeneni kapatsan iyi olur," dedim, pislik Soph'a dik dik bakarken kanım kaynıyordu. "Ve lanet parmağını yere koy."

"Bu konuda ne yapacaksın?" Evan hâlâ o kendini beğenmiş gülümsemesiyle sordu.

"Bu," dedim ve sonra ona vurdum.

<https://oceanofpdf.com/>

on dokuz

Sophie

"Ona yumruk attığına inanamıyorum" dedim, yarım saat önce olmasına rağmen hala gülüyordum. Emniyet kemerimi çözdüm ve kapıyı açtım. "Normalde bu tür bir maçołuktan nefret ederdim ama Evan'dan daha da çok nefret ediyorum, yani sen benim kahramanımsın."

"Harika," diye espri yaptı Max, anahtarlarını cebine atıp kamyonundan inerken. "Artık hayatım tamamlandı."

Kamyonun benim tarafıma geldiğinde onu bir saniyeliğine durdurmak için elimi göğsüne koydum. Hiçliğin ortasında, Shirley's Diner adında bir yere yanaşmıştık çünkü ikimiz de yemek yemek için eve gelene kadar bekleyemeyecek kadar açtık. "Cidden ama. Teşekkür ederim."

Bana baktı ve gözleri her yerimi dolaştı.

"Biliyor musun," dedi, ağzı seksi bir yarım gülümsemeye kayarken sesi derindi, "şu an seni öpmem için iyi bir zaman."

Sakin olmaya çalıştım çünkü öpmek sadece öpüşmekti ama dudaklarıma bakma şekli beni biraz duygulandırdı. . . gergin. "Sanırım."

"Ama sakıncası yoksa. . ." Otoparka baktı ve "Hadi" dedi.

Max elimi tuttu ve yürümeye başladı ama adımlarının benimkinden çok daha uzun olduğunu fark ettiğinde yavaşladı, özellikle de ben üç inçlik pompaların içindeyken. Beni binanın akşam gölgesinden, çimenlerden ve çalılıklardan başka hiçbir şeyin olmadığı yan tarafına doğru yönlendirirken güneş yüzümde ve açıkta kalan omzumda sıcaktı .

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum, sonra yavaşladı.

Elimi bıraktı ve bana gülümsedi. "Pekala, eğer bu öpücük tamamen benimle ve benim istediklerimle ilgiliyse, seni duvara karşı öpmek istiyorum."

"Ah," diye nefes aldım, büyük bedeni benimkini binanın yan tarafına dayadığında başka bir kelime oluşturmamıştım. Onunla duvar arasına sıkışmıştım ve bu hoşuma gitmişti.

"Bu uygun mu?" diye sordu, sesi alçak ve çakıllıydı, ağzı benimkilerden birkaç santim uzaktaydı.

"Hım, evet," diye başardım, sanki büyük planları varmış gibi bana baktığında nabzım hızla atıyordu. Çok büyük, çok kirli planlar.

"Ve ellerini üzerimde istiyorum." Avuçlarımı göğsünün ortasına koyduğunda sesi karanlıktı. "Eğer bu işinize yararsa."

Elleri benimkilere baskı yaparken ve ağzı yaklaşırken yapabildiğim tek şey "Evet" oldu.

Dudakları yere indiğinde yumuşaktı, sanki dudaklarımı açılmaya ikna ediyormuş gibi hafifçe benimkine doğru kayarken alaycı bir nefes vardı. Bu tüy kadar yumuşak bir baştan çıkarmaydı, zar zor var olan bir cinsel öneriydi ve son derece güçlüydü.

Özellikle dişleri alt dudağımı ısırduğunda ve "Bu kahrolası ruj." diye fısıldadığında.

Sonra her şey değişti.

Bir nefes aldı ve elleri boynumun kenarlarına doğru hareket etti, uzun parmakları hassas cildime baskı yaparken avuçları beni olduğu yerde tuttu.

Ağzı geniş ve sıcak bir şekilde benimkine doğru eğildi ve ben de baskıya ihtiyaç duyarak parmak uçlarımda yükseldim.

Sanki kendisi açmış ve ben de besleniyormuşum gibi ağzımı öperken eğilmek için bir kaldıraç kullandı. Sanki hayatının her dakikasında beni öpmekten mahrum kalmış ve kaybettiği zamanı telafi ediyordu. Tam bir saldırıydı, tamamen dizginsizdi ve doyamadım.

Asi, kahrolası vahşi - Max'in ağzı ilkel bir tutku ve kaotik bir şehvetti ve onu kaşıyıp çizmediğimi

umursamadan tırnaklarımı göğsüne batırdım. Beni ateşe verirken ben de satın almak için çabalıyordum ve herhangi bir ikincil hasar tamamen onun hatasıydı.

Dudaklarıyla, diliyle ve dişleriyle daha fazlasını talep ederek devam etti ve ben de onun istediği her şeye sahip olmasına izin verdim, benim ağzım onunkinin içinde eridi, umursamaz bir teslimiyetle teslim olmaktan başka hiçbir şey yapamayacak kadar çaresizdim.

Bir küfür mırıldanıp ağzını benimkinden kaldırdığında aklım hemen şunu düşündü: Durma, durma, durma. Bana bakıp "Sen bir dahisin Steinbeck" derken gözleri koyu ve kapalıydı.

"Biliyorum," dedim nefes nefese, alt dudağını ısırıp geri gelmesi için yalvarırken.

"Sen de," diye homurdandı, dişlerini ağzıma sürterek bu iyiliğe karşılık verdi, "o kadar seksisin ki bu beni öldürebilir."

"Hey, sakın ol Parks," dedim, elimi göğsünden indirdim ve merkezinde olduğum Max-ve-inşaat sandviçini sıktım, aniden ona rollerimizi hatırlatmanın önemli olduğunu hissettim. . Lanet olsun, neredeyse unutuyordum; öpücük o kadar güzeldi ki. "Sadece bir öpücüktü, hatırladın mı? Sen kendini öpüyordun ve ben herhangi biri olabilirdim. Eğer o öpücük seksiyse bu senin de seksi bir erkek olduğun anlamına gelir."

Birkaç saniye hiçbir şey söylemeden bana baktı. Kafasındaki çarkların neredeyse döndüğünü duyabildiğim bir yerde yine o şeyi yapıyordu ve çenesi sanki bir şey söylemek istiyor ama kendini söylememeye zorluyormuş gibi kasılmıştı.

"Max?" diye sordum, nefesim hâlâ düzensizdi.

Yutkundu ve yan kravatına baktı. "İçeri girmeden önce rujunu düzeltmelisin."

<https://oceanofpdf.com/>

yirmi

Maksimum

Bir içkiye ihtiyacım vardı.

Hostes bizi bir standa yönlendirirken Sophie'yi takip ettim ve yemeğe ihtiyacım olmasına rağmen, daha da fazla yanan bir şeye ihtiyacım vardı.

Sophie menüsünü alıp kabine girerken, "Teşekkür ederim," dedi. Ruju çıkarmıştı, dalgaları geri gelmişti ve göz kalemi biraz bulaşmıştı ama yine de onu elime aldığımdan daha ateşli görünüyordu.

"Teşekkürler" dedim ve lamine menüyü açtım.

"Fast food yemeyi bıraktığım için sağlıklı bir şeyler almam gerektiğini biliyorum ama burası o kadar çok patates kızartması kokuyor ki karşı koyabileceğimi sanmıyorum." Sophie çantasını açtı ve gözlüğünü çıkarıp burnunun köprüsünden yukarı kaydırды.

"Kontrol takmıyor musun?" Diye sordum.

Menüden başını kaldırmadan, "Kişilerden nefret ediyorum" dedi. "Her zaman gözlük takmayı tercih ederim."

"Bu gece hariç. . . ?"

Yukarı baktı ve omuz silkti. "Gözlüklerim elbiseme pek uymuyordu."

"Bu yüzden . . . düğünde hiç görebildin mi?"

"Ish," dedi umursamaz bir tavırla ve menüye geri döndü. "Kızartılmış tavuk bifteğinin iyi olup olmadığını merak ediyorum."

Az önce olanlardan sonra bu kadar zahmetsizce yemeğe geçmesi akıllara durgunluk veren bir şeydi . Yani teknik olarak sadece bir öpücüktü; tek, anlamsız bir öpücük.

Ama sevgili Tanrım, bu bir sonraki aşamaydı.

Şaka banaydı çünkü düğünden önce her şeyi ona bir noktayı kanıtlamak, son öpücüğümüzü muhteşem kılanın "herhangi biri" olamayacağını göstermek için gündeme getirmiştım.

Aptalca bir nedenden ötürü, ben çok iyi öpüştüğüm için öpücüğün harika olduğunu anlamasını istedim.

Aptal.

Bunun yerine, ondan deli gibi etkilendiğimi ve onun hâlâ her iki öpücük konusunda da klinik davrandığını kendime kanıtlamıştım.

Su bardağını alıp bir yudum aldım, birdenbire kurudum.

"Bu şekilde seks yaptığımızı hayal edebiliyor musun?"

Öksürmeye başladım, kesinlikle öksürüyordum çünkü su yanlış tüpe akıyordu. Ben öksürdüğümde ve gözlerim sulandığında, Sophie orada oturdu ve sanki eğleniyormuşum gibi başını eğerek beni izledi.

"İyiyim, sorduğun için teşekkürler," diyebildim öksürüğünü biraz kontrol altına alınca.

"Ah, biliyorum" dedi ve menüsünü kapattı. "Ben seksten bahsettiğimde suyunu yanlış tüpe emdin."

"Bunu neden yaptın?" diye sordum, Sophie'yle seks hakkında konuşmama gerek olmadığını gayet iyi bildiğim halde ne demek istediğini anlamak için can atıyordum. "Bu arada hamburger yiyorum."

"Aynı," dedi, menümü alıp kendisinininkinin üzerine koydu. "Seni içeceğini içine çekmen için korkuttuğumda demek istediğim, diğer kişinin düşüncelerini veya arzularını umursamadan kendi başına seks yapmayı hayal edebiliyor musun?"

"Buna mastürbasyon denir."

"Ha ha, çok komik ama hayır" dedi ve kollarında tüylerinin diken diken olduğunu fark ettim. "Ayrıca, bir kişinin kararları verdiği bir ev-değiştirme durumu gibi bir garipliği de kastetmiyorum."

homurdandım. HR Sophie'nin dom-sub demesini duymanın komik bir yanı vardı.

"Tamam, unut gitsin" dedi, yanakları biraz pembeleşirken gözlerini devirerek.

"Yapamayacağımı garanti ederim," diye itiraf ettim, bu da onu biraz güldürdü. "Söyle bana, iyi olacağım."

Görünüşe göre sözümü kabul edip omuz silkmeden önce bir dakika bana baktı. "Demek istediğim, seni öpmek - geçen düğünde ve bugün- belki de şimdiye kadar başıma gelen cinsel açıdan en tatmin edici şeydi."

Söylediği gibi söylememesi berbattı ama yine de ondan tekrar söylemesini istedim.

"Ve eğer ukalalık etmeyi bırakırsan," dedi öne doğru eğilip dirseğini masaya dayayarak, "sanırım sen de aynı fikirde olabilirsin. Mesela az önce beni dışarıda öpmek, sadece öpücükten ne beklediğinle ilgilenmek, sıcak değil miydi?"

Öyle miydi? Sıcak mıydı? Bilmiyorum Sophie, çünkü beynim artık düzgün çalışmıyor ve ağzına bakmaktan kendimi alamıyorum! "Oldu."

"Yani tek söylediğim, bu tür benmerkezci bir seksin bu dünyanın dışında olacağını hayal ettiğimdi."

Garson yaklaştı ve ben soğukkanlı ve etkilenmemiş görünmek için elimden geleni yaparken Sophie siparişini vermeye başladı. Ne istediği konusunda çok açık sözlüydü ama cinsel açıdan saldırgan gelmiyordu çünkü öyle değildi.

Kelimenin tam anlamıyla laboratuvardaki bir bilim adamı gibi deneyler yapıyordu.

Dürüst olmak gerekirse, yanımda kendini yeterince güvende hissetmesinden hoşlanan bir yanım vardı. Bunun ikimizin de sıfır romantizm istediğimizi bildiği için olduğunu biliyordum -geçen seferki öpücüğün peşinden gitme fikrini ona veren katalizör buydu- ama bunda bir şeyler iyi hissettiriyordu.

Garson uzaklaştıktan sonra Sophie bana baktı ve yorum yapmamı beklediğini anlayabiliyordum.

, "Düğünde Ashley'yle gerçekten harikaydın," dedim , yan taraftaki köhne motele düşeceğimizden korktuğumuz için Sophie'yle seks konusunu tartışmak istemiyordum. "Eğer sen orada olmasaydın o herifle gerçekten evlenirdi diye düşünüyorum."

Dudağını ısırdı, işaret parmağını su bardağının kenarında gezdirirken gülümsemesi dalgalanıyordu. "Doğru şey olsa bile, çekip gitme kararını vermek zor."

"Henüz onu unutmadın, değil mi?" diye sordum kaşlarının arasındaki çizgiden rahatsız olarak. Üzgün görünüyordu ve bu hoşuma gitmedi.

"Stuart mı?" Boğazını temizledi ve omuz silkti. "Ben ondan vazgeçtim. Onu geri istemiyorum ama bir daha bizi unutup unutamayacağımı bilmiyorum."

"Anladım," dedim, duyguyu iliklerime kadar hissederek.

"Yapıyor musun?" diye sordu, sesi samimiydi. "Çünkü öyle olduğundan emin değilim. Artık Stuart yerine Rose ve Larry benimle birlikte yaşarken ecza dolabının bu kadar dolu olması beni şaşırtmaktan ne zaman vazgeçeceğim? Ya da işten eve geldiğimde ortam ne kadar sessiz? The Office'in lanet tema şarkısı ne zaman beni üzmeyecek? Neden her gün ortaya çıkan ve bana ne olacağımızı düşündüğümü hatırlatan tüm küçük şeyleri umursamamayayım ki?"

"Çünkü bu senin bütün dünyandı" dedim. "Her günün her anı ikinize birlikte aitti. Peki o anlar artık sadece sana aitken nasıl bir kayıp hissetmiyorsun?"

Sophie'nin gözleri kısıldı ve çenesini yumruğuna koymadan önce bir dakika kadar bana baktı. "Onun adı neydi?"

"Klişe. Durmak." Kabinden çıktım, ceketimi çıkardım ve ona uzattım. "Donarak ölmeden önce bunu giy."

"Ne?" Kaşları çatıldı ve şaşkın görünüyordu.

Kollarını işaret ettim. "Tüylerim diken diken olmuş."

Gözlüklerinin ardındaki gözleri daha da kısılmıştı ve ceketini tamamen görmezden gelip bana ders vermesini bekliyordum. Ama bunun yerine elini uzattı ve "Teşekkür ederim" dedi.

Tekrar oturdum. "Rica ederim."

Garson yemeğimizi getirirken o da kendisine büyük gelen ceketini giydi. Aptalca bir şekilde tartışmanın bittiğini düşünmüştüm ama hamburgerinin üzerine ketçapı sıkarken Sophie bana şunu sordu: "Peki 'bizi' aşmadın mı henüz?"

"Çoğu kısım için."

Siktir et beni. Sophie hakkında hiçbir şey bilmiyordum, o yüzden bunu neden paylaştığımı da anlamadım.

Burgerinden büyük bir ısırik aldı ve ellerini silerken şöyle dedi: "Bu, artık her gün bağırsaklarına çarpmayacağı anlamına mı geliyor?"

Başımı salladım ve patates kızartmasını aldım. "Bu onu neredeyse hiç düşünmediğim anlamına geliyor."

"Gerçekten mi?" Yüzü biraz aydınlandı. "Yani umut var mı?"

"Umut var, söz veriyorum," dedim, duble çizburgerimi ikiye bölerken ona güvence vermek zorunda kaldım. "Şimdi sana bir sorum var, umarım seni kızdırmaz."

"Umut verici görünüyor," diye mırıldandı, parmağındaki ketçap parçasını yalayarak.

"Sus." Bıçağımı bırakıp hamburgerimi aldım. "Bu yüzden . . . Devam etmek senin için bu kadar zorken aşka nasıl inanmazsın? Bu kadar acıttığına göre adamı sevmiş olmalısın."

Hayır, diye ısrar etti, başını kararlı bir şekilde sallayıp yüzünü buruşturarak. Bu konuyu çok düşündüğü belliydi. "Yanlış. Ona güvendim, ondan hoşlandım, onunla yakınlaştım ve onunla bir gelecek planladım. Beni yok eden her şeyi yok etti. Bu aşk olduğu anlamına gelmez."

Az önce aşkı tanımladığını ve tek farkın ona ne isim verdiği olduğunu belirtmek istedim, ama ben kim oluyordum ki onun inanç sistemine taş atıyordum? Onunla aynı fikirde olmayabilirim ama benim de aşkı aramaya ilğim yoktu, bu yüzden aslında o kadar da farklı değildik.

Aynı oyun sonu.

"Buraya kadar ne halt ediyorsun Parks?"

Başımı kaldırdığımda proje yöneticilerimizden Don Howell'in eşiyle birlikte masamızın yanında durduğunu gördüm.

Sophie'ye baktım ve "Selam Don. Everstom'da bir sorun yaşadık ve şimdi açlıktan ölüyoruz. Bu arkadaşım Sophie. Sophie, bu Don Howell, birlikte çalışıyoruz ve bu da onun karısı Barb."

Onlara gülümseyerek, "Merhaba, tanıştığımıza memnun oldum" dedi ve Barb, sanki Sophie dünyaya hepimizi kurtarmak için gönderilmiş gibi kocaman bir merhaba ile ona gülümsedi.

Barb annemin en iyi arkadaşlarından biriydi.

Don, "Akşam yemeğine dönmene izin vereceğiz" dedi. "Ama biz senin olduğunu düşündük ve merhaba demek istedik."

"Yaptığınıza memnun oldum. Seni gördüğüme sevindim Barb.

"Sen de Maxxie."

Onlar uzaklaşır uzaklaşmaz Sophie, "Bana adının Maxxie olmadığını söylemiştin" dedi.

"Bunu ne zaman dedim?"

"Düğününden sonra otelde."

Otel odama nasıl döndüğümü zar zor hatırlayarak, "O gece oldukça hırpalandık," dedim.

"Evet, yaptık" dedi. "Gittiğini bile hatırlamıyorum."

Telefonum çaldı ve çıkardım.

Anne: Barb da onun muhteşem olduğunu düşünüyor. Umarım eğleniyorsunuzdur!

“Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun?” diye mırıldandım ve Don ile Barb uzaklaşırken pencereden dışarı baktım. Bu uzun sürmedi.

"Sorun mu var?" Sophie, kendi kızartmasını bitirdiği için masanın üzerinden benim patates kızartmalarımdan birini almak için uzanarak sordu.

"Barb zaten anneme mesaj atarak randevuda olduğumu bildirdi."

"Kötümü?" Kızartmayı ketçabımın içine batırırken sordu.

"Annem hakkında konuştuğumuz zaman. Bu ona yanlış umut veriyor."

"Ah, yani seninle evlenmek isteyen annelerden biri var, öyle mi?"

"Mutlaka evlenmek zorunda değilim ama evet, kesinlikle birini bulmam konusunda üzerimde baskı var."

Sophie patates kızartmasını ağzına atarken, "Onları hayal kırıklığına uğratmasan iyi olur," dedi. "İşte bu yaptığım şey. Torunu olmayan annem ve babam beni her ay aradığında, onlara, gerçekçi beklentilere sahip olmaları için, artık yerleşik hayata geçmek gibi bir niyetimin olmadığını hatırlatıyorum."

"Annenle babanla ayda sadece bir kez mi konuşuyorsun?" Hayal edemiyordum.

"Yakın değiliz" dedi, sanki o kadar da önemli değilmiş gibi omuz silkti. "Ama biz senin hayal kırıklığına uğramış ebeveynlerinden bahsediyoruz, benimkinden değil."

"Bu sadece ailemin beklentileriyle ilgili değil." Nedenini bilmiyorum ama vinyl kabininde oturdum ve ona her şeyi anlattım. Ona işimden, mutlu evli kız kardeşlerimden ve anne babamın benimle ilgilenilene kadar hayatlarına devam edemeyeceklerinden bahsettim.

"İşte bu." İkimize işaret ettim. "Bu onlara sadece yanlış umut veriyor."

"Yine de yalan söyleyemez misin? Niagara Şelalesi'nde falan kız arkadaşın mı var?" Sophie sodasını aldı ve pipetten uzun bir yudum aldı; ben de onun dudaklarına bu kadar sık dikkatimi dağıttığım için bende bir sorun olup olmadığını merak ettim. Şöyle dedi: "Yalan söylemiyorum ama ciddi potansiyeli olan biriyle görüşüğünü düşünmelerine izin veremez misin, sonra da hareket ettiklerinde 'Aman tanrım ayrıldık' demelerine izin veremez misin?"

"Benden ailemi yayın balığı olarak avlamamı istiyorsun."

"Bir nevi." Omuz silkti. "Emeklilik ülkesinde mutlu olduklarında, tüm aile ve çocuklar meselesi olmadan da onlara sizin mutlu olduğunuzu bildirebilirsiniz . Onlara hareket etmelerini sağlayacak kadar rahatlık verin."

"Keşke bu kadar kolay olsaydı ama oldukça yakınız. Biriyle görüşeceğim ve elimde sıfır kanıt olması gerçekçi değil." Başımı salladım ve şöyle dedim: "Babam aslında benden arkadaşlığımızı 'sütlememi' ve annemin bunun potansiyeli olduğunu düşünmesine izin vermemi istedi. Hepsi bir tekne alabilmek için."

"Arkadaşlığımız?" diye sordu, gözlerini kıstı ve tıpkı damadın yaptığı gibi işaret parmağı ve serçe parmağıyla aramızda ileri geri işaret etti.

"Evet Örümcek Adam."

Göz kırptı ve "Sağımın tam olarak ne anlama geldiğini biliyor musun?" dedi.

"Ne düşünüyorsun Steinbeck?"

"Kuyu. Ya ikimiz de arkadaşlığı 'sağlarsak'? diye sordu, yüzü anında stratejik planlayıcı moduna dönüştü. "Bunu düşün. Kelimenin tam anlamıyla herkese 'Biz sadece arkadaşız' diyebiliriz - yani yalan söylemiyoruz - ama

sadece . . . arkadaş olmak. Bilirsin, takılmak ve rastgele fotoğraflarımızı sosyal medyada paylaşmak gibi."

"Bu uzun vadeli sağlam bir plan gibi görünmüyor, değil mi?"

"Ah, öyle değil. Ama uzun vadeli ihtiyacımız yok. Bunu herkesin yüzünde 'ha ha, elbette, onlar sadece arkadaş' gülümsemesi oluşana kadar, aşk hayatımız hakkında endişelenmeyi bırakıp bize istediklerimizi verene kadar yapmalıyız."

İşe yaramasının hiçbir yolu yoktu.

Olabilir mi?

"Bilmiyorum Soph," dedim, bunun saçma olduğunu bilmekle gerçekten işe yaramasını istemek arasında kalmıştım. "Sonuç üretecek gerçek bir olaydan çok romantik komedi senaryosuna benziyor."

"Ancak." Boş tabağını masanın ortasına itti ve ellerinin tozunu aldı. "Denemekle hiçbir şey kaybetmeyiz. İkimiz de bir ilişki içinde olmakla ilgilenmiyoruz, dolayısıyla bu konuda endişelenmemize gerek yok . Yalan söylemiyoruz, rol yapmıyoruz; sadece arkadaş oluyoruz."

BEN . . . Kahretsin, buna itiraz edemezdim, değil mi?

"Hayatlarımızdaki tek değişiklik daha çok takılmamız ve sosyal medyada fotoğraf paylaşmamız Max."

Bu planda çok yanlış bir şeyler olduğunu biliyordum ama o anda ne olduğunu çözemedim. "İyi. Arkadaşım olur musun Sophie?"

"Binlerce kez evet Maxxie."

<https://oceanofpdf.com/>

yirmi bir

Sophie

"Larry yapabilir."

Kapıma yaklaştığımızda Max bana tuhaf bir bakış attı. "Gerçekten onun kalkacağını mı düşünüyorsun?"

"Saat sadece on bir gibi," dedim, anahtarlarımı debriyajımdan çıkarırken. "O tam bir gece kuşu."

Kapının kilidini açtım ve iterek açtım, televizyonun sesini duyabildiğim için rahatlardım.

İki nedenden dolayı.

Öncelikle Larry'nin uyanık olmasını gerçekten istiyordum çünkü Max ve ben ondan birkaç fotoğrafımızı çekip yayınlayabilmemizi isteyecektik.

İkincisi, restoranın yanındaki öpücükten sonra Max'e saldırmamak konusunda kendime güvenmiyordum. İlkinden daha iyiydi, tabi bu mümkün olsaydı ve seks kelimesi ağzımdan çıktığından beri, onunla seks yapacağım düşüncesi dikkatimi dağıtmıştı.

Ellerini üzerimde istiyorum.

O anı asla unutamayabilirim.

Anahtarlarımı kapının yanındaki masaya bıraktım ve içeri girdim, Karen ve Joanne'i kaşımak için eğildim; ayakkabılarımı hâlâ parmaklarımın arasında taşıyordum çünkü onları yeniden ayağıma koymak istemiyordum. Max'in beni takip ettiğini hissettim ve oturma odasına vardığımızda (Friends açık olmasına rağmen Larry'den iz yoktu) arkamı döndüm.

Ve telefonunu alıp fotoğrafımı çekti.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum, ayakkabıların yere düşmesine izin vererek.

Max telefonuna baktı ve gülümsedi. "Ah, bunu gönderiyorum."

"Ne?" Yanına gittim, telefonuna baktım ve kahretsin, harika bir fotoğraf çekmişti. Benden değil; ateşli bir karmaşaya benziyordum. Ama elbisemin üzerine smokin ceketini giydiğim ve topuklarımın parmak uçlarımdan sarktığı çekim çok samimi görünüyordu.

Sanki fotoğraf partiden sonra yanımda olan biri tarafından çekilmişti.

"Vay canına," dedim biraz utanarak, çünkü yüzümdeki uykulu, çapkın ifade görünüşe bakılırsa Max'le seks yapmayı düşünürkenki halime benziyordu. Bu benim açık yüzüm mü? "Yorgun görünüyorum."

Gözlerini bana kaldırdı. "Ya da başka birşey."

Ya da başka birşey. Bir şekilde bildiğini biliyordum ve bundan hoşlandığını söyleyebilirim.

Gerçekten hoşuma gitti, Allah yardımcım olsun. Boğazımı temizleyip "Şimdi yapalım" dedim.

Konuşmuyordu, kılını kıpırdatmıyordu.

"Buraya gel." Bir adım daha yaklaştım ve ellerimi gömleğine götürdüm. "Hadi üst düğmeni çözelim ve şu kravatı çözelim. Resim için."

Kravatını çözerken adem elmasına baktım, sonra üst düğmeyi çözdüm.

"Belki de ilk iki, aslında," dedim, ikinci düğmeyi de çözerken, yutkunmasını izlediğimde midemde bir acı hissettim. Yakın mesafeden Adem elmasının çok seksi bir yanı vardı.

"Beni soymaya mı çalışıyorsun, Steinbeck?" diye sordu, sesi biraz hırıltılıydı.

Gözlerimi ona kaldırdım ve ağır göz kapaklarıyla bana, sert çenesiyle bakarken, omurgamdan aşağıya doğru sıcaklık kaydı. Ellerim , daha önce onları göğsüne koyduğunda durdukları yerde, gömleğinin ön tarafında duruyordu.

Yutmuşum.

"Yorum yok?" sessizce sordu, gözleri bana doğru yanıyordu.

Hızla göz kırparak ve dengesiz hissederek, "Göğsün" dedim, "inanılmaz derecede sağlam."

Bir kaşını kaldırdı. "Bu senin yorumun mu?"

"Dokunduğumda aklıma gelen tek şey bu." Tekrar boğazımı temizleyip bir adım geri gittim. "Gülümsemek."

Telefonumu kaldırdım ama hâlâ gülmüyordu. Bana doğru için için yanıyordu ve fotoğrafı çekerken nefesim biraz göğsümde tutuldu.

Telefonu indirdim ve Max'in oldukça R dereceli bir filmdeki seksi kötü adam gibi görüldüğü ekrana baktım.

"Bu," dedim, fotoğrafa bakarken biraz nefesim kesilerek, "mükemmel."

Bir anda yaklaşan ayak seslerini duyduk.

Larry, elinde bir kitapla odaya girerken, "Seni duyduğumu sandım," dedi. "Merhaba Julian."

Max, "Hey, Larry," diye yanıtladı ve Larry'yi düzeltmemesi bende gülme isteği uyandırdı. "Nasıl gidiyor?"

Larry'nin Max'e laf atarken söylediği tek kelimeyi bile duymadım çünkü resme bakmadan duramıyordum. Gerçekliğe geri dönmem, "Kalkacağım" sesini duyana kadar değildi.

"Ne?" diye sordum, ikisi de bana aklımı kaçırmışım gibi bakarken yanaklarım ısınıyordu.

Max, sanki aklımın tam olarak nerede olduğunu biliyormuş gibi yüzünde bir sırıtışla, "Gideceğim," diye tekrarladı. "Randevum olduğun için teşekkürler Steinbeck."

"Eğlendim Parks," dedim ve bunu gerçekten kastettiğimi fark ettim.

Harika vakit geçirmiştım; bu en son ne zaman olmuştu?

"İyi geceler," dedi, yanımdan geçmeden önce ceketini omuzlarımdan çekmek için elini uzatıp bedenimden az önce tesadüfen çıkardığı paltoyu omzunun üzerinden fırlattı. Ceketini parmağında, daireden çıkarken, kapı arkasından duyulabilir bir tık sesiyle kapandığında donduğumu, olduğum yere çivilendiğimi hissettim.

Sevgili Tanrım, kelimenin tam anlamıyla - kelimenin tam anlamıyla - başım dönüyordu.

"O artık senin erkek arkadaşın mı?" Larry kitabı bırakıp mutfığa yürürken sordu. "Çünkü o adam iyi."

Hayır dedim, Joanne'i kucacıma alıp onu takip ettim ve o akşam Sleepytime fincanı için çaydanlığı koyarken mutfak taburelerinden birine oturdum. İçimdeki şehvetli sisten kurtulmak için derin bir nefes aldım. "İster inanın ister inanmayın, düğünümü durdurmak için para ödediğim adam o."

"Kapa çeneni." Bana geniş gözlerle baktı. "Tanrı aşkına onunla nasıl yeniden bağlantı kurdun?"

Bir gece Larry'ye hikayeyi anlatmıştım ama Max hakkında pek konuşmamıştım, tıpkı Stu'yla olan biten gibi. "Bir iyiliğe ihtiyacı vardı."

Ona, durdurduğumuz düğünleri ve sahte ama o kadar da sahte olmayan dostluğumuzu kişisel çıkarlarımız için nasıl kasıtlı olarak sergilediğimizi anlattım. Öpüşme kısmına gelinceye kadar -sadece ilkinden bahsetmiştim- yüzünde o Larry ifadesini gördü.

Yavaşça başını sallayarak, "Sen tam bir aptalsın, Soph," dedi.

"Ne?" Joanne'in kulaklarının arkasını kaşıdım. "Daha spesifik olabilir misin?"

"Kimyayla uğraşamazsın, seni aptal küçük pislik. Umurunda olmayan birini öpüp hayatına devam etmek mümkün olsaydı, sence de herkes bunu her zaman yapmaz mıydı? Eğer durum böyle olsaydı, Russ's Market'teki üretimde Roger'a HAM yapardım."

"İnsanlar artık HAM demiyor," diye düzelttim, bir mırıltı duydum ve Karen tabureme atladı. "Ve öyle değildi. Duyguların da karıştığı normal bir öpüşme değildi . Bu ikimizin de imzaladığı bir deneydi."

"Bu gerçekten hoşuna gitti, değil mi?" diye sordu, gümüş rengi kaşlarını sallayarak. "Eğer ikiniz de gerçekten hoşunuza gittiyse, tekrar yaparsınız. Sevişmeye devam edeceksin - ne söylemek istiyorsam onu söyleyeceğim, çok teşekkür ederim - ve sen de bunu biliyorsun."

"Bu yüzden?" Oturmaları için ellerimi her iki kedinin sırtına koydum. "Eğer bunun bir önemi olmadığı konusunda hemfikirsek, neden bunu tekrar yapmayayalım?"

Sanki iflah olmaz bir çocukmuşum gibi başını salladı ve şöyle dedi: "Çünkü siz isterseniz de istemeseniz de duygular eninde sonunda kimyayla birlikte gelir."

"Saçmalık," diye itiraz ettim. "Bu bilinçli bir karar, kasıtsız bir tepki değil."

"Kendine sürekli bunu söyleyip duruyorsun, kahpe."

"Kaka mı?" Tekrar kucağımda daireler çizmeye başladığında elimi Joanne'in sırtına koydum. "Gerçekten mi?"

"Bu gece lanet dil polisi gibisin. Belki Ateşli Julian'la 'bademciklerin tadına bak' oyununa gitmediğin zaman benimle konuşabilirsin."

"Son zamanlarda sana seni ne kadar sevdiğimi söylemiş miydim?"

"Onu pantolonunun içinde tut, Soph. Senin için çok yaşlıyım."

<https://oceanofpdf.com/>

yirmi iki

Sophie

"Merhaba?"

Buzdolabını açtım ve portakal suyunu alıp telefonu kafamla omuzum arasında tuttum. "Merhaba Maxxie."

"Ne oluyor?" sanki telefonu yiyormuş gibi hırladı. "Soph?"

"Hala uyuyor musun?" diye sordum, yarım galonluk sürahiyi açıp bardağıma meyve suyu dökerken. "Saat kaç?"

Ayrılıktan beri çok uyuyan birine dönüştüm. Genellikle dokuz civarında erken yatıyordum, sonra daha fazla dayanamayana kadar birkaç saatte bir uyanıyordum ve gün boyunca dört civarında kalkıyordum.

Güzel bir uyku çektiğim günleri özledim.

"Pazar günü saat beş kırk iki, seni psikopat," dedi, sert sesi sinirle doluydu. "Bu acil bir durum mu?"

"Aman Tanrım, hayır, sanırım bundan daha geç olduğunu düşünmüştüm. Uyandığında beni araman yeterli."

"Eh, artık kalktım, Allah aşkına."

"Vay canına, birisi sabahları çok ağzı bozuk ve huysuz oluyor."

Bunu şaka amaçlı söylemiştim ama hemen aramayı kestiğinde bunu komik bulmadığını varsaydım.

Doğal olarak onunla FaceTime yaptım.

Açıkçası cevap vermesini beklemiyordum, bu yüzden ekranda belirdiğinde nefesim kesildi.

"Komik olduğunu düşünüyorsun, değil mi?" Hala yatakta yattığı belliydi çünkü telefonu yüzüne çok yakındı ve çerçevenin karanlığında sadece omuzlarını seçebiliyordum.

"Evet, öyle," dedim fincanımı alırken.

"Peki bu sabah neden beni rahatsız ediyorsun? Sadece salaklık mı yapıyordun, yoksa başka bir şey mi vardı?"

Sözleri sertti ama uykulu gözlerindeki parıltıyı görebiliyordum.

"Bir gecede aklıma bazı fikirler geldi ve seninle bazı komplolar kurmak istiyorum."

"Nasıl bir komplo?" diye sordu ve hâlâ yarı uykuluyken bu kadar güzel görünmesi iğrençti. Benim saçlarım genellikle her yere yapışır ama onunki seksi bir şekilde darmadağın görünüyordu. "Senin ya da başkası için hapse girmeyeceğim."

Gece saat iki on beşte uyandığımda bir aydınlanma yaşadım. Aslında birden fazla aydınlanma yaşadım ama ilki yeniden bir arkadaşına sahip olmanın iyi hissettirmesiydi. Yani evet, iş arkadaşlarım vardı ve Asha ülkenin diğer

ucunda hâlâ en iyi arkadaşımdaydı ama Stuart hayatımın o kadar büyük bir parçası haline gelmişti ki o -biz- farkında olmadan herkesi günlük hayatımdan dışarı itmiştik.

Yani tatillerden beri biraz yalnızdım.

Tekrar akılsızca şakalaşacak birinin olması güzeldi.

Gece boyunca yaşadığım diğer aydınlanmalar şöyleydi: Larry öpüşme konusunda yanılmıştı, kaşlarıma mikro bıçak yaptırmam gerekiyordu, omuz dövmesi harika olurdu ve ailemi arayıp ailemizde diyabet olup olmadığını öğrenmem gerekiyordu.

"Arkadaşlığımızın sağımından en iyi şekilde yararlanmak için küçük bir planlama."

"Bu OJ iyi görünüyor."

Bardağımyı kaldırdım. "Bu iyi."

Max yatağında doğruldu ve evet, kesinlikle omuzları vardı.

Aman Tanrım.

"OJ'im olmadığı için plan yapmaya başlamadan önce biraz kahveye ihtiyacım olacak."

"Benimle Starbucks'ta buluşmak istersen, satın alırım." Bu mükemmel olurdu çünkü gerçekten bir latte istiyordum ve fikirlerimi şahsen açıklasam daha iyi olurdu. Karen kucağıma tırmandı ve anında mırıldanmaya başladı, tatlı bebek, bu da Joanne'in her an orada olabileceği anlamına geliyordu.

Önemsiz bir ses çıkardı -adam sabah gerçekten de homurdanarak konuşuyordu- ve şöyle dedi: "Önce benim koşmam gerekiyor. Şu saatte buluşmak istiyorum—"

"Aslında benim de koşmam gerekiyor. Birlikte Starbucks'a koşmak ister misin? Haftada dört kez koşuyordum, genellikle Pazar günleri izinliydim ama bir koşu arkadaşımla fazladan birkaç kilometre kat edebilirim bu benim için bir bonus olurdu."

"Alınma," dedi elini başının üstüne doğru uzatarak, "ama ben diğer insanlarla pek koşmuyorum ve sen de sabahları çok neşeli oluyorsun."

"Çok yavaş olmaktan korkuyorsun. Bana ayak uyduramıyorsun." Kollarımı başımın üstüne kaldırdım ve "Anladım." dedim.

Gözleri kısıldı. "Ciddi olamazsın."

"Ah, ama öyleyim."

"Bacaklarım seninkinden çok daha uzun."

"Övünmek tuhaf bir şey."

"Devam edemeyeceksin."

"Koca kafana uygun şapkalar var mı?"

"On beş dakika içinde seninle binanın önünde buluşuruz, akıllı." Max ayağı kalktı ve yürümeye başladı ama o kadar hızlı gidiyordu ki, yanından geçtiğı her şeyin bulanıklığından fazlasını göremiyordum. "Ve esnemeye başlasan iyi olur."

"On beş sonra görüşürüz, ahmak."

Sonunda o küçük, keyifli sırtışlarından biriyle gülümsedi ve bu, başarılıymış gibi hissettirdi.

<https://oceanofpdf.com/>

yirmiüç

Maksimum

"Yani eğer bana ne zaman ebeveynlerinin evinde olacağını söylersen bum, seni bir FaceTime görüşmesiyle 'şaşırtacağım'. 'Hey, Von Maur'dayım ve kaç numara ayakkabı giydiğini hatırlayamıyorum' gibi sıradan bir şey. Ve hafta içi sabah saat dokuzda, patronum kahve turu yaparken, bana 'kendiliğinden' FaceTime yaparak işe gidiş yolculuğunuzla ilgili komik bir hikaye anlatabilirsiniz."

Sophie'nin bir çeşit robot olması çok muhtemeldi. Pazar sabahının erken saatlerinde sadece on iki silindirin hepsine ateş etmekle kalmıyordu, şehir merkezindeki sokaklarda koşarken bana esas olarak kurşun noktaları veriyordu,

aynı zamanda inanılmaz derecede hızlıydı ve sesi bile soluk gelmiyordu.

"Kelimenin tam anlamıyla her şey hakkında konuşabiliriz çünkü önemli olan tek şey bizi FaceTiming yaparken görmeleridir, değil mi?" Gözleri güneş gözlükleriyle kapalı olmasına rağmen halinden memnun görünüyordu, bu yüzden haklı olduğunu düşündüğünde yakaladığı zafer parıltısını göremiyordum. "Ve kendinize bir çift ayakkabı almak gibi gündelik şeyler, onay almadan yaklaşmayı akla getiriyor."

"Aslında yeni bir çift elbise ayakkabısına ihtiyacım var, o yüzden kendini Von Maur'da bulursan ayakkabıları bana al."

"Boyut lütfen."

"On dört."

"Olgun olacağım ve penis şakası yapmayacağım."

"Zaten penis dedin, neden şimdi dursun?"

"Eh, dün seksten bahsettiğimde neredeyse suyunu akıttığına göre, senin ıvır zıvırından bahsedersem, tam burada, kaldırımda dul bırakan birinin olabileceğini varsaydım."

Ona baktım ve sanki bir çeşit güç hareketi yapmış gibi bana sırtıyordu.

"Hayır aslında benim için sorun yok. Ben bir ucube değilim ama tartışmak istiyorsanız ateş edin."

Sanırım ikimiz de yapamayacağımızı biliyoruz, diye itiraf etti sırtıtarak. "Toplumda cinsel organlar hakkında şaka yapamayacak kadar İK'yım."

"Ama özel olarak?"

"Beni sikler konusunda susturmaya çalış."

O anda kendimi kaybettim ve çatlarken koşmak çok zordu. Ama Sophie çok komikti. Oldukça A tipi birine benziyordu (Twinkie'yi fırlattığı gece dışında, ama bu tekila ve kederin tetiklediği bir olaydı), ama şakalarda hızlıydı.

"Starbucks bir blok ötede" dedi, sabah esintisi at kuyruğundan çıkan sarı saç telleriyle oynuyordu. "O halde belki de durup bir tür aksiyon çekimi yapmalıyız."

Dün gece tam eve dönerken beni Instagram'da etiketlemişti, bu yüzden artık birbirimizi takip ediyorduk. Ve evet, yine onun sayfasına gizlice girmiştim ama bu sadece bir saniye sürmüştü. Çünkü ben de dahil olmak üzere çoğu insanın aksine o, ayrılığının ardından geri dönmemiş ve eski sevgilisini hesabından silip süpürmüştü.

Hayır, paylaşım yapmayı tamamen bırakmıştı.

Yani beslemesi hâlâ Stuart'ın resimleriyle, birlikte çekilmiş özçekimleriyle doluydu, ancak şimdi en üstte benim resmim vardı.

Bir beyan gibi.

Bu bana, Lili'den beri öptüğüm ilk kişiye karşı delice bir ilgi duymaktan başka bir şeyle açıklayamayacağım bir tatmin duygusu verdi.

Dün gece aklımda Soph olduğu için uyuyamadığımda buna karar vermiştim.

Evet, muhteşemdi, komikti ve kesinlikle duygulara layıktı.

Ama hissettiğim duygular ona değil, oraya geri dönmeye yönelikti. İki yıldır bir kadına dokunmamıştım, bu yüzden havuzun bir binanın önünde öpüşen kısmına atlamak (sıfırdan yüze kadar) biraz nefes darlığı çekmeme sebep olacaktı.

O bunu yaptığında durdum ama zorlukla nefes alarak başımı salladım. "Terli bir fotoğrafın gerekli olduğunu düşünmüyorum; bırak şunu."

Küçük pislik hiçbir uyarıda bulunmadan fotoğrafımı çekti.

Telefonuna baktı ve hemen gülmeye başladı. Zor. Başını geriye atmasına neden olan kocaman bir göbek kahkahası.

"Bir bakayım." dedim ve telefona uzandım.

Sarsılarak uzaklaştı. "HAYIR."

"Soph," diye uyardım.

"Bir saniye," dedi, ben telefonu ondan almaya çalışırken o da telefonuyla oynuyordu. "Max, dur."

Bana sırtını döndü, adeta basketbol oynuyormuşuz gibi beni boksa çıkardı ve sarı at kuyruğu yüzüme çarptığında meyveli bir koku aldım.

"Sophie Dickhead Assbag Steinbeck, hemen o telefonu bana ver."

"Bak," dedi aniden, ağzı kocaman bir sırıtmaya dönüştü. "Zaten gönderildi."

Telefonunu kaldırdı ve parlak güneşte ekranı görmek zor olsa da gözlerimi kısıtım ve gördüm - ah, o küçük saçmalık.

Ağzım yarı açık, terden sırılsıklam bir fotoğrafımı, Biri bana yetişemedi başlığıyla birlikte yayınlamıştı. #solgun.

Ne kadar küçük bir saçmalıktı ve sanki tek başına Dünya Kupası'nı kazanmış gibi yüzü gülüyordu. "Silin."

"Ah, sanmıyorum," dedi, bana bakarken burnu kırışıyordu. Ray-Ban'lerinde yansımamı görebiliyordum ve huysuz görünüyordum.

Ve çok soluksuz.

"Silin yoksa sileceğim" dedim telefonuna uzanarak.

"Hayır," diye bağırdı ve koşmaya başladı.

Onun için kötü olan şey bacaklarımın onunkinden çok daha uzun olmasıydı. Sanırım kıcıma tekme atabilir ve her gün uzun mesafeden benden koşabilirdi ama ona yetişmek kolay olacaktı.

Kaçarken ciyaklıyordu, bu da koşmamı zorlaştırıyordu çünkü ben gülüyordum ama üç saniye içinde hâlâ onun üzerindeydim. Telefonunu almak yerine kollarımı beline doladım ve kaçamaması için onu yerden kaldırdım.

"Maks!" çığlık attı, gülüyor ve kollarımda kıvranıyordu.

"Telefonu ver." dedim sakince.

"Asla," diye bağırdı, onu önünde tutarak.

Benim kollarım da onunkinden daha uzundu, bu yüzden sanki onu bana teklif ediyormuş gibiydi. "Çok teşekkür ederim," dedim ve onu dikkatlice tekrar ayağa kaldırmadan önce telefonu aldım.

Arkasını döndü ve bana baktı ve aniden şöyle düşündüm: Ne güzel bir sabah. Çünkü sıcak bir yaz sabahında, yavaş yavaş uyanan şehirle çevriliydim ve onun güzel yüzü bana gülümsüyordu.

Bana günaydın.

Boştaki elimle uzanıp güneş gözlüğünü çıkardım, sanki elim vücudumun geri kalanından bağımsız çalışıyormuş gibi. İçinde taze pişmiş kurabiyenin yüzlerce tonunun beneklendiği sıcak kahverengi gözler, gülümsemesi küçük ve memnun bir şeye dönüşürken gözlerini kısarak bana baktı.

"Gözlerini beğendim," dedim, ağzım artık beynimden ayrı çalışmak üzere ellerimle birleşti.

"Teşekkür ederim." Bakışları dudaklarıma düştü ve "Belki de Larry haklıydı" dedi.

"Larry?"

Gözleri tekrar benimkilerle buluştu ve şöyle dedi: "Ona benim için öpüşme olayını anlattım ve o da bana aptal pislik dedi."

"Larry yaptı mı?" Birlikte yaşadığı küçük yaşlı adam mı?

Başını salladı. "Seni her gördüğümde ağzına HAM yapacağımı söyledi. . . ya da böyle bir şey."

Kulaklarımda bir uğultu duydum ama "İnsanlar hâlâ HAM diyor mu?" dedim.

Hayır, dedi sessizce, başını sallayarak. "Bunu ona ben söyledim."

Boğazımı temizledim ve onun uzun, zarif boynunu fark etmeden edemedim; at kuyruğu onu açıkta bırakmıştı. "Tabii ki sen yaptın."

Ancak bunu tekrar yapmaktan kendimizi alıkoyamayacağımızı söyledi. Ve yeniden."

"Evet?" Parmak eklemimle bir tutam sarı saç kulağının arkasına ittim, güneş gözlüğü ise elimdeydi.

Tekrar başını salladı. "Açıkçası kendimizi kontrol edebiliyoruz ve o yanılıyor ama ağzına her baktığımda, bunu tekrar yapmak istiyorum."

Beni deli eden şeyin kırmızı ruj olmadığını fark ederek yapabildiğim tek şey "Aynı" oldu. Görünüşe göre sadece dudaklarıydı.

"Yine de kötü bir fikir gibi görünüyor."

"Yapar?" Diye sordum.

"Kendi rahatına düşkün," dedi ama kelimeler o kadar yumuşak çıktı ki neredeyse nefes alır gibi. "Çökmüş."

"İşte bu," diye kabul ettim.

"O halde muhtemelen sakinleşmeliyiz." Sanki bir düğme çevrilmiş gibi boğazını temizledi ve işine geri döndü. "Hadi kahvemizi içelim."

Alıp taktığı telefonunu ve güneş gözlüklerini ona uzattım ve Starbucks'a doğru yürümeye başladık.

"Larry'ye söylediğine inanamıyorum," dedim ondan çok kendi kendime. Evet, ilerici bir adamdı ama yetmiş beşten genç olamazdı. "Sözlü deneyleriniz hakkında."

"Öncelikle, ew, ona bir daha asla böyle deme" diye yanıtladı. "Ama aslında onunla konuşmak çok kolay. Sanırım ona her şeyi anlatacağım."

"Siz yapıyorsunuz?"

Başını salladı. "Onun Asha dışında en iyi arkadaşım olduğundan oldukça eminim, bu benim hakkımda bir şeyler söyleyebilir ya da söylemeyebilir."

"Yaş ayrımcılığı yapmıyoursundur belki?" Önerdim.

Starbucks'a yaklaşıp kapı kolunu tutarken, "Bunu yapacağız," dedi. "Aslında bu çok hoşuma gitti. Teşekkürler Maxxie."

"Bana öyle demeyi bırakman gerekecek."

"Yine de yüzüne yaptıklarından keyif alıyorum."

"Açıkla" dedim, onu kafeye doğru takip ederek.

"Bunun gibi," dedi, durdu ve neredeyse ona çarpmamı sağladı. Güneş gözlüğünü çıkardı ve tüm yüzü kocaman bir kaş çatmayla buruştu. "Sana Maxxie dediğimde böyle görünüyorsun."

"Sizi temin ederim ki hayatım boyunca hiç bu kadar gülünç görünmemiştim."

"Gerçekten mi?" Benden uzaklaştı ve tezgaha doğru yürüdü.

"Gerçekten mi."

"Bir Venti Pike ve biraz kremalı Venti Americano alabilir miyim lütfen?" dedi baristaya. Starbucks'a son gidişimizde siparişimi hatırlamasına şaşırdım.

"Bardaklara bir isim alabilir miyim?" diye sordu barista.

"Americano için Sophie," dedi. "Ve Pike da Maxxie için."

Daha sonra yanıma gelip yüzümün fotoğrafını çekti.

"Ne yapıyorsun?"

Telefonuna baktı ve yüzünde kocaman bir sırıtış belirdi.

"Bak," dedi, başını geriye atıp telefonunu bana uzatırken gülüyordu.

Telefonuna baktım ve az önce çektiği fotoğrafımı gördüm, A sınıfı bir pislik gibi görünüyordu.

Ben de telefonunu aldım, cebime koydum ve teslim alma noktasına doğru ilerledim.

"Affedersiniz efendim," dedi Sophie, hâlâ kıkırdayarak beni takip etti ve vücudunu bilerek benimkine çarptı.

"Sanırım kazara yakalamış olabilirsiniz..."

Arkamdaki bir şeye bakarken sesi azaldı ve sırıtışı kayboldu. Bir saniye içinde yüzünden bir fırtına geçti ve güneş gitti.

Bir hayalet görmüş gibi görünüyordu.

Arkama döndüm ve bir dakika boyunca neye baktığına dair hiçbir fikrim yoktu.

Ama sonra onu gördüm.

Bu, sevimli bir kızıl saçlıyla bize doğru yürüyen eski siktiğimin Stuart'ıydı. Sophie'ye doğru giderken kendini beğenmiş görünüyordu, oysa Sophie tamamen donmuş görünüyordu.

Bu şaşırtıcıydı çünkü adamı her gün işte görüyordu, değil mi?

Dinamiklerinin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama yüzündeki ifadeden hoşlanmadım.

"Stuart." Ağırlığımı bir ayağıma verdim ve benden on beş santim daha kısa olması gereken adama baktım. Üzerinde iki şişe su bulunan maraton bel çantasına kadar tüm parlak Nike takımını dahil olmak üzere "koşu" kıyafetleri giyiyordu ve ondan ilk görüşte nefret ettim.

Arkadaşı da koşu kıyafeti giyiyordu ama onun hakkında umursayacak kadar bilgim yoktu.

Stuart bana baktı, belli ki onun adını nereden bildiğimi merak ediyordu ve sonra gerçekten iki kez baktı.

"Doğru; düğününde ucuza saldırdığın adam benim."

Stuart yutkundu ve Sophie'ye baktı.

"Seninle karşılaşacağımı umuyordum," dedim, karşılaşmamış olmama rağmen.

Sophie ellerini koluma dolayarak, "Hadi gidelim," dedi.

"Ama tatlım," dedim, onu ağlattığı ve hayatını mahvettiği için onu dövmek isteyerek. "Stuart buraya yeni geldi."

Bana aklımı kaybetmişim gibi baktı. "Hadi."

Beni kapıya doğru çekerken Stu'ya dik dik baktım ve hayatımda toplam bir kişiye yumruk atmış biri olarak onu varlığımın her zerresiyle dövmek istemem çok saçmaydı.

<https://oceanofpdf.com/>

yirmidört

Sophie

Solumdaki ofisten "Günaydın Sophie" diye bir ses duydum.

Heyecanla masama doğru ilerlerken o yöne bile bakmadan, otomatik pilotta "Günaydın Ben," diye cevap verdim. Kahvemi beklerken Edie'nin düğünden önce Max'le Instagram'da paylaştığım fotoğrafımı "beğendiğini" fark ettim, bu yüzden o günün sözü konusunda kendimi iyi hissediyordum.

Sağımdan "Günaydın Sophie", ben de "Günaydın Dallas" diye karşılık verdim.

Köşedeki bölmeden "Günaydın Soph."

Ona kocaman bir gülümsemeyle, "Günaydın Betsy," diye mırıldandım.

"Günaydın Sophie," dedi Izabel, sabahki neşeme şaşırmış gibi başını eğerek gülümsedi.

Aynen öyle Izzy; ben lanet bir güneş ışığıyım.

"Günaydın Iz," diye yanıtladım. "Haftasonun nasıldı?"

"İyi. Senin mi?"

"Muazzam," dedim, adımlarımı yavaşlatmadan ya da sırtışıımı indirmeden.

Stuart, "Günaydın Sophie," dedi.

Yüksek sesle, hâlâ gülümseyerek, "Günaydın," dedim, sonra sadece onun duyabileceği kadar alçak bir sesle ekledim, "seni bok herif."

Köşedeki ofisten, "Günaydın Sophie," diye bir ses duydum.

İK alanına girdiğimde kendimi muzaffer hissederek, "Günaydın Amy," diye yanıtladım.

Bölümüme ulaşmayı başardım ve lanet bir zevkmiş gibi davranmayı bırakabilirdim.

Edie'nin çoktan ofisinde olduğunu ve telefonda olduğunu görebiliyordum, bu yüzden ona elimi kaldırdım ve o da buna çenesini sallayarak karşılık verdi.

Ve kendine ait kocaman bir gülümseme.

Evet evet evet.

Giriş yaptım ve hemen işe koyuldum çünkü önümde toplantılarla dolu bir gün daha olduğunu biliyordum. Yaklaşık otuz dakika sonra Edie gelip masamın yanında kollarını kavuşturup durana kadar işin içinde kayboldum.

"Peki düğün nasıldı?" diye sordu sırtarak.

Benim çıkarlarımı gerçekten gözetten bir patrona sahip olduğum için gerçekten şanslıydım. Bölümümüzdeki herkes bir seminerdeydi, bu yüzden kulak misafiri olma endişesi duymadan şunları söyleyebildim: "Harikaydı. Biz..."

Telefonum yüzünden sözüm kesildi. Bir FaceTime araması alıyordum.

Koşarken bundan bahsettiğimden sonra hiç takip etmemiştik ama Max benim için FaceTime yapıyordu.

Kişilerimde Maxxie olarak görünüyordu ve Edie kesinlikle ona bakıyordu.

"Bunu alman gerekiyor mu?" diye sordu.

"Ah, ımm," diye kekeledim, ne yapacağımı bilemedim çünkü henüz ayrıntıları kesinleştirmemiştik. "Hayır, onu arayabilirim..."

"Herkes gidince al şunu" dedi, sanki gülmek istiyormuş gibi görünüyordu. "Daha sonra konuşabiliriz."

"Tamam ama çabuk olacak." Yeşil düğmeye bastım ve ekranda Max belirdi.

Genellikle sıcak ama aptalca bir moda tercihi olarak bulduğum ters beyzbol şapkasıyla. Güzel görünüyordu ama onu bu şekilde giyen erkekler kibirli olma eğilimindeydi ve kendi görüşlerine inanılmaz derecede düşküncüydü.

Ancak onun üzerinde çok sıcak görünüyordu.

"Merhaba?" FaceTime aramasına cevap verirken merhaba deyip söylemediğinizi hatırlayamadım dedim.

"Soph," dedi yüksek sesle, bana bakarken gözleri parlıyordu. "Cüzdanımı senin dairende mi bıraktım?"

Şok içinde küçük bir kahkaha attım çünkü bu onun söylemesini beklediğim son şeydi. "Öyle düşünmüyorum. Yani görmedim. Çıkarken ceketini aldığını hatırlıyorum ama o kadar yorgundum ki gittiğini zar zor hatırlıyorum.

Dudakları yaramaz bir sırtmaya dönüştü ve kendimi bir çocuk gibi hissettim, sanki bir kıkırdama krizine girmek üzereydim. "Hımm."

"Dün sabah Starbucks'ta bırakmış olabilir misin?"

"Hayır, sen ödedin, unuttun mu?"

"Bu doğru."

"Çünkü pazar günü altıdan önce beni yatağımdan kaldırmaya zorladın, seni sadist."

Sesimi biraz alçalttım ve "Benimle olduğun için çok mutluyum" dedim.

Dudakları ah, çocuk gibi büzüldü ve "Ben de" derken çok tatlı görünüyordu. Bu arada iyi misin?"

Başımı salladım. "Teşekkür ederim."

Kara gözlerine şeytani bir bakış attı ve şöyle dedi: "Senin için onun kışını tekmeleyeceğimi biliyorsun, değil mi?"

"Savaşçı mısın Parks?" diye sordum gülümseyerek çünkü asabi olamayacak kadar akıllı görünüyordu.

"Geçen hafta sonu düğünde hayatımın ilk yumruğunu attım, kesinlikle öyleyim."

"Cidden?" Ağzım açık kaldı. "Pekala, o adamı düşürdün, çok bravo."

Kameraya yaklaştı ve "Ben bir süper kahramanım, hatırladın mı?" derken sesi neredeyse fısıltı gibiydi.

Ona göz devirdim ama seksi sesini duyunca midemin hafiflediğini hissettim. "Başka bir şeye ihtiyacın var mıydı Maxxie? Çünkü bazılarımızın yapacak işleri var."

"Öğle yemeğinde ne yapıyorsun?"

Ne? Bunun gerçek mi yoksa kurgu mu olduğundan emin değildim. "Yağsız Mutfak karnabahar kabuklu pizza getirdim."

"Brüt. Onun yerine Jimmy John'unkini almak ister misin?"

"Seninle?" Yüzündeki şakacılığı beğenerek alay ettim.

"Yani, istersen farklı bir masada oturup yabancılarla konuşabilirsin sanırım."

"Evet, bunu yapacağım."

"Öğle yemeğini saat kaçta yersin?"

"Öğle vakti," dedim, beni gerçekten öğle yemeğine mi götüreceğinden yoksa tüm bunların süt sağmak adına mı olduğundan hala emin değildim.

"O halde seni konuşmadan, masayı paylaşmadan öğle yemeği için öğle vakti alırım."

"Dört gözle bekliyorum" dedim. "Ve o cüzdanı bulsan iyi olur çünkü bir daha ödemeyeceğim."

"Güle güle, top avcısı," dedi sırtarak.

"Daha sonra," diye yanıtladım, o aramayı sonlandırırken hâlâ gülümsüyordu.

Telefonumu cebime koydum ama Edie'nin diğer başkan yardımcılarından biri olan Marsha'nın kapısında olduğunu ve onların gülümseyerek bana baktıklarını fark ettim.

Bu beni harekete geçirdi ve sabahın geri kalanında e-postalara hızlı bir şekilde yanıt vererek, raporlar üzerinde çalışarak ve genel olarak aşırı başarılı olarak ateş altındaydım.

Ama sonra bir e-posta geldi. Stuart'tan.

Lanet Stuart.

Dünden önce sadece nişanlımın telefonunda düğünümüzden birkaç saat önce bulduğum çıplak fotoğrafta gördüğüm kızı, onunla görüştüğüne hâlâ inanamıyordum. Başımı kaldırıp onu Becca'yla birlikte gülümserken gördüğümde, bu yeni bir ihanet darbesi gibiydi. Onları görünce paniğe kapılmıştım, endişe beni tamamen dondurmıştı ama sonra Max beni yine kurtarmıştı.

Aslında Stuart'a tepeden bakmak ve tehditkâr görünmek dışında hiçbir şey yapmamıştı ama sanki her şeymiş gibi, bir tür zafermiş gibi geliyordu.

Özellikle de Stuart'ın boyu konusunda hassas olduğunu bildiğimde.

Max'e korkuyla bakmak zorunda kaldığını görmek bana büyük mutluluk verdi.

Ancak dürüst olmak gerekirse Max, Stuart'a baktığında tehlikeli görünüyordu.

Dürüst olmak gerekirse bunu kafamda defalarca tekrarlamaktan kendimi alamadım.

Ayrıca daha sonra hiçbir soru sormamıştı ve bunun için sonsuza kadar minnettardım çünkü konuşamayacak kadar üzgündüm. Dışarı çıktığımızda iyi olup olmadığını sordu ve sadece başımı salladığımda, eve dönerken yanından geçtiğimiz tüm binaların mimari geçmişini bana anlatmaya başladı.

Stuart'ın İK ve pazarlama departmanlarına ve ayrıca tüm satış ekibine gönderilen e-postasına tıkladım. Okumaya başladım ama o kadar çok gereksiz dil ve o kadar çok sevimsiz moda sözcükle doluydu ki, imza satırına geldiğimde dişlerimi gıcırdattım.

Tanrım, o kadar kendiyle doluydu ki.

Ondan o kadar nefret ediyorum ki.

Normalde, onun hakkında yanıldığı en ufak bir şeyi bulmak ve bunu zincirdeki herkese - nezaketle - göstermek için mesajlarını derinlemesine incelemekle gurur duyardım. Küçük müydü? Muhtemelen. Ama iptal edilen düğünümüzün ertesi hafta bana, aldatmasa bile artık beni sevmediğini söylediği kadar önemsiz değildi.

Seni incitmek istemiyorum Soph ama aldatma olayını bırakmalısın. Uzun zaman önce aşktan koptuk ve her şey bu şekilde sona erdi.

AŞKTAN KAÇTI.

Sanki basit bir şeymiş gibi, sanki bir tekneden düşmüşüz gibi. Ah, düştük.

Eğer aşk gerçek olsaydı, ondan öylece kurtulamazdın.

Burnumdan nefes aldım ve e-postaya odaklandım.

Ve . . . Buldum. Onun küçücük bir hatasını buldum.

Tümünü yanıtla'ya bastım ve şunu yazdım:

Stuart,

Bu harika görünüyor ve size yardım etmek için buradayız. Tam olarak ihtiyacınız olan destek düzeyiyle geri dönün.

İyi iş!

Sophie

Gönder tuşuna basmak neredeyse acı vericiydi ama o terfiyi er ya da geç alacaktım, kahretsin.

Max öğlen bana mesaj atarak orada olduğunu bildirdi ve birlikte son derece rahat bir öğle yemeği yedik. Zaten onun yanında bu kadar rahat hissetmem tuhaftı ve işe geri dönme zamanı geldiğinde gerçekten hayal kırıklığına uğradım.

"Ofisiniz yakında mı?" Arabaya park ederken sordum ve emniyet kemerimi çözdüm.

"Hayır, şehir merkezinde," dedi, karanlık Oakleys'in arasından bana bakarak. "Ama burada bir projemiz var, bu yüzden esasen her gün bu bölgedeyim."

"Bu doğru mu?" diye sordum kapıyı açarak. "Belki bir ara bunu tekrar yapabiliriz. Arkadaş olarak elbette." Sırıttım.

"Elbette" dedi ve sesi bu kadar sakinleştğinde güneş gözlüğünün ardındaki gözlerini görebilmeyi diledim.

"Yarın?"

"Yarın öyle."

<https://oceanofpdf.com/>

yirmi beş

Maksimum

SOPHIE STEINBECK.

Sophie benimle FaceTime yapıyordu.

Saat sadece sabah 7:20'ydi ve binanın benim tarafımda henüz kimse yoktu, bu yüzden telefonum yerine Mac'imden cevap verdim. "Günaydın günışığı."

Ve . . . işte tam rengiyle oradaydı. Dalgalı sarı saçlar, kırmızı dudaklar, siyah gözlükler ve inanılmaz derecede iş adamı görünümünde ince çizgili bir düğme.

Deri bantlı Apple Watch'a kadar bir yöneticiye bakıyordum, ancak üç millik sıcak bir koşunun ardından nasıl görüldüğünü bildiğimde onu böyle düşünmek zordu.

Ve sarhoş bir şekilde Twinkies'i balkondan fırlatırken nasıl görüldüğünü.

Ve iyice öpüldükten sonra nasıl görüldüğünü.

"Gözlük takıyor musun Maxxie?" diye sordu, ekrandan bana gülümserken şok olmuş görünüyordu.

"Gerçekten bu soruya cevap vermek zorunda mıyım?"

"Tamam, elbette öylesin ama senin de gözlük taktığını bilmiyordum."

"Ve şimdi bunu yapıyorsun."

"Ve şimdi anlıyorum." Karton Starbucks bardağını aldı ve şöyle dedi: "İşe giderken başıma çok çılgınca bir şey geldi."

"Söyle bana," dedim ve bunun sahte olup olmadığını, planın bir parçası olup olmadığını (şu anda yanımda kimse olmadığı için bu da tartışmalı olurdu) ya da gerçek bir olayı paylaşmak üzere olup olmadığını merak ettim.

"Larry bugün benden minibüsünü kullanmamı istedi çünkü berbere gidiyor ve Nick'i ödünç almak istiyordu. 'Sıcak bir roddie'ye binmek' istediğini söyledi. "

Yaşlı adam benden hoşlanmasa da ben Larry'yi seviyordum. "Tamam . . . ?"

"Dolayısıyla onun tam boyutlu dönüşüm minibüsünü, diğer adıyla sarmaşık minibüsünü sürüyorum ve

tümseklerin üzerinden geçtiğimde şoklar tuhaf bir ses çıkarıyor. Veya tekerlekler. Bir şey sadece hissettiriyor. . . kapalı, değil mi?"

"İşe bir dönüşüm minibüsüyle gitmeyi ciddi olarak kabul ettin mi?" Böyle bir şeyden toplum içinde çıkarken görülmeyi kabul etmek çok cömert bir davranış gibi görünüyordu.

"Evet, şimdi dikkat et." Bana bir bakış attı ve devam etti. "Yani bir şeyler ters gidiyor, değil mi? Ama Burger King'in otoparkındaki hız tümseğinin üzerinden geçene kadar her şey yolunda gidiyor."

"Burger King'in var mı?" Diye sordum.

"Hayır, Starbucks'a giden yavaş sürücülerini geride bırakmak için onların park alanından geçiyordum."

"Bağlanıyor mu?"

"Evet." Başka bakış.

"Ve bunu insanların önünü kesmek için mi kullanıyorsun?" Onun hakkında bunu kesinlikle görebiliyordum.

"Yargılamayı bırak ve dinle."

"Dinleme."

"Hız tümseğinin üzerinden geçiyorum ve önce yüksek bir ses, ardından da sürtünme sesi duyuyorum. Ben gürültüden korkarken, bir tekerleğin yanımdan geçtiğini ve otoparkın eğiminden aşağı indiğini görüyorum."

"Bir tekerlek?"

"Bir tekerlek. Benim tekerleğim. Larry'nin minibüsünün tekerleği ben sürerken yerinden çıktı."

"Sen benimle dalga mı geçiyorsun?" diye sordum, gülmemeye çalışarak ama başarısız olarak. Başımı kaldırdığımda babamın kapı eşiğinde olduğunu, içeri girip giremeyeceğini sormak için kaşlarını kaldırdığını gördüm.

Lanet olsun, şu süt sağma işini de yapsak iyi olur.

"İyi misin?" dediğimde içeri girmesini işaret ettim.

Sophie "Evet" dedi. Ve henüz gülmeyin, daha iyi oluyor."
"İmkansız" dedim ve sonra babam arkamda durup bilgisayarına baktı.

Görünüşe göre içeri girme hareketim onun da çağırma davet edildiği anlamına geliyordu.

"Sophie, bu arada bu benim babam," dedim ve başparmağımla omzumun üzerinden işaret ettim. "Baba, bu arkadaşım Sophie."

"Tanıştığımıza memnun oldum, Sophie," dedi, o kadar acınası bir mutluluk içindeydi ki, aramayı hemen kesmek istedim.

"Ben de seninle tanıştığımıza memnun oldum" dedi, ona gülümserken yanakları biraz pembeleşti. "Sizi bırakabilirim çocuklar..."

"Cesaret etme," diye sözünü kesti ve babam şöyle dediğinde Sophie'ye başımı salladım: "Koridorda yürürken hikayeni duydum ve şimdi bunun nasıl biteceğini bilmem gerekiyor."

"Evet. Bu senin fikrindi ona gülümseyerek, "Bunu bize bırak Soph," dedim.

"Sevimli." Gözlerini devirdi ve tekrar içeri girdi. "Lastiği değiştirmeye gittim çünkü yedek lastiğinde fazladan bijon somunu olduğunu biliyordum. Sadece minibüsünün şasisi o kadar paslanmış ki, ne zaman onu krikoya kaldırsam şasi ufalanıyor ve minibüs düşüyor."

"Sophie." Artık eğlenmediğimden bilgisayara yaklaştım. "Minibüs krikodan mı düştü?"

"Birçok kez, ama bana o baba bakışını atma; Ben aptal değilim. Kamyoneti kaldırırken altında değildim."

Babama dönüp baktığımda arkadaşım Sophie'ye inanılmaz derecede aşık olduğunu gördüm.

"Lastik değiştirilemediği için minibüsü çektiirmek zorunda kaldım ve şimdi Larry o kadar kızgın ki benimle konuşmuyor."

"Larry kim?" babam sordu.

"Oda arkadaşım," dedi, bu onun kaşlarını çatmasına neden oldu.

"Larry yetmiş beş yaşında," diye ekledim ve gülümsemem geri geldi.

"Kayıtlara geçsin, yetmiş yedi yaşında," dedi sevgiyle gülümseyerek. "Ama herkese altmış yedi yaşında olduğunu söylüyor. Her seferinde doğum gününden on yıl daha erken tıraş oluyor."

"Ofis binan nerede, Sophie?" diye sordu babam Mac monitörüne biraz daha yaklaşarak. "Arkanızdaki Miracle Hills mi?"

Başını eğdi. "Bunu nasıl bildin?"

"Bu ofis binalarının yarısını pencerenizin dışına inşa ettik."

"Nesbo binasında çalışıyorum. Eskiden..."

"Önce Veri." Babam "Sizin binanızı biz inşa ettik" derken kendisiyle çok gurur duyuyordu.

Sophie geniş gözlerle, "Kapa çeneni," dedi, şaşkın görünüyordu. "Cidden?"

"Yüzde yüz. Ofisiniz hangi katta?"

"Teknik olarak bir süperküpüm var, ofisim değil ama binanın doğu tarafında ve ben altıdayım." Telefonunu kaldırdı ve babamın içeriği görebilmesi için yavaşça döndü.

"Hiç batı tarafındaki duvarı yıkıp büyüttüler mi?"

"Bilmiyorum, görmek ister misin?"

"Evet, bunu çok isterim" dedi ve misafir sandalyelerinden birini alıp masama doğru kaydırarak yanıma oturdu. "Eğer çok fazla sorun değilse."

"Hiç de bile."

Binanın içinde yürürken babamla farklı alanlardan bahsederken göğsümde tuhaf bir yanma hissettim. Bunun iyi mi yoksa kötü mü olduğundan emin değildim ama bu durumla ilgili bir şeyler içimi titretiyordu.

Beş dakika daha geçtikten sonra Sophie, "Aaa, masama geri döndük" dediğinde, "Artık işine dönmene izin vereceğiz" dedim.

"Hayır, bu harikaydı. Burayı senin inşa ettiğine inanamıyorum." Sophie babama gülümserken gerçekten etkilenmiş görünüyordu.

"Maxie sana Hawkins'in yeni genel merkezini senin sokağın yukarısında inşa edeceğimizi söyledi mi?"

"Hayır, Maxxie yapmadı," diye yanıtladı ve sanki ona söylemem gerekiyormuş gibi bana sitemkar bir bakış attı. "Bölgede bir projesi olduğunu söyledi."

"Öğle yemeği sırasında gelip etrafa bir bakmalısın. Gelirken seni alabilir. Kelimenin tam anlamıyla sizin bloğunuzda.

Kibarca reddetmesini ya da topu bana geri atmasını bekliyordum, ama o cevap vermeden önce duraksadı bile: "Max beni almakta sakınca görmezse bunu çok isterim."

—

Mesaj attım: Buradayım.

Hala evet dediğine inanamıyordum. Sadece bunun için vakti olmasına şaşırmakla kalmadım, aynı zamanda onunla babam arasındaki bu buluşmanın beni mahvedeceğinden de emindim.

Çünkü onu sevmemesi mümkün değildi.

Yani, objektif olarak konuşursak, muhteşemdi, akıllıydı ve komikti.

Sevilmeyecek ne var değil mi?

Ama her ne kadar onu bana "göz kulak olunduğu" fikrine yönlendirmek istesem de asla gerçekleşmeyecek bir şeye dair beklentilere sahip olmasını da istemedim.

"Hey," dedi Sophie yolcu kapısını açarken, onun geldiğini görmediğimi biliyormuş gibi sırtıyordu. "Neden evet dememe izin verdin?"

"Ne?" Uzun, ten rengi, pürüzsüz bacakları ön koltuğumda gerçekten çok güzel görünüyordu.

komik bulmuş gibi gülümseyerek, "Babana iyi davranıyordum," diye açıkladı , "çünkü devreye girip beni bu durumdan kurtaracağını biliyordum."

"Ne yaptığını bilmiyordum" dedim. "Bir dahaki sefere Mors alfabesiyle falan göz kırpman gerekecek. Artık yaşlı adam durumun ciddi olduğunu düşünecek."

"Ya da başka bir şey," dedi emniyet kemerini bağlarken. "Ve süper platonik davranacağım."

"İyi. Ve bunu hızlandırıp ilerletmeye çalışacağım. Tamamlanmamış binalar pek heyecan verici değil."

"Öyle düşünmüyor musun?" Otoparktan çıktığımda sordu.

"Aslında onları çok seviyorum" diye itiraf ettim. "Fakat normal insanlar bunu yapmaz."

"Peki işini seviyor musun?" diye sordu. "Yani, bunun aile işi olduğu açık ama hoşuna gitti mi?"

"Aslında öyle."

"Ooh," dedi, görünüşe göre cevabımdan memnun kalmıştı. "En sevdiğin kısım hangisi?"

Şöyle bir baktım. "İşimden mi?"

Sanki gerçekten bilmek istiyormuş gibi ciddiyetle başını salladı.

"Hepsini," dedim hiç tereddüt etmeden. "Görevim gereği her şeyden biraz yapabiliyorum - tasarım, çizim, inşaat, bitirme, mobilya - yani bir proje tamamlandığında aldığım çok somut bir ödül. Aslında her adımı son haliyle görebiliyorum."

"Bu çok faydalı olur."

Binanın önüne park ettim ve sanki bizi bekliyormuş gibi babam el sallayarak ön kapıdan çıktı.

"Tanrım, ne kadar heyecanlı olduğuna bakar mısınız?"

Sophie "Çok tatlı" dediğinde sesinde bir gülümseme vardı.

Sonraki yarım saati babamın tur rehberi muamelesi yaparak geçirdik.

Sophie, parlak siyah ayakkabıları, vücuda oturan takım elbise eteği ve özel dikilmiş bluzuyla, sarı baretini sallayarak binanın etrafında onu takip etti. Babamın onunla paylaştığı tüm ayrıntılarla gerçekten ilgileniyormuş gibi görünüyordu ki bu benim projem olduğu için biraz gerçeküstüydü.

Sophie'yi işimin her yerinde görmek bana tam olarak anlayamadığım bir şeyler hissettirdi.

Kirişler kalktı ve dış cephe yerleştirildi ve aylarca planları inceledikten sonra gözlerimi kısıp bittiğinde nasıl görüneceğini hayal edebildim. Şurada dinlenme odası, kuzey tarafta giriş holü, üst katta konferans odası; neredeyse oradaki potansiyel beni her zaman etkiledi.

Çok sevdim.

İşimiz bittiğinde girişe geri döndüğümüzde, ona telefonumda tamamlandığında nasıl görüneceğini gösteren 3 boyutlu görüntüleri gösterdim. Bana dans eden gözlerle gülümsedi ve şöyle dedi: "Senin yerinde olsaydım o kadar heyecanlanırdım ki, bu iş bitene kadar uyuyabileceğimi sanmıyorum."

Sadece onun duyabileceği şekilde biraz eğildim ve şöyle dedim: "Kimseye söyleme, ama geceleri buraya her zaman geliyorum, sırf karanlıkta oturup bunu hayal etmek için."

"Düşmekten, boynunun kırılmasından korkmuyor musun?" diye sordu gülerek, ayakkabıları çimento zeminde tıkırdıyordu.

"Demedim. "Çünkü bu binayı kendi yüzümden daha iyi tanıyorum."

Gözlüklerinin üzerinden bana bakarak, "İşyeri güvenliği verilerini günlük olarak okuyan biri olarak" dedi, "davranışlarınız beni korkutuyor."

"Ne kadar da heyecan verici bir şey," diye dalga geçtim.

"Açlıktan ölmek üzere olan bir vızıltı. Beni besleyecek misin yoksa?"

<https://oceanofpdf.com/>

yirmi altı

Sophie

Uçak Detroit'e inmeye hazırlanırken emniyet kemerimi taktım.

Max Çarşamba gecesi beni aradı çünkü kendisinden "şimdiye kadar yaptığımız en kolay düğün" dediği şeyi yapması istenmişti. Bu durumda gelin ve damat hem çıkmak istediler, hem de düğünü iptal edip ebeveynleri üzmece cesaret edemediler, bu yüzden işi profesyonellere bıraktılar.

Biz.

Ek bir bonus: Arabayla gidilebilecek mesafede değildi, bu yüzden mutsuz çift bizim seyahat ve konaklama masraflarımızı ödemeyi teklif etmişti.

Evet lütfen.

Uçaklara, havalimanlarında izleyen insanlara ve otel konaklamalarına olan sevgimi hiçbir zaman aşmamıştım, bu yüzden bu hafta sonu tamamen oradaydım.

Ne yazık ki, bütün gün kaçıramayacağım toplantılar yapmıştım, bu yüzden uçağım Max'inkinden daha geç gelecekti ve ben de otele Uber'e gidecektim. Detroit'e iki on beşte inmişti ve saat altı buçuktu.

Muhtemelen otelin barında zaten sarhoştum.

Ayrılmadan önce Larry beni Max'in ağzından uzak durmam konusunda uyardı çünkü o benim incinmemi istemiyordu. Eğer "benimkini alma" öpüşme oyununa son vermezsek ya Max'in ya da benim birbirimize karşı hisler

besleyeceğimize inanıyordu ve böyle düşünmesi mantıklıydı.

Ancak anlamadığı şey, ilişkilere, romantizme ve L harfine ne kadar karşı olduğumuzdu. Bir ayrılığın eşiğinde olduğumu ve biraz da bitkin olduğumu düşünüyordu; aşk hakkındaki gerçeği bildiğimi ve diğer herkesin aptal olduğunu bilmiyordu.

Yine de Max'in dudaklarından uzak duracaktım çünkü ilişkisizliğimizin menfaat sağlayan bir arkadaş durumuna dönüşmesini istemiyordum. İkisini farklı kılan şeyin tam olarak ne olduğundan emin değildim ama aynı şey olmadıklarını biliyordum.

Muhtemelen.

Ama bunun bir önemi yoktu çünkü oynamayı bırakmıştım.

Sonunda uçaktan indiğimde ve çantamı Jetway'e koyduğumda bir mesaj aldım.

Max: İndin mi?

Ben: Kelimenin tam anlamıyla uçaktan iniyorum. Bunu başardığınızı varsayıyorum?

Max: Az önce otelin barından bir bira sipariş ettim.

Ben: Hiçbir şey bu kadar rüya gibi gelmemiştir.

Max: Seni bekleyen bir tane bulmamı ister misin? Zehirini seç Steinbeck.

Ben: Varsa Shiner Light Blonde, yoksa Mich Ultra.

Max: Beklediğini düşün. Hiç yedin mi?

Ben: Uçağa binmeden önce pizza yedim o yüzden iyiyim.

Neyse ki gelin ve damat gerekli ayarlamaları önceden yapmıştı, dolayısıyla otelin servisi dışarıda bekliyordu ve sadece yirmi dakika sonra ben otelin lobisine giriyordum. Kayıt yaptırdıktan ve siyah taytımı ve Celtics sweatshirt'ümü giydikten sonra, o biraya tam anlamıyla hazırıdım.

Odam merdiven boşluğunun hemen yanındaydı, bu yüzden asansöre binmek yerine merdivenlerden koşarak indim. Otelin barına girdiğimde gördüğüm ilk şeyle midemde kelebekler uçtu: Max'in bardaki yerinden bana sırtışı.

Her ne kadar ondan hoşlanmıyor olsam da neredeyse bakılmayacak kadar çekiciydi.

Ayrıca adam kesinlikle gri eşofmanlarını da çıkarabilirdi. Her nasılsa Max, beyaz Cubs kapüşonlusu, gri pantolonu ve Nike ayakkabısıyla profesyonel bir sporcuya benziyordu. O hiç de çalı gibi görünmüyordu, oysa ben terli ve kapüşonlu üstüm akşamdan kalmalık veya yaygın işsizlik varsayımlarını akla getiriyordu.

Ve onu bir model gibi gösteren kaplumbağa kabuğu gözlük takıyordu; sanki bu, Max Parks'ın GQ yayınındaki "evde" versiyonuydu.

"Merhaba." dedi gözleri üzerimdeyken.

Bardaki Shiner Light Blonde'umu işaret ederken, "Merhaba," diye yanıtladım. "Ve ayrıca Tanrı seni korusun."

"Zor gün?" diye sordu ikimiz de taburelerimize tırmanırken.

"Birbiri ardına çıkan yangınlar," dedim, Pazartesi sabahı yapılacak takiplerden şimdiden korkarak. "İşte bu yüzden bundan sonra votkaya geçiyorum."

Gülümseyerek, "Belki ben de sana katılırım," dedi ve yüzüme dönmeden önce gözlerini eşofmanıma indirdi. "Ben de havadan bile yangınlarla dolu bir gün geçirdim."

"Belki de bunun yerine sadece atış yapmalıyız," diye şaka yaptım. "Sadece üstünlük sağlamak istediğimizde sinir bozucu karıştırıcıları bir kenara bırakın."

Barmene işaret etmeden önce dudaklarına bakmamı sağlayan pis bir sesle, "Zeki kız," dedi ve "İki kamikaze shot lütfen." dedi.

—

Bir saat sonra, şiddetli bir şekilde vızıldıyordum.

Sadece iki shot içmiştik ama bunlar içimde kaynayıp birayla ve yorgunluğumla en keyifli şekilde karışmıştı. Max'in barın arkasındaki televizyonda basketbol maçını izlemesini izlerken aniden ağzımı gülümsemekten başka bir şey yapmaya zorlayamadım.

"Merhaba Maxxie," dedim kolunu okşayarak. "Özensiz bir selfie yayınlayalım."

Tek kaşını kaldırdı ama oyundan uzaklaşmadı. "Özensiz mi?"

"Çakırkeyif, özensiz; ne istersen söyle, ama hadi yakalayalım." Tekrar kolunu okşadım. "Vay be, kolunuz da tıpkı göğsünüz gibi gerçekten sağlam. Elbiselerinin altında şişkin misin, evlat?"

O zaman bana baktı. "Az önce küfür ettin ve bana evlat dedin."

"Evet. Bu yüzden?" Bana şüpheyile baktığını görünce sıırttım, sonra Larry'yi çektim ve "Nesin sen, dil polisi mi?" dedim.

Dudakları keyifli bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Sarhoşsun."

"Sen değilsin?" Biraz yüksek sesle sordum.

"Kendimi iyi hissediyorum ama sarhoş olmaya birkaç durak kaldı."

Barmenle konuşurken bakışlarımı Max'in ateşli, kara gözlerinden ayırmadan, "Paul," dedim. "Bu adama bir şans verebilir miyim lütfen? Üç bilge adam, ama bir dublör, eğer yapabilirsen. Yapması gereken bazı duraklar var."

"Sorun değil" diye duydum ama gözlerimi Max'ten alamadım.

"Neden," diye sordu, gözlerini ağzıma indirip tekrar ayağa kalktı, "o kareyi sen mi seçtin, Soph?"

“Çünkü düğünümü mahvettiğin gece bunu beğenmiştin.”

Bir elini kaldırıp dağınık topuzumdan düşen saçı geriye doğru iterek, "Hayatını kurtardığım geceyi mi kastediyorsun?" diye düzeltti.

"Bahsettiğim buydu." Bakışlarımız kesiştiğinde vızıltıdan fazlasını hissettim ve kalbim göğsümde biraz tekledi. "Hayatımı kurtardığın gece."

Paul silahı bırakırken, "İşte bu kadar," diye duydum ama yine de bakışlarımı başka tarafa çeviremedim.

"Teşekkürler," dedi Max ve çifte atışı kaldırıp geri fırlatırken bakışları benden ayrılmadı.

"Paran var mı?" Biraz daha yaklaşıp sesimi alçaltarak sordum.

"Evet," diye yanıtladı Max, çenesi benim çok seksi bulduğum o küçük esnek hareketini yapıyordu. "Neden?"

"Çünkü şu anda seni öpmek istiyorum ve kartımın işlenmesini beklemek istemiyorum."

Ayağa kalktı, o güzel eşofmanının içinden bir para tokası çıkardı ve bara birkaç banknot attı. "Hadi gidelim."

Ben onun razılığını işlemeye bile fırsat bulamadan, büyük eli benimkine dolandı ve beni taburemden çekip barın dışına çıkardı.

<https://oceanofpdf.com/>

yirmi yedi

Maksimum

Sinirlendiğini biliyordum ve umurumda değildi.

Onu öpmekten başka bir şey yapmayacaktım - yani pislik değildim - ama geçen hafta sonu Shirley's Diner'ın yanında öpüşmeyi bıraktığımız andan beri ağzının tadına bakmak için can atıyordum. Eğer istediği bir öpücükse, ben kim oluyordum ki onu reddedecektim?

Onu lobiden geçirdiğimde, "Odalarımızdan birine giremiyoruz" dedi. "Maks. Beklemek."

Yürümeyi bırakıp ona döndüm. "Ne?"

Sırttı, seksi, sarhoş bir gülümsemeydi ve yemin ederim ki bunu ciğerlerimde hissettim.

Gözlerim kirpiklerinin uzunluğunu, elmacık kemiklerinin eğimini, dudaklarının yumuşak kıvrımını ve bana oynamak istiyormuş gibi bakışını ezberlerken bir saniyeliğine nefes almayı tamamen bırakmamın tek açıklaması bu.

"Eğer bir otel odasına girersek," dedi sessizce, benim onu duyabileceğim ama kimsenin duyamayacağı şekilde yaklaştı, "bunu yapmayacağıma kendime güvenmiyorum. .
."

Kaşlarını kaldırıp başını eğerek sustu.

"Neye değil?" Ne demek istediğini bilmeme rağmen sordum.

"Niyetim belliydi ve sen de bunu biliyorsun," dedi, sırtı daha da büyüdü. "Ancak . . . sadece beni takip et."

Elimi yakaladı ve asansörün ters yönüne doğru yürüdü, beni de peşinden, hiç bitmeyecekmiş gibi gelen birinci kat koridoruna doğru sürükledi. Bu hayal kırıklığı yarattı çünkü planım söz konusu asansörde onu fena halde öpmekti ama ben tamamen onun alternatif seçeneğinin ne olduğunu keşfetmeye odaklanmıştım.

Merdiven boşluğunu görünce gülümsedim.

Kimse merdivenleri kullanmadı, bu yüzden tek başına çalınan birkaç dakika için mükemmel bir yerdi.

Ancak kapıdan geçtiğinde, hayal ettiğim gibi (diğer adıyla umutsuzca umduğum gibi) beni merdiven boşluğu kapısına doğru itmek yerine merdivenlerden aşağıya, bodruma doğru yürümeye başladı.

Beş basamak aşağı, bir sahanlık ve ardından beş basamak daha takip ettim.

Var olan tek şeyin, çamaşırhane yazan bir kapı olduğu yer; yalnızca çalışanlar.

Ve sapından sarkan kilitli bir asma kilit vardı.

Yani buraya hiçbir misafir gelmeyecekti ve çamaşırhanenin açılması için de artık çok geçti.

Sen bir dahisin.

Tam söyleyecektim ama sonra eşofmanının alt kısmından tutup başının üzerine çekti. "Üzgünüm ama ateşliyim."

Altına bir tişört giymişti ama onu yere düşürmesi ve saçlarının darmadağın oluşu ona öyle olmadığı hissini veriyordu. Bu bana onun -benim için- altında hiçbir şey olmadan kıyafetlerini çıkardığını hayal etmemi sağladı.

Ve ben de soğukkanlılığımı kaybettim.

Dudaklarım bir anda onun dudaklarının üzerindeydi ve ellerim belini bulup onu kendime doğru çekti.

Neredeyse özür dileyecektim çünkü bu kadar sert olmak istememiştim ama elleri gömleğimin arkasına girip kavradı, tırnakları cildime saplanırken vücudunu benimkine daha da sıkı bastırdı.

Fuuuuuuuck.

Başımı eğdim ve sanki yataktaymışız ve vücudunun derinliklerindeymişiz gibi onu öptüm ve Tanrı yardımcım olsun, o da benim gibi boğazının gerisinden bir ses çıkardı. Onun ağzını kendi ağzımla tükettiğim, dişlerimi ve dilimi kullandığım için kendimi bir hayvan gibi hissederdim, ama iş arzuya geldiğinde onda hiçbir şey yoktu.

Sophie'nin elleri sırtımdan yukarıya doğru hareket etti, parmakları kürek kemiklerimin üzerindeydi ve etimi o kadar sıkı kavradı ki, bir nefes verdim. Dudaklarımı ısırdı, dilimi yaladı ve sanki yaşadığım tüm cinsel fantezileri biliyormuş ve hepsini hayata geçirmek için can atıyormuş gibi beni öptü.

Bunu kimin kışkırttığından emin değildim, o mu ben mi, ama aniden kıcı ellerimin arasındaydı ve bacakları bana dolanmıştı. Vücudumu çevirdim ve onu duvara yasladım -

evet, evet, evet- ve ben ona yaslanırken o da bana doğru eğildi.

İyi tanrı.

"Max," öpücüklerin arasında nefes aldı, ağzı votka ve tatlı söz tadındaydı, "gözlüklerin ön sevişme gibi."

Sol elim tişörtünün altına kayarken kıkırdadım ve dudaklarına doğru dedim ki, "Onlardan hoşlandığınızı mı söylüyorsunuz?"

"Sizden ekstra kredi istememi sağlıyorlar Bay Parks." Parmaklarım hassas bir cilt keşfettiğinde derin bir nefes aldı ve fısıltı halinde "Oda" dedi.

"Ne?" Memesini ısırırken kulağına dedim.

"Hadi gidelim," diye nefes aldı, vücudu neredeyse dizlerimi çecek kadar benimkine sürtüyordu. "Odana."

"Siktir," diye inledim, hayatım boyunca bundan daha fazla bir şey istemediğimden emin olarak ağzımı tekrar onunkine götürdüm. "Yapamayız."

"Neden olmasın," dedi öpücüğün etrafında, ağzını benimkilerden ayırmadan. "Korumam var."

"Siktir, Steinbeck," diye bağırdım, yatağımdaki çok grafik görüntüler bana çarptığında nabzım kulaklarımda çarpıyordu. "Öyle değil, Tanrı aşkına. Sarhoş olduğun için."

"Hayır, değilim," diye fısıldadı, dilini onun üzerinde gezdirmeden önce alt dudağımla ısırıldı.

"Eh, öyleyim," diye başardım; istekli vücudu kollarımda kıvrılırken ve bacakları belimin etrafında kasılırken ağzım onunkileri takip ederken omurgamdan yukarıya doğru bir ürperti kayıyordu. "O halde durmalıyız."

Ağır kapaklı gözleri kırpışarak açıldı. "Durmak?"

"Ayıkken hâlâ bunu istiyorsan Soph, ben seninim, gece ya da gündüz," dedim her kelimeyi kastederek. Çünkü bana baktığında ondan çok hoşlandığımı fark ettim. Aramızda var olan bu kimyanın bozulduğu şeye değil, onun içine.

Ona aşık oluyordum.

Ellerini gömleğimin altından çıkarıp bacaklarını yere indirirken, "Ya seni iki saat sonra ararsam?" diye alay etti.

Attığı eşofmanı alıp ona uzatırken hızlı kalp atışlarımı sakinleştirmeye çalıştım. "Bu gece masa dışında."

Tek kaşını kaldırdı ve doğru kararı verdiğimi anladım. Fena halde solmuş görünüyordu ve emdiğim çifte atış kendini duyurmaya başlıyordu.

Vızıltılarım büyük bir hızla artıyordu.

"Peki ya yarın?" diye sordu yumuşak bir sesle, kapüşonlu üstümün iplerinden birini çekiştirmek için uzanarak.

"Yarın," dedim güçlkle yutkunarak, "herkesin tahmini var."

<https://oceanofpdf.com/>

yirmi sekiz

Sophie

Masanın her tarafına kusmayacağımdan yüzde yüz emin değildim.

Sonunda iki buçukta berbat bir yatak dönüşüyle uyuyakaldıktan sonra, altıda dünyanın en berbat baş ağrısıyla ve daha da kötü bir akşamdan kalmalıkla uyandım. Pek içen biri değildim ama üniversiteden yağlı kahvaltı yiyeceklerinin genellikle işe yaradığını hatırladım.

Ben de dört Motrin içtim ve doğrudan kontinental kahvaltıya gittim.

Ama şimdi pastırmaya, yumurtalara ve köy patateslerine bakarken kolesterol boğazının aşağıda kalacağından emin olamazdım.

Otelin kahvaltı izleme olarak seçtiği sabah haber programına bakarken telefonum titredi. Telefonumu çıkardım.

Max: Beni çift vuruş yapmaya zorladığın için berbat bir insansın ve şimdi bu akşamdan kalmalıktan öleceğim. EN kötüsü.

Bu aslında tüm tedirginliğime rağmen beni gülümsetmişti. Mesaj attım: Eğer istersen Motrin'im var.

Max: Tamam, şimdi seni affetmem gerekecek. Hangi odadasın?

Bu bana dün geceki merdiven boşluğu sevişme seansını ve benimle seks yapması için ona yalvardığımı hatırlattı. Tanrıya şükür ki ayrıntılar belirsizdi, yoksa prezervatif stokumdan vazgeçtiğim ve onun bana hayır, teşekkür ederim cevabı verdiği utanç verici gerçeği yüzünden bayılacaktım.

Onun da akşamdan kalma olması kendimi daha iyi hissetmemi sağladı.

Mesaj attım: Aslında kontinental kahvaltıdaayım.

Max: Yağlı yiyecekler; harika fikir. Yolumun üzerinde.

Ne beklediğimi bilmiyorum ama Max nihayet ortaya çıktığında berbat görünüyordu. Bir tişört, basketbol şortu, parmak arası terlik ve darmadağınık saçlarla dolu bir kafa giyyordu. Yanakları pembeydi ve gözleri kan çanağına dönmüştü ve karşıma oturduğunda yemin ederim ki hâlâ viskinin kokusunu alabiliyordum.

"Merhaba, gün ışığı."

Bana bir bakış attı. "Defol git, pislik herif."

"Vay canına," diye güldüm, zavallı, zavallı Max'e baktığımda kendimi daha iyi hissediyordum. "Bazı insanlar sabahları çok tatsız oluyor."

"Motrin, lütfen," diye bağırdı, yığılmış tabağıma sanki onu rahatsız etmiş gibi bakıyordu.

"Ah." Boğazımı temizledim. "Evet, burada değil, benim odamda."

Aynı anda hem iç çekip hem de sızlanıyordu, sesi bir çocuk gibi çıkıyordu.

"Burada." Gülümsememeye çalışarak anahtar kartımı ona doğru kaydardım. "1213 numaralı odadaki banyo tezgahının üstünde."

"Sen olmadan odana girmeyeceğim."

"Neden?" diye sordum, çatalıma birkaç çırpılmış yumurta alıp en iyisini umarak.

"Sadece tuhaf hissettiriyor. İşin bitene kadar bekleyeceğim."

"Yiyeceklerle karşılaşmak seni hasta edecek gibi görünüyorsun."

"İyiyim" dedi ve ekledi, "ama çok komikmiş gibi gülümsemeyi bırak."

"Tamam aşkım."

Kaşları aşağı indi. "Ve sanki espri yapılması gereken bir çocukmuşum gibi tamam deme."

"Tamam aşkım."

O homurdandı ve ben de o zaman güldüm, bu da onun beni ters çevirmesine ve aynı zamanda biraz eğlenmiş bir gülümsemeye dönüşmesine neden oldu.

Yemeği mideye indirdim -Tanrım, tam da ihtiyacım olan şeydi- ve sonra asansörle odama çıktık. Odaya girdiğimde tuvalet çantamdan Motrin'i almak için banyoya girdim ve dışarı çıktığımda Max yatakta yatıyordu.

Bir kolu gözlerinin üzerindeydi, diğeri ise iki yana açılmıştı.

Elimde plastik bir bardak su ve dört tabletle yatağın kenarına oturarak, "Sürüyormuş gibi görünüyorsun," dedim.

"Ben de tam bunu istiyordum," dedi, sanki çoktan yarı uykudaymış gibi sesi boğuktu.

"Otur ve bunları al."

Kolunu yüzünden indirdi, inledi ve sonra doğruldu.

Motrini ağzına atıp suyu içerken bana baktı.

"Aferin oğlum," dedim boş bardağı elinden alıp komodinin üzerine koyarken.

"İkinci kez uyumalıyız" dedi ve tekrar yatağa uzandı.

"Ne?"

"İkinci uyku. Üniversite gibi. Gel ve bunu benimle yap.

Kollarımı çaprazladım. "Açıkla lütfen."

Yan yattı ve gözlerini açtı.

Neredeyse.

"Akşamdan kalma bir halde uyanırdım, gidip çörek alırdım, çörek yerdim ve sonra bir saat daha yatardım."

"İkinci uyku," dedim, akşamdan kalma olduğunda çok sevimli olduğunu düşünerek başımı salladım.

"Bunu açıklayamam," diye mırıldandı gözlerini kapatarak, "ama bu şimdiye kadar yapacağınız en iyi şekerleme."

"Yorgunum" dedim, kendimi uyandığımdakinden daha iyi hissediyordum ama pek de iyi değildim.

Yatağın sol tarafına doğru kayarak sağ taraftaki yastığa eliyle vurdu. "Atla."

Ayakkabılarımı çıkarıp yatağa girerken kıkırdamak istedim. "Selam Siri. Bir saat için bir zamanlayıcı ayarlayın."

Max derin, uykulu bir sesle, "Aferin kızım," dedi, yüzünü benden çevirecek şekilde yan yattı ve gözlerimi kapatırken onun bu sözlerin vücuduma yaptığı her şeyi görmezden geldim.

Ve derin bir uykuya dalmaya devam ettim.

Saatim çalıncaya kadar uyanmadım - sevgili Tanrım, kesintisiz bir saat boyunca en son ne zaman uyudum? - ve işte o zaman kollarını etrafımda hissettim.

Kaşıklaştığımızı fark ederek gözlerimi açtım.

Tarihsel olarak ben kucaklaşan biri değildim. Bana göre yetişkin bir çiftin, birbirlerine dokunmadan uyuyabilmeleri

için kral boy bir yatağa ihtiyacı vardı. Seks seksti ve uyku da uykuydu; ikisinin kesişmesine gerek yoktu.

Ama Max'in beni oyuncak ayısıymışım gibi tutmasıyla orada yatmak çok güzeldi.

Muhtemelen Max olduğu içindi; tanıdığım birinin romantik olmaya çalışmadığını; muhtemelen bu yüzden hoşuma gitti.

Ama gözlerimi kapattım ve birkaç dakika daha bunun tadını çıkarmama izin verdim; kollarının ağırlığını ve o derin uykudayken sıcak nefesinin boynumda bıraktığı hissi ezberledim. Hiçbir şeydi, sadece arkadaşça bir şekerlemeydi ama nasıl hissettirdiğini unutmak istemiyordum.

Dikkatlice kollarının altından dışarı kaydım ve Max'in bitkin olduğu belliydi çünkü yatağın kenarına çıkıp ona baktığımda hâlâ derin uykudaydı.

Uyuklarken yüzü yumuşak ve tatlıydı - hatta çocuksuydu - ve bununla ilgili bir şey kalbimin göğsümde sıkışmasına neden oldu. Telefonumu alıp daha sonra ona karşı kullanmak üzere bir fotoğraf çektim.

Ama dişlerimi fırçalamak için banyoya gittiğimde fotoğrafa baktım ve nedense onun bunu bilmesini istemedim.

Bir bakıma onu kurtarmak istedim.

Benim için.

<https://oceanofpdf.com/>

yirmi dokuz

Maksimum

"Burada bu ikisinin neden olduğunu bilen biri varsa..."

"Evet." Ayağa kalktım ve sonra Sophie'nin yanımda durduğunu hissettim ve "Aslında öyleyiz" diye ekledi.

Ona baktım ve göğsümdeki o yanma hissini yeniden hissettim. Uzun sarı bir elbise ve koyu renk güneş gözlükleri giyiyordu ve çok etkileyiciydi. Parlak çıplak

omuzları ve şeffaf dudak parlaticısıyla odasından çıktığında neredeyse nefesim duracaktı; tıpkı ayçiçeği tarlalarında çıplak ayakla dans etmesi gereken bir yaz perisi gibi.

Bu onun yanına her yaklaştığımda aklıma gelen türden bir saçmalıktı.

Bu çok saçmaydı ve bu konuda ne yapacağımdan emin değildim. Sophie'nin ne istediğini tam olarak biliyordum; kesinlikle hiçbir şey. Benden sıfır duygu istiyordu ve bana karşı sıfır duygu besliyordu. Yani yapacak bir şeyim yoktu değil mi?

Ve lanet olsun, ilişkilerden vazgeçtiğime yemin etmiştim.

Ama onunla işler o kadar kolaydı, o kadar iyiydi ki, çabalamadan bunun elimizden kayıp gitmesine izin vermek biraz üzücü görünüyordu. Şekerlememiz sırasında Soph bana sarılırken hiçbir şey kollarımı ona dolayıp yüzüm onun çilek kokulu saçlarına gömülmüş halde tekrar uyumak kadar doğal gelmemiştir.

Kahretsin. Ne düşünüyordum ben?

Şok edici mırıltılar başladı ve damat tam olarak yapacağını söylediği şeyi yaptı.

"Özel konuşabilir miyiz?" dedi sakince ve gelin kusacakmış gibi görünüyordu. "Bayanlar ve baylar, hemen geri döneceğiz."

Dördümüz fuayeden çıkıp kilisenin ofisine gittik; orası belli ki gelinin elbisesini giydiği yerdi. Kıyafet, makyaj, saç spreyi neredeyse her yüzeye saçılmıştı ama altı nedime vardı, bu da mantıklıydı.

Damat kapıyı arkamızdan kapatıp kilitledi.

Sophie üşümüş gibi kollarını kavuşturdu, gelin ise bundan sonra ne olacağını bilmiyormuş gibi rahatsız görünüyordu.

"Bu yüzden . . . Vay be." İnanılmaz derecede genç görünen damat geline sırtarak "Gerçekten başardık" dedi.

Ona titrek bir gülümseme verdi. "Ama bizi bundan vazgeçireceklerinden korkuyorum."

Başını salladı ve eline uzandı. "Onlara izin vermeyeceğim."

Bana pek mantıklı gelmedi ama damat, ihtiyaç duydukları tek şeyin bizim sessiz itirazımız olacağı konusunda ısrar etti. Çocuk, ailelerinin mahremiyetlerine saygı duyacaklarını ve gerekçenin "sadece ikisi arasında" olmasına izin vereceklerini söyledi.

"Öyleyse" dedi Sophie, ellerine bakarken kaşlarının arasında küçük bir kırıksık belirdi. "Şimdi ne olacak?"

"Arkadaşlar, gidebilirsiniz." Damat cüzdanını çıkardı, omuz silkti ve şöyle dedi: "Burada bir süre daha bekleyeceğiz, yani görünüşe göre bunu resmileştirmeden önce 'açık yüreklilikle' konuşuyoruz."

Bir deste para çıkardı, keşke reddedebilseydim çünkü bu ikisi zaten kalacak yerimizin parasını ödemişti. Ama parayı Soph'tan almak istemedim...

Sophie, "Sakın," dedi ve sanki sözlerine nasıl tepki vereceğimi ölçmeye çalışıyormuş gibi bana baktı. "Otelimizin ve uçuşumuzun parasını zaten ödediniz. Para kalsın."

Hiç düşünmeden uzanıp elini tuttum ve parmaklarımı onunkilerin arasında birleştirdi. Bunu yapmak istemiyordum ama onun ne kadar düzgün bir insan olduğunu seviyordum.

Harekete şaşırmış görünüyordu, gözleri yüzümün her yerindeydi ve bu hareketle kendimi kandırmadığımı umuyordum.

Ama sonra parmakları geri çekildi ve sorun olmadığını anladım.

—

"Peki şimdi ne yapmak istiyorsun?" Ben Detroit şehir merkezinin pencerelerden hızla geçişini izlerken, Sophie otele dönüş yolculuğunda sessizdi, iş e-postalarına cevap veriyordu ama artık otele varmıştık.

Asansöre doğru ilerlerken, "Akşam yemeği yiyebiliriz," diye önerdim ama hala yemek yemeye pek hevesli değildim.

Uzun zamandır akşamdan kalmalık yaşamamıştım ve o sabah bana bahşedilen şey tam bir sersemlikti. Sophie'nin bilmediği şey, merdiven boşluğundaki maskaralıklarımızdan sonra bara dönüp biraz daha içmeye başladığımdı.

Çünkü onu aklımdan çıkaramıyordum.

Tabii ki şaka banaydı çünkü bu durumu daha da kötüleştirdi ve sanki üstümden çöp kamyonu geçmiş gibi hissetmeme neden oldu.

Durup asansörün aşağı inmesini beklerken, "Hâlâ yemek yeme havasında değilim" dedi. "Ama eğer açsan sana eşlik edebilirim."

"Tanrım, hayır," dedim ve yaptığım yüze sıırttı. "Kendimi iyi hissediyorum ama o kadar da iyi değilim."

"Aynı." Zaten basmış olmama rağmen düğmeye tekrar bastı ve "Belki de erken dönüp iyi bir gece uykusu çekmeliyiz" dedi.

Onun için ne hissettiğimi bildiğine ve mesafeli davrandığına dair bir ipucu arayarak yüzünü izledim ama normal görünüyordu, bu yüzden "Fena fikir değil" dedim.

Asansör kapıları açıldı ve içeri girdik.

"On iki, değil mi?" Kendim için dokuz, onun için on ikiye basarak sordum.

"Evet" dedi. "Teşekkür ederim."

Asansör hareket etmeye başlayınca ikimiz de bir şey söylemedik. Sophie konusunda kendimi kaybettiğim için beynim önüme senaryolar atmaya başladı; alarmlar çalarak onu ve beni duvara yaslayacak senaryolar.

Bana baktı. "Yine hangi odadasın?"

Yutkundum ve havadaki çıtırdayan elektriğin sadece bana ait olduğunu anladım. "Dokuz on iki."

"Ah," dedi başını salladı ve dişlerini alt dudacağının üzerinde gezdirdi. "Dokuzuncu kat."

"Az önce mi dedin?"

"Dokuz mu? Evet." Tekrar başını salladı ve kapının üzerindeki numaralara baktı. "Dokuz" diye mırıldandı.

Aptalca sözleri nabzımın hızlanmasına neden oldu çünkü o da bir şeylerle savaşıyormuş gibi hissediyordu. Belki sadece bana öyle geliyordu ama asansörde boğuluyormuş gibi hissediyordum, sanki hava cinsel gerilimle doluydu.

Dokuzda kapılar açıldığında çıkmak bana acı verdi.

"Demek bu benim," dedim bir salak gibi, asansörden çıkıp ona doğru döndüm.

Gözleri asansör duvarını aydınlatan sayı düğmelerinde kalırken sessizce, "Max dokuzda," dedi neredeyse kendi kendine.

"İyi misin?" diye sordum, sesim biraz pürüzlü çıkmıştı.

Bakışlarını yeniden bana odakladı ve başını salladı. "İyi. Ben iyiyim. İyi geceler Max"

Yutmuşum. "İyi geceler, Soph."

Odama doğru yürürken kendimi huzursuz hissettim, kapının kilidini açıp içeri girerken de huzursuz ve bir şekilde hayal kırıklığına uğradım. Ondan ayrılmak, odamda onsuz kalmak istemiyordum. Sadece arkadaş olduğumuz için bu aptalca bir düşünceydi ama onun orada olmaması beni çok tedirgin ediyordu.

Gömleğimi ve kravatımı çıkardım ve tam tişörtü çıkarmak üzereydim ki, kapının çalındığını duydum. Kapıyı açıp içeri girdiğimde kalbim küt küt atıyordu.

Sophie saçını kulaklarının arkasına sıkıştırıp parlak gözlerle bana bakarken, "Agresif olmak istemiyorum" dedi.

"Ama bunu düşünmeden duramıyorum. Ve eğer siz de her birimizin kendi payımızı almasını düşünürseniz, belki de bunu yapmak isteyebiliriz diye düşündüm. Dene. Birlikte."

Kolundan tutup odaya çektim.

"Tam olarak ne yapacaksın?" Kapı arkasından kapanırken sordum. O sarı elbiseyle önümde dururken dişlerimi gıcırdattım ve istek bana çarptığında elimi bıraktım.

Alt dudağını ısırdı, yuttu ve sonra şöyle dedi: "Kendimle seks yapmak için can atıyorum, Max."

Yanlış ifade ederek gerilimi azaltmaya çalıştığını biliyordum ama gülümseyemedim. Göğsümün tamamı kasıldığından gülümsemek imkansızdı. "Bunu yaptığını hayal ettim" diye itiraf ettim.

"Ne?" Gözleri yüzümde gezindi ve sessizce sordu, "Tam olarak ne yapıyorsun?"

"Sophie Steinbeck," diye itiraf ettim, çilli omzunun tadına bakmak için ağzımı indirdim. "Bunun üstesinden gelebileceğinden emin değilim."

"Ah, yapabilirim" dedi ve dilimi teninin üzerinde gezdirirken titrek nefes alış verişi hoşuma gitti. "Söyle bana."

İhtiyaçtan neredeyse titreyen parmaklarımla elbisesinin askısını aşağı doğru kaydırarak, "Diyelim ki," dedim, "güzel ellerinin vücudunun her yerinde olduğu düşüncesi gerçekten çok hoşuma gitti."

"Peki o zaman," diye içini çekti, ben aynı anda diğer askıyı da indirdiğimde ellerini tişörtümün önüne sıkıştırdı ve elbise yere düştü. "Seni düşünmeye başladığımı sana söylemem gerektiğini hissediyorum. Her seferinde."

Viski rengi gözlerine, dantelli iç çamaşırına ve seksi topuklu ayakkabılarına baktığımda nefesimin kesildiğini hissettim. "Ne kadar yakın zamanda? Söyle bana."

Utangaçtı ama değildi Sophie'm ve "Dün gece" derken gözleri kehribar renginde parlıyordu.

İşte bu kadar.

Programın yavaş, çapkın kısmının sonu.

Ağzım onunkini buldu ve sanki kendimi kaybetmemi bekliyormuş gibi beni öpmek için ayağa kalktı. Ölümümü bekliyorum. Kollarımı beline doladım ve onu yatağa taşıdım, bacakları bana dolanırken ayakkabıları kayıp yere düşüyordu. Beni fena halde öperken elleri yüzümü sabit tutmak için yukarı kalktı ve dört alarmlı bir yangın bizi durduramazdı.

Onun mükemmel kıcı ellerimde ve dili ağzımdayken orada dururken başım döndüğünü hissettim, bu anı asla unutmamak için hafızama kazımak istiyordum. Çünkü hayatımızın geri kalanında ne olursa olsun, şu anda bu odada birbirimiz için yanıyorduk.

"Soph," dedim dudaklarına doğru, onu yatağa indirdim, üzerine doğru süründüm ve kollarımla onun üzerinde köprü kurdum. "Bana bunu nasıl yapacağımı söyle."

Ayaklarını yatağın üzerine kaydırды, dizleri bükülüp vücudumu çerçeveledi ve ağzını hafifçe çekti. "Bilmiyor musun Parks?"

"Ah, biliyorum," dedim, dantellere ve yumuşak tenine bakarken her santimini keşfetmek istiyordum. "Ama bu senin, hatırladın mı? Kendin için nasıl seks yapmak istersin?"

Sanki bu soruyu beklemiyormuş gibi bir an şaşırmış gibi göründü ama sonra o muhteşem dudaklar sıcak, şeytani bir gülümsemeye dönüştü ve ben de kendi adımları unutmaya başladım.

<https://oceanofpdf.com/>

otuz

Sophie

Kendim için seks.

İçgüdüsel tepkim ertelemek oldu çünkü yatak odasında kararları asla ben vermemiştim. Demek istediğim, evet, bazı anlar yaşadım ve genel olarak bu aktivitenin büyük bir hayranıydım ama bu benim için keşfedilmemiş bir bölgeydi.

Hiçbir zaman sorumluluğu üstlenmedim.

Ancak öpüşme deneyiminin sonuçları beni cesaretlendirdi.

"Başlangıç olarak," dedim, sesim sanki hiç duymamış gibi boğuktu, "burada neredeyse çıplak olan tek kişi benim. Gömleğini kaybet."

Tek kelime etmedi ama burun deliklerinin genişlemesi midemin altüst olmasına neden oldu. Topuklarının üzerine oturdu, beyaz tişörtünün yakasından tuttu ve başının üzerine çekti.

Ve lanet göğüs kasları.

Max'in gövdesi kusursuzdu; adam olimpik bir yüzücüye benziyormuş gibi uzun, geniş bir V harfiydi. Gergin karnını ısırma isteği duydum. Kemerine uzanırken gözleri kesinlikle için için yanıyordu ama ben bunu yapmak istiyordum. Birbirimize bakacak şekilde dizlerimin üzerine oturdum ve kontrolü ben devraldım.

Tokasına dokunduğumda, deri kemeri gümüş dikdörtgenin içinden geçirip metal pimin mandalını açtığımda çenesinin sertliği tüylerimi diken diken etti. Uzun kayışı çözüp serbest bırakırken, kaya gibi sert karın kaslarına dokunmamaya dikkat ederek deriyi tokadan yavaşça çıkarırken parmaklarım titriyordu .

Kıpırdamadı ama nefes aldı.

Düğmelerini açıp fermuarını açtım ve takım elbisenin pantolonu yatağa düştüğünde boğazımı temizledim.

Lanet olası Calvin Klein boksör külotu, Yüce Tanrım.

Kalçaları damarlı ve kaslıydı ve birden kendimi başımın üstündeymiş gibi hissettim. Mesela bir erkek örneğinin bu

yüksek çözünürlüklü versiyonuyla başa çıkabilecek donanıma sahip miydim?

"Soru," dedi, üzerime eğilirken sesi kalındı ve vücudunu kullanarak beni arkamdaki yastıklara doğru itti. "Senin istediğine bulaşmak istemiyorum ama sana dokunmam gerekiyor."

Ellerimi omuzlarına kaldırıp onu aşağı çekerek, "Bu ikimizin de hakkımızı almasıyla ilgili," dedim. "Yani kesinlikle..."

Aç ağzı sözümü kesti, benimkine doğru eğildi ve tutkuları neredeyse umutsuz olan öpücüklerle beni besledi. Topuklarımı yatağa gömdüm ve bedenimi onunkine dayadım, onun vahşi dudaklarıyla, tat üzerine tat, ısırmaya karşı karşılaştığımda seksi bir inilti duydum.

Başka bir kişiyi kelimenin tam anlamıyla tüketmenin, onu bedeninize çekmenin mümkün olup olmadığını bilmiyordum ama deniyordum, sevgili Tanrım.

"Beni öldürüyorsun," diye nefesini ağzıma doğru çekti ve o askısız sütyenimi çıkarıp yataktan fırlatırken sırtımı eğdim. Gözleri her tarafımdaydı -onları neredeyse tenimde hissedebiliyordum- ve beklemek yerine ellerimi saçlarına götürdüm ve ağzını tam istediğim yere yönlendirdim.

Ağzı bana büyümlü şeyler yaparken başım yastığa düştü, dili sanki tam olarak neyden hoşlandığımı biliyormuş gibi üzerimde geziniyordu.

Ve gözlerimi açtığımda, tenimin tadına bakarken beni ateşli bir şekilde izlemesi neredeyse dayanılamayacak kadar fazlaydı.

Ben diri diri yanıyordum ve onun sahip olduğu tek şey çıraydı.

O anda her şey bulanıklaşmaya başladı çünkü daha aşağı kaydı ve kalan tek dantel parçasını çıkarırken ağzını vücudumdan aşağı doğru sürükledi. Tepkilerimi kontrol etmek ya da onlar hakkında düşünmek yerine, hislere

kapılmıştım. İnledim, hırladım, pençeledim ve ılık attım. Elleri, ağız, çıkardığı sesler ve vücudumun patlayıcı tepkileri dışında dünyadaki her şey eriyip gitti.

Şehvetten deliye döndüğüm için ağızını bana doğru çekip anlamsız bir şevkle öptüğümde ve ona uzandığımda elimi tuttu. Ona ihtiyacım vardı, her santimine dokunmak için deliriyordum. Ama sanki dişleri sıkılmış gibi dudaklarımı tırmaladı, "Beni parçalamadan bana dokunamazsın Steinbeck."

"Parçalanmanı izlemek istiyorum" dedim, yanaklarının kızarması ve alnına düşen saçlar beni çok heyecanlandırdı.

O anda ihtiyacım olan her şeyin ahlaksız hükümdarı gibi, seks ve zevk gibi görünüyordu.

"Ben," dedi ağızını kulağıma götürüp memesini ısırarak, "içini parçalamak istiyorum."

"Evet. Tanrı." Vücudumu ısı kapladı, sinir uçlarımı yalayan erimiş yanıktan bile daha sıcaktı. Gözlerim kapalıydı ve yapabildiğim tek şey "Max, lütfen" oldu.

Tanrıya şükür ki bunun ne anlama geldiğini biliyordu, çünkü bir ambalaj kağıdının yırtıldığını duyuncaya kadar beni bir anlığına terk etti ve geri döndü. Yine üzerimdeydi, ipli kollarının üzerinde duruyordu ve sonra vücudumun derinliklerine doğru kaydı.

Fazlasının kesinlikle doğru olduğu hissinden, muhteşem hissinden inledim. Vücudu zevk ve acıyı üst üste yığıyordu; mükemmel bir his yaratmak için biri diğerinin içine örölüyordu ve ben de onu daha da yakına çekmek için bacaklarımı kalçalarının etrafına doladım.

İnledi, değişen acıyı takdir ettiği belliydi ve bir anlığına donup kaldı, çenesi kasılmıştı. "Bundan ölebilirim Soph."

"Neyden?" Hareket etmeye başladığında nefes nefese dedim.

"Sen benim hayalini kurduğumdan bile daha fazlası olduğun için." Nefesi kesik kesikti, vücudu titrerken sözleri sadece pantolundu. "Bu delilik."

Uzandım ve ağzını tekrar benimkine doğru çektim, o beni zevkten yok ederken öpücüklerinin ıslak emişine kapılma ihtiyacı duydum. Vücudumuz birbirine mükemmel uyum sağlayan ömür boyu aşıklar gibi birbirine kenetlenirken, savaş gibi, vahşi ve şiddetli öpüştük.

Her hareket tam ihtiyacım olan şeydi, her dokunuş vücudumun taleplerine bir yanıtı.

Ve sözleri alevleri gittikçe daha da körüklüyor, büyü yapan bir cadı gibi içimdeki ısıyı artırıyordu. Max müstehcen bir konuşmacı değildi ama ağzı bozuk bir amigo kızdı, bedenimin kendisini kabul etmesinin ateşli bir destekçisiydi.

Kahretsin, evet tatlım, çok iyi hissediyorsun.

Lanet olsun, evet, kahretsin.

Sophie, kahretsin evet, Soph, bu mükemmel.

Nedenini bilmiyorum ama vücudu benimkine çarptığında kulağıma küfreden sesi sinir uçlarımda her birine yıldırımlar gönderdi.

Dalga bana çarpıp beni dibe çekip gözlerimin arkasındaki karanlık gökyüzüne binlerce yıldız gönderdiğinde onu daha sert öptüm ve yanıma aldım.

<https://oceanofpdf.com/>

otuz bir

Maksimum

"Tanrı aşkına bu da neydi?"

Kollarımı Sophie'nin beline doladım ve yorganı üzerimize çekerken onu daha da yakınına çektim. Saçına "Neydi?" dedi.

Onu tekrar önüme yatırdı ve daha önce bu kadar rahat olabileceğimden emin değildim. Neredeyse bayılacak kadar

sert bir şekilde geldikten sonra Sophie'yle kaşıklamak, birdenbire benim mutlu yerim haline geldi.

"Bu seks değildi. Daha önce de seks yapmıştım ama az önce yaptığımız şey seksin ötesine geçti. Nasıl bu kadar iyi olabileceğinden emin değilim. Beş dakika sonra, hatırladıklarımın şüphe etmeye başladım çünkü bir şeyin bu kadar mükemmel olması mümkün değil."

Yanılmıyormuş.

"Daha iyi oldu" dedim ve ciddiydim. "Gerçekten."

"İnanamıyorum," dedi kollarımda yuvarlanarak, yüz yüze gelinceye kadar kıvranarak, "kendi seksimizi elde etmenin bu kadar akıllara durgunluk verici olduğunu düşünüyorum. Bu kendini keşfetme yolculuğunda seni yanımda görmekten çok mutluyum Maxxie."

Kendi şakasına sıırttı ama ifadesindeki bir şey beni rahatsız etti. Seks akıllara durgunluk veren bir şey değildi - aslında iyiydim ve gerçekten şaşkındım - ama "kendimizi alma" teorisi nedeniyle harikaydı.

Oyundaki gerçek kimyayı fark etmedi mi?

Her ne kadar ismiyle hitap etmek istemese de bunu mutlaka hissediyordu.

Sağ?

"Yolculuğa eşlik ettiğim için mutluyum" dedim, bunu da kastederek.

Ona karşı hissettiğim bu ani, yoğun duygular karşısında ne yapacağımı bilmiyordum ama bunların Soph'la benim halihazırda sahip olduğumuz duyguların önüne geçmesine izin vermeyecektim.

Sanki bu çok mantıklıymış gibi.

Bu şekilde uykuya daldık, "sessizce uyuyamadığı" için açmamda ısrar ettiği televizyondan başka ışık açık değildi ve onun önkolumu öptüğünü hissedene kadar bütün gece tek bir kasımı bile hareket ettirmedim. Sabah.

"Soph?" diye sordum, sesim henüz tam olarak orada değildi. Teninin benimkine karşı ne kadar yumuşak hissettiğini, vücutlarımızın birbirine bastırıldığı her yeri anında fark ettim. Herhangi bir varsayımda bulunmak istemedim, bu yüzden ona dokunmayacaktım ama Sophie'yi kollarımda hareketsiz yatmak tam bir işkenceydi ve gözlerim henüz açılmamıştı.

"Evet," diye fısıldadı ve ben de yüzümü onun saçlarına gömüp tekrar uyumak istedim.

"Saat kaç?" diye sordum, o yataktan çıkmak istemediğim için bilmek istemezken gözlerimi açtım. İkimizin de sabah uçuşları vardı ama yapmak istediğim son şey bundan önce var olan şeye geri dönmekti.

"Beş" dedi usulca ve koluma bir öpücük daha kondurdu.

Tanrı aşkına, neden bu küçük hareket göğsümü acıttı?

"Beş." Yutkundum, onunla uyanmanın yakın aşinalığı değerli hissettirirken hissettiğim acı devam ediyordu.

Esnedi, vücudu benimkine doğru uzanırken bir eliyle ağzını kapattı ve ben dondum.

Tanrı yardımcım olsun, kalkıp duşa girmem gerekse bile onu tekrar istedim.

"Kalkmamız gerektiğini biliyorum ama düşünüyordum. . .” O vazgeçti.

"Ne?" Muhtemelen resepsiyonu aramamı ya da elbisesini almamı istediğini bilmeme rağmen nabzım hemen hızlandı.

"Ben... şey." Boğazını temizledi. "Nefret etmezdim, yani sen de ilgilenseydin..."

Saçlarına, "Lanet olsun, söyle bana, Soph," dedim, sanki vücudumdaki her kas kıvrılmış ve onun "git" kelimesini söylemesini bekliyormuş gibi hissediyordum. "Bana ne istediğini söyle."

Sesi bir fısıltıya dönüşerek, "İçime kaymanı istiyorum," dedi. Şu anda."

"Tamamlamak." Ağzım anında teninin üzerindeydi, narin kürek kemiğini öperken ellerim onun önünde geziniyordu. Sırtını büktü ve vücudunu bana yasladı; komodinin bir kol mesafesi yakınında olmasına o kadar minnettardım ki, o yatağı terk etmek istemiyordum.

Bir saniye bile değil.

Dediğini yaptığımda, derinlere inip herhangi bir şeyin nasıl bu kadar iyi hissettirdiğini merak ettiğimde, çıkardığı ses (inlemeye dönüşen bir nefes) bana doğru geri itildiğinde tenimi ateşe verdi.

Ne söylemeye çalıştığımдан bile emin olamayarak, "Soph," dedim çünkü vücudunun sıkışması düşünmeyi imkansız hale getiriyordu. Nerede birleştığımız ve vücutlarımızın derin, sıcak kayması dışında evrendeki hiçbir şeyin önemi yoktu.

Bir anda sıfırdan altmışa çıktı, yavaş ve uykulu bir tempodan nefes nefese bir sürat koşusuna, parmaklarımın kalçalarına batmasına ve ağzının pis bir denizci gibi küfretmesine neden oldu.

Yüce cehennem.

Karnı üzerine döndü ve ben de onu takip ettim, vücudu beni sıkı tutarken sırtına öpücükler bıraktım, bana doğru gerilip dizlerinin üzerine yükselirken yoğunluk çatıya yayıldı.

Aman Tanrım, o kendi açılarını biliyor, diye düşündüm dişlerimi sıkıp onu daha sıkı yakalayıp yakınımaya çekerken, vücudu benimkini zevkten, ondan başka her şeyi hissetmekten başka her şeyden mahrum ederken kontrol için savaşıırken.

Ama kürek kemiğini ısırduğımda, buzdolabının üstündeki aynada gözlerim onunla buluştu.

Ve ben mahvolmuştum.

<https://oceanofpdf.com/>

otuz iki

Sophie

Max: Sıkıldım.

Sandalyeye oturup beklerken gülümsedim. Uçağımın kalkmasına kırk beş dakika daha vardı ve Max'in ondan önce iki katı daha zamanı vardı. Chicago'dan tek başıma geçmek yerine onunla doğrudan Omaha'ya uçabilmem için uçuşumu değiştirmeyi teklif etti ama bunda bir tuhaflık vardı.

İlişkili.

Biz sadece arkadaştık ve arkadaşlar vedalaşıp yolculuktan önce ayrı ayrı rezervasyon yaptırdıkları ayrı uçuşlara gittiler. Ona tam olarak bunu söyledim, bu da onun kaşlarını çatmasına ama sessizce kabul etmesine neden oldu.

Arkadaşlığımızın son zamanlarda nasıl değiştiği konusunda biraz takıntılıydım. Yavaş yavaş olmuştu ama Max benim en sevdiğim kişi olmuştu. Sadece onunla takılmak için sabırsızlanıyordum, aynı zamanda akıllara durgunluk verecek kadar güzel bir seks yapmıştık ve aramızda her şey hala tamamen aynıydı.

Böyle bir arkadaşlığa sahip olmak varken kimin bir ilişkiye ihtiyacı vardı ki?

Mesaj attım: Senden beş dakika önce ayrıldım. Şimdiden nasıl sıkılabilirsin? Henüz kapınıza ulaşmadınız mı?

Daha sonra güvenlikten çıkıp iki ayrı terminale gitmek zorunda kaldığımızda ona görüşürüz demiştim ama bu da tuhaf gelmişti; tam tersi bir nedenden ötürü. İki saat önce otelin aynasında benimle sevişmesini izlediğim adamla daha sonra görüşmek çok tuhaf geldi.

Hatırladıkça midem alt üst oldu. Max'in büyük yatağında vücuduma yaptıklarına tamamen dalmıştım - adam cinsel açıdan üstün yetenekli bir adam gibiydi- ama sonra gözlerimi açmıştım.

Onu izledim.

Konu seks olduğunda normalde kendimi görsel bir insan olarak görmezdim. Porno izlemedim, müstehcen resimlerden hoşlanmıyordum ve hiçbir zaman -Tanrım, lütfen hayır- kendimi kamerada görmek istemedim.

Ama onu böyle görmek, arkamda yükselirken bir çeşit mitolojik seks tanrısı gibi görünmek, sanki kontrolünü elinde tutmak şimdiye kadar yapması gereken en zor şeymiş gibi yüzünü buruşturmak beni bitirmişti.

Kesinlikle gördüğüm en seksi şeydi.

Büyün hayatımda.

Max: Kapımdayım ve sıkıldım. Yanımda okuduğu kitap hakkında gerçekten soru sormamı isteyen ve bu konuda sesler çıkaran bir adam var. Reddediyorum bu arada.

Ben: Belki sadece o kitaptan nefret ettiğimi söyleyebilirim.

Max: Nişanlanmayacağım. Ayrıca . . . Ben senin vücudunu özledim.

Kelimenin tam anlamıyla nefesim kesildi. Küçük ve sessizdi, dolayısıyla çevremdeki kimse duymamış gibi görünüyordu ama onun bu konuyu açmasını beklemiyordum. Kamyonundaki ve lokantadaki öpücüklerden sonra, onlardan bahsetmeye cüret ettiğimi görünce şok olmuş görünüyordu.

Şimdi de tüm önemli parçalarıyla titizlikle incelediği bedenimi mi ortaya çıkarıyordu?

Ben: Ve seni özlüyor. Bu yüzden . . . Faydaları olan arkadaşlar hakkında ne düşünüyoruz? Hala kötü mü?

Maks: Evet.

Vay be, bir an bile durmamıştı. Hiç kalıcı konuşma baloncuğu yok. Hayal kırıklığına uğramadım dersem yalan söylemiş olurum. Yardım alan arkadaşların hiçbir zaman işe yaramadığını ve toplumun genel olarak bunu berbat bir fikir olarak gördüğünü biliyordum.

Ama biz farklıydık. İkimiz de şu anda sahip olduklarımızın dışında hiçbir şeyle kesinlikle ilgilenmiyorduk. Yani bizim için durum farklı olabilir, değil mi? Mantıksal olarak yanılmış olmam gerektiğini biliyordum çünkü mümkün olsaydı daha fazla insan bunu yapardı, ancak Max'le daha fazla seks yapmakla inanılmaz derecede ilgilenen bir kişi olarak bunun değerli olduğunu düşündüm.

Mesaj attım: İkimiz de bunun tamamen fiziksel olduğunu bilmemize rağmen mi?

Max: Yine de. Bu asla dikkate almayacağım çok kötü bir fikir.

Dürüst olmak gerekirse dudağımı ısırdım ve biraz yaralandığımı hissettim. Benim için olduğu kadar onun için de iyi olamazdı, çünkü öyle olsaydı bu fikirle boğuşurdu.

Mesaj attım: Peki. Cahil Gelin Callie'nin kötü şöhretli sözleriyle, Ben sadece senin penisini istiyordum.

Max: Bu aşk.

"Ne?" Kendi kendime dedim ki, sonra karşımdaki adamın bana tuhafmışım gibi baktığını fark ettim. Peki Max ne demek istedi? Bu aşk?

Max: Callie sadece penisini SEVDİĞİNİ söyledi.

Ah.

Tamam aşkım.

Yani aşk kelimesini ortalıkta dolaştırmıyordu, alıntıda beni düzeltiyordu.

Tamam aşkım. Bu mantıklıydı.

<https://oceanofpdf.com/>

otuz üç

Maksimum

Faydaları olan arkadaşlar asla bir seçenek olamaz.

Sophie'yle daha fazla seks yapmak istemediğimden değil, diye düşündüm, yanımdaki adam okuduğu şeye yanıt olarak bir miyavlama sesi daha çıkarırken.

O sabah yatağımdan çıktığı andan beri beynim onunla hâlâ yapmak istediğim her şeyin kapsamlı bir listesini yapıyordu. Birlikte duş alın, duşta seks yapın, asansörde seks yapın, birlikte banyo yapın, saçını yıkayın, bütün geceyi birlikte geçirin, mutfak tezgahımda seks yapın, mutfak masamda seks yapın, benim masamda seks yapın balkona, onu akşam yemeğine götürün; kelimenin tam anlamıyla bütün gün devam edebilirim.

(Ek not: Duş konusunda da aynı fikirdeydi, o yüzden bu konuyu zaten halletmiştik.)

Ama stratejik arkadaşlığımıza seksi de eklememizin imkânı yoktu çünkü bunu kaldıramıyordum. Yanlışıyla seks yapan arkadaşlardık, ama ben bir kaşıntıyı kaşımak için gelişigüzel seks yapan arkadaşlar olmayı reddettim. O bizim yakınlığımızdan duygusal açıdan kesinlikle etkilenmemiş olabilir ama ben hiç de öyle değildim.

Gerçek şu ki ona zaten aşık olduğumdan biraz şüpheleniyordum.

Hâlâ aşkın enayilere göre olduğunu ve ilişkilerin ödüle değmeyecek kadar hain bir risk olduğunu düşünüyordum ama buna rağmen düşünebildiğim tek şey oydu.

Her zaman.

Hatta bu sabah duştan sonra saat beş buçukta uyuyan vücudunun etrafına sarılıyken, melez bir durumu keşfetmenin o kadar da kötü olmayabileceği düşüncesi aklıma geldi. Kendi başına bir ilişki değil, daha fazlasına yardımcı olan bir arkadaşlık. Romantizm değil ama seksin bir anlamı vardı.

Ve tek eşlilik.

Ama bunun hiç mantıklı olmadığını biliyordum. Eğer bu sözleri ona söyleseydim, geleneksel bir romantik ilişkiyi anlattığımı söylerdi.

Bende de vardı.

Ve çok çabuk gitmiş olacaktı.

Ne olursa olsun, bunu emmem ve bu duyguları görmezden gelmem gerekecekti.

Çok kolay, değil mi?

Sophie: Bana penisini sevdiğimi mi söyletmeye çalışıyorsun?

Bir kahkaha attım, bu da Book Guy'ın başını kaldırıp bana sanki akraba ruhlarmışsınız gibi gülümsemesine neden oldu. Mesaj attım: Söylemene gerek yok. Söyleyebilirim.

Sophie: L kelimesine bağlı kalmayacağım, MR. Kibirli, sadece cinsel organla ilgili olsa bile, o yatakta yaptığımız her şeye takıntılı olduğumu açıkça itiraf edeceğim.

Kaşımı kaşıdım ve sözlerini göğsümde hissettim. Mesaj attı: Aynısı.

Sonra merak ettim.

Fiziksel arzu ve vücudunuzun istediğinin reddedilmesi, duygularınızı değiştirebilecek, hatta değiştirebilecek güce sahip olabilir mi? Onları biraz daha derinlemesine keşfetmenizi sağlamak için mi? Soph'un faydaları olan arkadaşlara olan ilgisini düşündüm. Shirley'de ve otelin merdiven boşluğunda beni nasıl öptüğünü düşündüm.

Birbirimizi fiziksel olarak istediğimize dair hiçbir şüphe yoktu.

Peki bunu tamamen kapatırsak Sophie bana karşı seks dışında da duyguları olduğunu kabul etmek zorunda mı kalacaktı?

<https://oceanofpdf.com/>

otuz dört

Sophie

Daireye girdiğim anda Larry'ye (ve Karen ve Joanne'e) her şeyi anlattım.

Çünkü Chicago'daki beş saatlik uzun konaklama da dahil olmak üzere eve dönüş yolculuğunun tamamı boyunca beynim Max'in açık seçik görüntüleriyle doluydu. Onun hem benimle hem de benimle söylediği ve yaptığı şeylerden başka hiçbir şey düşünemiyor gibiydim, bu yüzden eğer iyileşeceksem, kendimi yükten kurtarmam gerekiyordu.

Masaya oturdum ve Detroit'e giderken yanımda prezervatif getirdiğimi merdiven boşluğuna itiraf etmeye kadar her şeyi anlattım ve Larry dinlemediğim için bana o kadar kızdı ki kedileri yürüyüşe çıkarıp beni yalnız bıraktı. Apartmanda. (Rose yeğeniyle birlikte Nelly konserindeydi.)

Bu yüzden kafamı dağıtacağını umarak akşam sekizde koşuya çıktım.

Ama on dakika sonra telefonum çaldı.

Max: Az önce seni koşarken mi gördüm?

Omzumun üzerinden baktım ama onu arkamda göremedim.

Yavaşlayıp durdum, kaldırıma çıktım ve mesaj attım: Neredesin?

Max: Balkonumda. Sokağa baktım ve yemin ederim ki yanımdan koşarak geçtin.

Mümkün değil. Şöyle cevap verdim: Tam olarak hangi bina sizin?

Bana oldukça yakın yaşadığını söylediğini biliyordum ama tam olarak nerede olduğunu bilmiyordum.

Max: Jackson Lofts.

Ne? Jackson'ın çatı katlarında yaşamıyordu. Teknik olarak onun binası benimkinden sadece birkaç blok ötedeydi ama kahrolası kasabadan da birkaç blok ötedeydi. Mesaj attım: Eski Pazar'da mı yaşıyorsunuz?

Max: Evet.

Max'in babasının sahibi olduğu veya ortağı olduğu bir firmada iyi bir işi olduğunu biliyordum ama o çatı katları BT'ydi. Açık kirişler, yüksek tavanlar, büyük pencereler ve şehrin en havalı kısmının merkezinde.

Böyle bir yeri nasıl karşılayabildi?

Ben: Bu kadar süslü olduğunu bilmiyordum.

Max: Defol git. Yukarı gelmelisin.

Hem onun evine girme fikri hem de siktir kelimesiyle beni evine davet etmesinden dolayı kalbim neredeyse duracak gibi atıyordu.

Mesaj attım: Sadece benimle tekrar seks yapmak istiyorsun.

Yanıtını beklerken ayağımı tuttum ve gerindim; fikrini değiştirip değiştirmediğini merak ediyordum ama kesinlikle değişmediğini biliyordum.

Max: Bunu yapmayacağız Steinbeck ama yukarı gel tartışalım.

Ah, bu kulağa eğlenceli geliyordu. Gerçekten kendimi onun dostane reddine maruz bırakmak istiyor muydum? Beni gördüğünden beri beş mil koştum, şimdiye kadar şehrin tamamen diğer tarafındayım.

Max: En az dört dakika içinde vızıltınızı duymayı bekliyorum.

İç çektim ve mesaj attım: Peki.

Üç dakika sonra onun binasına vardığımda iki büyük cam kapıdan geçip girişteki 504 numaralı parkın düğmesine bastım.

"Asansörü beşe götürün" diye duydum.

Asansörlere doğru yürürken sırtarak, "Teşekkürler," diye mırıldandım.

Araba beşinci kata çıktığında gergin olduğumu fark ettim.

Neden gergindim?

Bu, bana çıplak baktığında bile yanında kendimi her zaman rahat hissettiğim suç ortağı arkadaşım Max'ti.

Peki beşinci katın kapıları açılırken neden midemde kelebekler uçuşuyordu?

Kapısını çaldım ama açıldığında buna hazır değildim.

Bütün gün cinsel içerikli tekrarlar yaşadığım adamlar yüz yüze gelmekle ilgili göğüs kemiğime atılacak mutlak tekme için hazır değildim. Yine o gözlükleri takıyordu - Tanrı kadınlığının yardımcısı olsun- ve düz gri bir tişört ve bir çift siyah basketbol şortu.

Çok zararsız bir kıyafetti ama onun üzerinde iç çamaşırının erkek eşdeğeri vardı.

Gömlek yumuşak ve boldu ama geniş göğsüne yapışıyordu; bol şort ise güçlü kalçalarının sert kaslarını koruyordu.

Ve yeni duş alınmış gibi kokuyordu, bana on dört saat önce onunla duş yaptığım zamanları hatırlatıyordu.

Ve o kaya gibi sert kalçaları ağzımla iyice araştırdım.

"Merhaba" dedim, dağınık at kuyruğum ve yıpranmış Huskers tişörtüm içinde kendimi tam bir pasaklı gibi hissediyordum.

"Merhaba," diye yanıtladı, kapıyı daha da açarak bana çok hoş bir gülümsemeyle baktı. "Girin."

"Vay canına, teşekkürler," dedim, neden alaycı davrandığımı gerçekten bilmiyordum ama biraz hissettim. . . dengesiz.

Onun dairesine girdim ve lanet olsun. Bir köşe biriminde yaşıyordu, bu nedenle oturma odasının iki tarafında tamamen tavandan tabana pencereler vardı. Bocote, tuğla duvarlar, açık hava kanalları gibi benzersiz bir malzemedен yapılmış lüks parke zeminler; New Girl apartmanına benziyordu ama daha büyüktü ve şık, minimalist mobilyalarla doluydu.

"Güzel yer." Dairem büyüklüğündeki mutfığa bakarken boğazımı temizledim ve sakın olmaya çalıştım.

Ve iyi bir dairede yaşıyordum, kahretsin.

Orta yüzyıldan kalma, etrafında sekiz sandalye bulunan, dokulu, çağdaş ahşaptan oyulmuş devasa bir modern mutfak masası vardı. Otuz yaş altı bir bekarın evinde değil, Architectural Digest'te görebileceğiniz türden bir eserdi.

"Teşekkür ederim." dedi ve beni mutfığa doğru yönlendirdi. "İçecek bir şeyler ister misin? Bira? Su?"

"Su harika olurdu, teşekkürler." Kalçamı ortadaki büyük adaya yasladım ve telefonumu mermer tezgahın üzerine koydum.

Dolapların birinden bir bardak alıp doldurdu. "Peki Larry nasıl? Ona ne yaptığımızı anlattın mı?"

Arkasını döndüğünde ağzım sonuna kadar açık kaldı çünkü beni nasıl bu kadar iyi tanıyabildi?

Gülümsedi ve musluğu kapattı. "Demek öyle yaptın. Ne düşünüyordun?"

Ondan alıntı yaparak, "Biz 'Kaptan Aptal ve Beyinsiz Budala'yız," dedim ondan suyu alırken.

"Lütfen bana kaptan olduğumu söyle."

"Keşke, twit."

Devasa turuncu bir tekir yüksek sesle miyavlayarak mutfığa girdi.

"Aman Tanrım," dedim, sevimli canavar bana doğru gelirken çömelerek. "Onun adı ne?"

Ben kafasını okşadığımda kedisi anında yüksek sesle mırlamaya başlarken, "Bu Cookie," dedi. "O bir çeşit pislik."

Küçük adam yüzünü kaşıma doğru eğdiğinde, "Elma ağaçtan uzağa düşmez," dedim.

"O bir kedi Steinbeck, benim çocuğum değil."

Kedi bacaklarıma sürtünüp ters yöne koşarken, "Sen öyle diyorsun," diye mırıldandım.

Max benim için bir tabure çekerek, "Otur," dedi.

Oturduğumda, yanımdaki tabureye çıktı ve benimkini kendine yaklaştırdı, böylece yüz yüze geldik ve bacakları bir nevi . . . benimkinin etrafında.

Birdenbire kelimeleri hatırlamaz oldum, neden orada olduğumu veya bir saniye önce ne yaptığımı bile hatırlayamadım, çünkü bütün gece benimkilerle uyuyan kaslı bacakları şimdi neredeyse yeniden onlara dokunuyordu.

"O halde seks hakkında konuşalım." Sesi sıradandı ama mutfağında her tarafımızda elektrik çıtırdıyordu. En ufak bir dokunuşun beni harekete geçirebileceğini hissettim.

Yakut kırmızısı kibrit ucu sürtünmeye karşı sürükleniyor ve köpüren bir alev çıkarıyor.

"Sana puan vermeyeceğim" dedim, sanki her düşüncemi duyabiliyormuş gibi bana sırtırken vücudum gerginliğini ikiye katladı. "Yani eğer bu tartışma senin için bir ego darbesi olacaksa ben yokum."

"Soph." Yüzü sabırlı, kendine aşırı güvenen, bilmiş gülümsemesiyle değişmeden kaldı. "Sadece aynı sayfada olduğumuzdan emin olmak istiyorum."

"Biz."

Bir kaşını kaldırdı. "Bundan emin misin?"

İç çektim çünkü ne söylersem söyleyeyim konuşmasını yapacağı belliydi. "O halde bana sayfanda ne olduğunu söyle."

"Tamam aşkım." Kirli çenesini ovuşturdu. "Yani beni öpmenin başına gelen cinsel açıdan en tatmin edici şey olduğunu söylediğinde, bu beni tamamen kıcıma vurdu."

Kahretsin, kahretsin, kahretsin, diye düşündüm, itiraf ettiğime pişman olarak.

"Çünkü tam olarak aynı şekilde hissettiğimi fark ettim."

"Siz yapıyorsunuz?" Pişmanlık iptal edildi.

"Kesinlikle. Her öpüştüğümüzde bu lanet bir deneyime benziyor, uyanık olduğum her dakika kafamda sonsuz bir döngünün tetiklediği bu olay gibi."

Vay canına. Mükemmel bir şekilde anlatmıştı. Hayatımda pek çok güzel öpücük almıştım ama o haklıydı; onunla olan öpüşmeler olaydı.

Hayır, olaylar değil. Olaylar da öyleydi. . . sıradan. Max'le öpüşmek tatil gibiydi. Doğum günleri gibi. Anıtsal, keleşği harekete geçiren fanteziler gibi.

"Düşünebildiğim tek şey," dedi gözleri bir anlığına dudaklarına kayarak, "seni öpmenin nasıl bir şey olduğu ve bunu bir daha ne zaman yapabileceğim."

"Aynı," diye kabul ettim, dürüstlüğü karşısında şok olmuşum ama buna minnettardım. Hiçbir oyun oynamamak güzel bir duyguydu.

Belki de bunun hiçbir yere varamayacağını bildiğimiz için bu konuda bu kadar özgürce konuşmanın güvenli olduğunu hissettik.

"Fakat artık işin içinde seks var. Nasıl ve neden olduğunu bilmiyorum ama dün gece ve bu sabah beni düşürdüm. Eğer öpücükler senin ağzın dışında herhangi bir şeyi düşünme yeteneğimi yok ettiyse, o zaman seks de bilincimin her köşesini yok etmiş demektir."

Bunu söylerken bana hissettirdiği şeyin saf serotonin olmadığını söylersem yalan söylemiş olurum. Belki de sadece öyle hissettiğim içindi. . . Stuart'tan sonra istenmiyordum ama bu sözleri duymak beni içten içe ısıttı.

"Maxxie bana takıntılı gibi görünüyor" diye dalga geçtim.

Avuçlarını dizlerime koyup hafifçe sıkarak, "Ben de bu konuda endişeleniyorum, ukala," dedi.

Ellerinin sıcaklığı vücudumdaki tüm sinir uçlarını anında uyandırdı.

"Aşka ya da çiçekli romantik duygulara inanmadığını biliyorum ama ben inanıyorum. Bence berbatlar ve onlarla

hiçbir şey yapmak istemiyorum ama orada olduklarını biliyorum. Ve ağzım ve ellerim vücuduna her dokunduğunda ateşle oynadığımı biliyorum.

Kendimi biraz hafiflemiş hissettim. "Bunu mu söylüyorsun? . . ."

Sadece beni izledi, gözleri bu sözleri söylemem için beni cesaretlendirdi.

Söylememem gerekiyor ama birdenbire bilmek istedim. Derin bir nefes aldım. "Eğer yaparsak bana aşık olabileceğini düşünüyorsun. . . ?"

"Evet." Sesi sessiz ama kararlıydı, sanki bu konuyu çok düşünmüş ve hiç şüphesi yokmuş gibi. "Ve ikimiz de bunu istemiyoruz, değil mi?"

Ona bakarken biraz takılıp kaldım ve göz temasımızı kesmek zor oldu.

Biz bunu istemedik değil mi?

Burnumdan nefes alıp yuttum.

"Doğru," diye başardım ama sesim çatladı ve zar zor duyulabiliyordu. Bana aşık olabileceğini mi sanıyor?

"Demek durmamız gerektiği konusunda hemfikirsin." Cevabımı beklerken gözleri yoğun ve sıcaktı, sanki hayır dememi istermiş gibi.

Ama bu şu anlama gelir. . . .

HAYIR.

Kesinlikle hayır dememi istemedi.

Başımı salladım ve dizlerimi taburenin ön kenarına bastırdım. O kadar yakındaydı ki, ağzı oradaydı ve neredeyse hissettim. . . Lanet olsun, onu bir daha asla öpemeyeceği düşüncesi neredeyse üzücüydü.

"Öyle yapıyorum" dedim, kendimi uyuklu-sarhoş hissettiğim için sesim neredeyse fısıltı gibiydi. Parmaklarının uçları tenimde sıcaktı ve biraz öne doğru eğildim, gözlerim ağzına odaklanmıştı. "Ama sizce bunu yapmalı mıyız? . . ."

"Ne?" sessizce cevap verdi, nefeslerimizin havada asılı kaldığı, dudaklarımızın arasındaki ortak alanda asılı kaldığım yerde benimle buluşmak için öne doğru eğilirken parmakları kasıldı.

"Bilmiyorum," diye nefes aldım, "belki de son bir öpücük verebilirim, sadece veda olarak. . ."

"İle . . ." dedi neredeyse fısıldayarak, gözleri dudaklarımdaydı.

"İle . . . bu her neyse. . . ?"

Dudakları benimkileri bulduğunda söylediği tek şey "Steinbeck" oldu. Dişlerinin alaycı kıştırması, dilinin kayması, ellerinin kalçalarımın yukarıya doğru ilerlemesi ve kavramak için esnemesi. Şehvetin bu tatlı çekimi tanıdık ve rahatlatıcıydı ve onu olduğu yerde tutarken sert çenesini hissetmek isteyerek yüzüne uzandım.

"Muhtemelen iyi bir fikir değil," dedi dudaklarıma doğru, saçları yüzümden itmek için ellerini kaldırdı.

Kalçalarım ellerinin baskısını, üzerimdeki sıcak tutuşunun tanıdıklığını anında özledi.

"Değil," dedim bunu bir soru olarak kastederek ama dudaklarını benimkilerden kaldırdığında bu bir iç çekiş olarak çıktı.

Sanki fikrini değiştirecek bir kelime ya da emir bekliyormuşçasına ağzımın hemen üzerinde gezindiklerini hâlâ hissedebiliyordum. Gözleri karanlıktı ve okunamaz haldeydi, bana bakıyordu ve parmaklarım onu geri çekmek için kaşınıyordu.

"O halde," dedi ellerini indirerek, "bunu artık yapmayacağız. Sağ?"

Öpüşmediğimiz için hayal kırıklığıyla boğuşurken ve bana aşık olabileceğini düşündüğünü itiraf etmesiyle tamamen şaşkına dönerken bir rüyadan uyanıyormuşum gibi hissettim. Boğazımı temizledim. "Doğru."

"Yine de işe yarıyor gibi görüldüğü için bunu sosyal medya ve diğer herkes için kullanabiliriz." Taburesini tekrar tezgaha çevirdi, ayağa kalktı ve buzdolabına doğru gitti; sanki hiçbir şey onu ilgilendirmiyormuş gibi görünen o uzun, rahat yürüyüşüyle hareket ediyordu.

"Kesinlikle," dedim, aklımı toplayıp ayağa kalktım.

"Bira istemediğine emin misin?" Endüstriyel boy buzdolabını açtı ve kendine bir tane aldı.

"Hayır, teşekkürler, gitmeliyim." Oradan çıkmam gerekiyordu. Neden kendimi bu kadar titrek hissediyordum?

"Eve sağ salim döndüğünden emin olmak için seninle gelmeme izin verdiğin bir görüntü var mı?" O sordu.

"Hayır," dedim, biraz mesafeye ihtiyacım vardı. "Mace'im var ve karanlık sokaklardan uzak duruyorum."

İkimiz de ilk düğünü hatırladığımızda bana bilgiç bir gülümsemeyle, "Ve sende de öyle bir boyunduruk var ki" dedi. "Seninle uğraşmaya çalışan aptala acıyorum."

"Sağ." Telefonumu alıp Spotify'yı açtım ve o yanıma geldiğinde koşu listemde bulunduğum yere geri döndüm. "Onları RIP."

"Beklemek." Parmağı uygulamamın üzerinde gezinerek başka bir çalma listesi bulana kadar arama yaptı. "Benimkini dene."

Derin bir nefes almayı denedim ama telefonumla uğraşırken bu kadar yakından yüzüne baktığımda ciğerlerim parçalanmış gibiydi. Parmağı ekranımın üzerinde gezindi ve gözlerim harekete odaklanarak onu takip etti; parmak uçlarının cildimde nasıl hissettiğini hatırladıkça kalp atışlarım boğazımda sıkışıp kaldı.

Bilmiş gözleri benimkilere dikildi ve "İşte" derken sesi yumuşaktı. Şuna bir şans ver.

"Ah teşekkürler."

Titreyen bacaklarla eve koşarken, Max'in müziği kulaklarımda çınlarken, her şeyi kafamda toparlayamıyordum. Söylediği her şey son derece mantıklıydı ve ilişkimizin fiziksel kısmını sürdürmek değil, ilerlememiz için doğru yoldu.

Ama bazı nedenlerden dolayı yanlış geldi. Belki de aramızdaki ilişki çok iyi olduğu içindi ama daha önce ilişkimizin bir parçası olmasa da sanki ilişkimizden önemli bir şeyi kesiyormuşuz gibi, sanki bir yakınlığı kaybediyormuşuz gibi hissettim.

Gerçi bizim hiç bir ilişkimiz yoktu, değil mi?

Açıkkçası yorulmuştum çünkü konu ben ve Max olunca ilişki gibi kelimeler aklıma giriyordu.

Bu çok saçmaydı.

Biz sadece arkadaştık.

Ve hepsi bu kadardı.

Sağ?

<https://oceanofpdf.com/>

otuzbeş

Maksimum

"Şuna bak."

Babam elinde telefonuyla, yüzünde tatmin olmuş bir sırıtışla ofisime hücum ederken başımı kaldırdım.

Telefonunu yüzüme doğrultarak, "Seni yeni favori oğlumla tanıştırmak istiyorum" dedi.

Aşağıya baktım ve hayır, bir bebek evlat edinmemişti.

Babam bana bir tekne gösteriyordu.

"Bir saat önce bu bebeğe teklifte bulundum. Harika değil mi?"

Koltuğa oturup telefonu elinden aldım. Yirmi yedi metrelik kırmızı bir duba teknesiydi.

Sırf onunla dalga geçmek için, "Hiç teknesi olmamış biri için bu çok büyük bir tekne," dedim.

"Tekrarlayabilir miyim; yeni favori oğlum?"

"Çok güzel" dedim telefonunu geri verirken. "Annem biliyor mu?"

"Zaten buranın Lorna olarak adlandırılmasını istedi" dedi sırtarak.

"Yani ciddi olarak bir teklifte bulundun?" Bu tam olarak ne anlama geliyordu? "Onun izniyle mi?"

"Ve sana teşekkür etmeliyim" dedi. "Tüm süt için."

Vay be. Kaşlarımı ovuşturdum ve "Yani ben..." dedim.

"Gördün mü, telefonuma bildirimleri ayarladım, böylece sen ya da Sophie ne zaman bir şey paylaşırsa bunu bileceğim." Teknoloji bilgisinden gurur duyuyormuş gibi görünüyordu. "Koşup annene her birini göstereceğime bahse girerim."

Bu kendimi biraz sahtekâr hissetmeme neden oldu. "Biz sadece arkadaşız baba. Yanlış bir fikre kapılmasını istemiyorum."

Bu düzeltmeyle neden kendimi sabote ettiğimden emin değildim ama kendi annemi kandırma duygusundan da hoşlanmıyordum.

"Ve o bunu biliyor. Ona her zaman sadece arkadaş olduğunuzu söylüyorum. Peki ne söylediğini biliyor musun?"

"Ne?" Cevabın ne olmasını istediğimden emin olamayarak sordum.

"Bildiğini söylüyor ama bu konuda iyi hisleri var. Sophie arkadaşın olduğu sürece hazır olabileceğini düşündüğünü söylüyor."

"Ne için?" diye sordum, kulaklarıma inanamadım.

"Emin değilim ama artık zamanı geldi!" Gülmeye başladı ve adamın yakın gelecekte emekli olma ihtimalinden dolayı sersemlediği belliydi. "Florida'daki evin yakınındaki golf sahalarına lig bilgileri hakkında e-posta göndermeye başladı, bu yüzden sessizce onun taşınmayı planlamasını bekliyorum."

İkisi de rahat bir emeklilik hayatını hak ettikleri için bu beni daha az pislik gibi hissettirdi.

Aslında belki de Sophie ve benim için işi bir adım öteye taşımanın zamanı gelmişti.

<https://oceanofpdf.com/>

otuz altı

Sophie

"Bu çok güzel."

"Sağ?" Ben arabamdan inerken Max kamyonuna yaslandığı yerden doğruldu. "İğrenç derecede tatlı."

Sevgili Tanrım, adam "gündelik randevu" kıyafetleri içinde iyi görünüyordu. Kot pantolon, sert göğsünün genişliğini ortaya çıkaran güzel siyah bir tişört ve koyu renk güneş gözlüğü takıyordu.

Adam çok iyi görünüyordu.

O sabah sosyal medya için daha fazla fotoğraf çekmek üzere buluşmak isteyip istemediğimi öğrenmek için mesaj attığımda üzgün değildim. Max'le vakit geçirmek benim yeni favori şeyimdi ve eğer onun ve benim kariyerime faydası olacaksa, bunu bir kazan-kazan olarak değerlendirdim.

"Burayı nereden biliyorsun? Bütün bayan arkadaşlarını kürek çekmeye mi götürüyorsun?" Arabamı kilitledim ve marina binasına doğru yürümeye başladık. "Yoksa pedal mı?"

"Sanırım buna kürekli tekneyle gezmek deniyor ama pedal çevirmeniz gerekiyor, o yüzden ne yapacağımı bilemiyorum."

"Aynı." Ona baktım. "Değişmeli miydim? Pedal durumu ne kadar yoğun?"

Hala işe giderken giydiğim siyah kılıf ve puantiyeli takozlar üzerindeydim. Altı buçukta buluşmak üzere sözleşmiştik, bu yüzden ofisten doğruca gelecektim.

"Değişmediğine sevindim, o elbiseyi beğendim" dedi ve güneş gözlüklerinin ardında gözlerini göremesem de

üzerimde hissedebiliyordum. "Ve iyi olacaksın. Hız rekorları için değil, fotoğraflar için buradayız."

"Doğru." Kolonyasının kokusunu alabiliyordum ve marinaya yaklaşırken kendiliğinden yanmamaya çalışırken otel odasına dair anılar aklımdan geçti. "Yani gerçekten tekneyi baban mı satın alıyor?"

"Teklif yaptığını söyledi." Teknelerin bağlandığı yere giden kemerden geçerken Max elini sırtıma koydu ve parmaklarının sıcaklığı kafamı karıştırdı. Beynim oyalanmak ve o parmakların dokunduğu yerleri hatırlamak istiyordu ama "Planımızın işe yaradığına gerçekten inanamıyorum, Steinbeck" dediğinde tekrar odaklanmaya başladım.

"Ben de," dedim, akşam güneşinde gözlerimi kısarak, güneş gözlüğümü yanımda getirmiş olmayı dilerdim. Hâlâ seksenli yıllarda sıcak bir akşamdı ve güneş suyun üzerinde parlıyordu.

Cebinden biletleri çıkardı ve teknelerde Mohawk'ın görev yaptığı sıska çocuğa verdi (isim etiketinde çiy yazıyordu), o da bana baktı ve "Pembe bir tane ister misin?" diye sordu.

Max'in homurdandığını duydum ve bu da bana "Hayır, ama belki bu adam öyledir" diye cevap vermemi sağladı.

Max, ağzı kolayca bir gülümsemeye dönerek, "Pembe olanı çok isterim, teşekkür ederim," dedi.

Lanet olsun ama harika bir gülümsemesi var.

"Bir fotoğrafımızı çeker misin?" Dewey'e sordum.

Max bana döndü ve "Seni alabilir miyim?" dedi.

"Ne?"

"İtfaiyecinin tutuşu komik olurdu, sence de öyle değil mi?" Bu fikre o kadar odaklanmıştı ki, yüzü altı yaşındaki bir çocuğun tek boynuzlu at gördüğünde takınacağı ifadeye dönüşmüştü. "Seni tekneye atıyormuşum gibi görünecek."

"Ama sen itfaiyeci değilsin."

Dewey bana sanki bir salakmışım gibi, "Sanırım sadece bir adamın bir kızı omzuna atmasını kastediyor ," diye açıkladı. Görünüşe göre Dewey, en azından benim alaycılığı anlamamıştı çünkü yavaş yavaş şöyle dedi: "Buna itfaiyeci tutuşu denir."

Max'in gülmemek için kendini zor tuttuğunu görebiliyordum. "Ah, Sophie."

Omuz silktim ve "Tamam. Beni omzunun üzerinden at Parks."

"Attagırl." Max gövdesini indirdi ve sonra bum; ben de öylece, sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi omzunun üzerinden sallanıyordum. Çocuk, kığım suratına dönük halde Max'in fotoğrafını çekti ve beni yere indirip telefonuna baktığımızda ikimiz de kıkırdamamızı tutamadık.

Çünkü Max, kadınları taşıyan iğrenç bir mağara adamı gibi kulaktan kulağa sırtıyordu ve ben de sanki o kesinlikle sinir bozucuymuş gibi bir surat yapıyordum ama bunu gizlice seviyordum. Çekimde bir şeyler o kadar bizdik ki, sanki bizmişiz gibi, bunun çıktısını alıp bir çerçeveye koymak istedim.

Karanlık göletin dibine düşmesinler diye anahtarlarımı ve telefonumu cebime koyarken, "Bu resimde bir salak gibi görünüyorsun," diye alay ettim.

"Ve bir salak tarafından kaçırılmış gibi görünüyorsun," diye onayladı ve telefonunu bir kenara koydu. "Onu çerçeveletip ofisime asmam gerekebilir."

"Yapabilirdin."

Kürekli tekneye binip pedal çevirmeye başladığımızda birkaç selfie çektik. Flörtlü ve sevimliydiler, tam da sosyal medya için istediğimiz arkadaş ama daha fazlası havasıydı. Ama sonra hepimiz ziyaretin ardındaki nedeni tamamen unuttuk çünkü o çok aptalca bir şey söyledi.

"Tanrıya şükür bacak günlerini atlamıyorum, çünkü sen gerçekten gevşek bir yardımcı pilotsun, Steinbeck."

Kendimi takıntılı bir şekilde rekabetçi olarak görmüyorum, ancak erkek türünün üyelerinin benden daha güçlü/daha hızlı/daha akıllıymış gibi davranmalarıyla ilgili birkaç sorunum olduğunu bilecek kadar kendimin farkındayım.

Şaka yaptığını biliyordum ama pedal çevirmeye başladım.

"Ah, öyle mi?" Max bana eğlenerek yan gözle baktı ve pedallarını daha sert çevirmeye başladı.

"Evet, öyle," diye karşı çıktım ve başladı.

Çarklı teknenin iki ayrı tahrik sistemi vardı, bu da kimin daha hızlı kürek çektiğini görmenin kesinlikle mümkün olduğu anlamına geliyordu çünkü teknenin bir tarafı diğerinden daha ileride çıkıntı yapıyordu. O ve ben, ikimizin de daha önce hiç pedal çevirmediği kadar hızlı pedal çevirirken, küçük teknemiz aptalca görünüyordu.

Spin eğitmenim bundan çok gurur duyardı.

"Denemeye devam et, güneş ışığı, oraya ulaşacaksın," dedi Max; aslında nefes nefeseydi.

"Sanki gözlerin çalışmıyor falan; benim tarafım açıkça senin tarafını dövüyor."

"Optik illüzyon, Soph. Tekrar bak."

Kahretsin. "Bekle, bekle, bekle - mola," dedim, pedal çevirmeyi bırakması için bir elimi kalçasına doğru uzatırken zorlukla nefes alarak. "Ayakkabı bunu adaletsiz kılıyor. İkimiz de ayakkabılarımızı çıkarıp yeniden başlayacağız."

Kaşlarını çattı. "Ayakkabılarım gayet iyiymen neden çıkarayım ki?"

"Çünkü ben yalınayakken senin spor ayakkabı giymen adil değil." Sağıma baktım ve aniden sırtıyordu. Şöyle devam ettim: "Bu, eşit şartlar sağlıyor, tabii haksız bir avantaja ihtiyaç duyacak kadar zavallı değilseniz."

"Ah, hayır," dedi, hâlâ yüzü gülüyordu ve keşke gölgelerinin ardındaki gözlerini görebilseydim. Gülümsediğinde gözlerinin nasıl görüldüğünü seviyordum. Sadece o muzip parıltı olayını yaşatmakla kalmadılar, aynı zamanda ona gülümsememeyi imkansız kılacak şekilde kırıştılar. "Benim varlığım bile yeterince avantaj."

"Ağzıma biraz kustum."

"Kusmayı bırak da gidelim evlat" dedi ve ayakkabılarını çıkarmaya başladı.

Onun hakkında en sevdiğim şeylerden biri de yumruklarla yuvarlanabilmesiydi. Max, sarsılmadan her şeye balıklama atlamaya hazırdı ve titiz planlarına göre işler mükemmel gitmediğinde aklını kaybeden Stuart ile karşılaştırıldığında, Max tam anlamıyla özgür bir ruha sahipti.

Her birimiz çıplak ayaklara indiğimizde (ki bu, bir aracın pedalını çevirmenin pek de rahat bir yolu değildi) ona bir geri sayım yaptım. "Üç. İki. Bir. Gitmek!"

Maksimum

"Onun ne olduğunu düşünüyorsun?"

Sophie'ye baktım ve başımı salladım, hem gülme isteğim hem de bu aptal teknelerden birinin ne kadara mal olacağını merak etme arasında kalmıştım. Onlarca yıldır bu küçük insan yapımı gölün etrafında yüzüyormuş gibi eski modeller gibi görünüyorlardı, ancak bu, değiştirilmelerinin ucuz olduğu anlamına gelmiyordu. "Tahmin etmem gerekse tahrik kayışı falan koptuk derdim."

Ve bu tamamen onun hatasıydı. Sophie direksiyon kolunu çektiğinde jöle bacaklarla iskeleye adım attığımda muhtemelen yüz üstü düşeceğim noktaya kadar gülünç derecede sert pedal çeviriyorduk.

Birbirimize pedal çevirmeye yönelik kaotik telaşımızda teknenin dümen kabiliyetini tamamen göz ardı etmiştik. Ancak onu hareket ettirdiğinde ve hızlı pedal çevirirken yön

sorunu yaşayabileceğimizi anladığımızda tüm bahisler kapandı.

Dürüst olmak gerekirse karın kaslarım da neredeyse bacaklarım kadar ağrıyordu çünkü yarıştığımız süre boyunca sürekli kasıyorduk. (Aynı gemiyi kullandığımız için teknik olarak yarış değildi ama aynı zamanda tamamen bir yarıştı çünkü öyleydi.)

Ta ki bir şey kopana kadar ve artık çalışmayan pedallarla hareketsiz oturuyorduk.

"Ne yapıyorsun?" Telefonunu kulağına götürürken sordum.

"Bizi bu pembe tekneye yükleyen çocuk gelip bizi almanın bir yolunu bulsun diye parkı arıyorum."

"Adı Dewey," diye düzelttim. "Ben de gölün karşı tarafına bağıracaktım. Ama senin yöntemin daha verimli görünüyor."

"Çünkü öyle," diye mırıldandı, bir şeyler dinlediği belliydi çünkü kaşları kalkık ve gözleri kısılmıştı.

O kadar güzeldi ki nefesimi kesti ve ona bakmak için ne kadar zaman harcadığımı göremediği için güneş gözlüğü taktığım için mutluydum.

Çünkü güzelliğinin katmanları vardı.

Kırmızı dudakları, kahverengi gözleri, uzun kirpikleri; muhteşemdi. Ama güzelliği, ne kadar akıllı olduğu ve ne kadar komik olabileceğiyle daha da güçleniyordu. Etrafta olmak büyüleyiciydi, çünkü tek yapmak istediğim onu dinlemek ve zihninin tuhaf derecede harika çalışma şekillerini öğrenmekti.

Tanrım, derinlerdeydim.

"Hayır." Başını salladı ve telefonu indirdi. "Bu bana ofisin kapalı olduğunu ve marinanın ayrı bir telefon numarasının olmadığını söyleyen bir kayıttı. O halde bağırmaya başla Parks."

"Bağırma yöntemim ile dalga geçtiğin için özür diledikten sonra yapacağım."

"Alay etmedim, sadece yöntemimin etkililiği konusunda seninle aynı fikirdeydim."

"DEWEY!" Ellerimi ağzıma kapattım ve bağırdım: "TEKNEMİZ BOZULDU! DEW-EEEEY! PEDALLARIMIZ ÇALIŞMIYOR!"

Sophie kıkırdayarak, "E'leri ne kadar sert kullandığına bayıldım," dedi.

"ÇİĞ-EEEEEEEEY!" Onu daha çok güldürmek için tekrar bağırdım.

Tanrım, çok güzel gülüyordu.

Ama Dewey'in gözleri elindeki telefondan bile kalkmadı.

Harika.

"Eh," dedi neşeyle, "eninde sonunda bizi fark etmesi gerek, değil mi?"

"Sanırım." Onunla gölün etrafında yüzme fikrinden nefret etmeyerek koltuğa yaslandım. "Bu yüzden . . . şimdi sanırım biraz bekleyeceğiz."

Sophie, sesinde eğlenceyle, "En azından güzel bir akşam," dedi. "Çok sıcak değil, henüz karanlık değil, manzara... . Bu nedir?"

Gölün sağ tarafına doğru parmağını takip ettim. "Bu mu-"

"Aman Tanrım, o şahin gerçekten de geriye kalan yerden şehre doğru gidiyor. . . O zavallı yaratık her neyse," dedi Sophie tiksintiyle.

Devasa bir kırmızı kuyruklu şahin çekiyordu. . . iç organları avının dışında, tarlanın tam kenarında. "Eh, bu manzara kesinlikle unutulmaz."

Sophie, katliamı görmesin diye elini yüzünün önünde tutarak homurdandı. Kıkırdayarak şöyle dedi: "Ayakkabılarından birini suya batırıp bizi döndürmek için kullanabilir misin, böylece bu korkunç derecede kanlı

Vahşi Krallık akşam yemeği büfesinden başka bir şeye bakarız?"

"Neden ayakkabılarından biri olmasın?" diye sordum gölün bu tarafındaki yüzeydeki yeşil algilere bakarken.

"Çünkü," dedi, siyah topuklu ayakkabılarını koruyucu bir şekilde daha da altına kaydırmak için uzanarak. "Peki sen şövalye gibi davranmak istemiyor musun?"

"Ama bunlar benim randevu ayakkabılarım."

Tekrar homurdandı. "Onları ciddi anlamda randevu ayakkabıların olarak mı görüyorsun?"

"Bir nevi," diye itiraf ettim, sanki beni saçma derecede çocuksu bulmuş gibi bana gülümsediğinde sırtıtişıma boyun eğdim. "İşte olmadığım zamanlarda Nike ayakkabılarımla yaşıyorum, bu yüzden bu deri kötü çocuklar neredeyse sadece aile kahvaltılarında ve ateşli randevularda giyiliyor."

"Bu çok güzel," dedi başını eğerek ve dudaklarını büzerek. "Kilise ayakkabılarını giymiş, sürtünmekten korkan küçük bir çocuk gibi."

"Onları senin için giydim Soph, bu yüzden onur duymalısın." Yüzü o kadar yakın ve güzeldi ki dalgalı sarı bukleyi çekmek için elimi uzatmaktan kendimi alamadım.

"Ah, bu sıcak bir randevu mu?" diye alay etti, gözleri yüzümde gezinerek biraz daha yakına eğilmemi sağladı. "İçimdekiler beni şaşırttı ama sanırım her oyuncunun kendi oyunu vardır."

"Kabul et, Steinbeck," dedim ağzımı onunkine yaklaştırmak. "Tamamen işe yarıyor."

Bana doğru sallandı, gözleri benim ağzıma daldığında sanki benimle aynı şeyi düşünüyormuş gibi dilini alt dudağında gezdirdi. "Parks, sen..."

Şahin ığlık atmak için o anı seçti.

Bu da Sophie'nin nefesinin kesilmesine ve yüzünü benden uzağa, hâlâ akşam yemeğini parçalamakta olan şahine doğru çevirmesine neden oldu.

"Bu kuş asla durmayacak, değil mi?" derken sesi hiç etkilenmemiş gibiydi.

Dikkat çalan pisliğin, leşine yaptığı saygısızlığın peşine düşmeye başlamasını izledim ve etkilenmiş bir ıslık çaldım. "Yani akşam yemeği vakti geldi."

"İşte bu," dedi, heyecanla anahtarlığını cebinden çıkarmadan önce bana tuhaf bir bakış atarak.

"Bu şeyin ateşlemesi yok, salak."

Anahtarlarını yüzüne götürüp anahtarlığın üzerinde asılı olan düdüğü üflemeden önce, "Saçmalık kelimesini kullandığını görüyorum ve sana bir tane yükseltiyorum, Kral Aptal," dedi. Ve bu sadece bir düdük değildi. Hayatım boyunca duyduğum en gürültülü, en tiz, en beyni karıştıran düdük sesiydi.

Dewey hemen başını kaldırdı ve saniyeler içinde benim sallanan kollarımla ve Sophie'nin çığlık atan düdüğüyle göz teması kurdu.

"PEDALLARIMIZ KIRIK, DEWEY! HAREKET EDEMİYORUZ!"

"HİÇ DE BİLE?" diye bağırdı. "ARKA KOLTUK ALTINDAKİ ACİL DURUM KÜREKLERİNİ KULLANABİLİR MİSİNİZ?"

"Acil durum kürekleri mi?" Sophie arkaya doğru eğilip koltuğu kaldırdı. "Kahretsin, burada iki kürek var."

Teleskopik küreklerden birini uzatmaya başlamasını izledim.

"TEŞEKKÜRLER DEWEY!" Bağırdım.

"HOŞ GELDİN!" çocuk da bağırdı.

Sophie sessizce, "Biliyor musun Maxxie," dedi ve ikinci küreği bana verdi. "Kürek çekerken teknenin hangi

tarafının daha hızlı hareket ettiğini görmek daha da kolay olacak."

Bana uzatılan küreği alırken, "Bu doğru," diye onayladım.

"Yani yarışıyoruz o zaman?" diye sordu, kollarını ve küreği başının üzerinde esneterek.

"Elbette öyleyiz," diye yanıtladım küreğimi uzatarak. "Ama kaybettğinde üzülme tatlım."

"Kapa çeneni," dedi pazılarımı çimdikleyerek, "ve hazırlan. Bal."

<https://oceanofpdf.com/>

otuz yedi

Sophie

Solumdaki ofisten "Günaydın Sophie" diye bir ses duydum.

"Günaydın Ben," diye cevapladım otomatik pilotta, kendimi zihinsel olarak saat sekizdeki toplantıma hazırlarken o yöne bile bakmadım.

Dün gece bir o yana bir bu yana dönüp durduktan sonra kalktım ve bazı e-postalara göz atmaya karar verdim. Evet, bir Pazar gecesi idi ama başka hiçbir şeyim yoktu, neden olmasın, değil mi?

Edie'nin takvimimde sabah sekizde yönetimden sorumlu başkan yardımcısı Richard Kasee ile konusuz bir toplantı planladığını gördüğümde neredeyse kalp krizi geçiriyordum.

Olabilir mi? Kariyerimi yeni bir yöne taşıyacak konuşmayı yapmak üzere miydim? Tam olarak öyle olduğundan şüpheliydim ama bunun bir ön konuşma olma ihtimali vardı.

Sağımdan "Günaydın Sophie", ben de "Günaydın Dallas" diye karşılık verdim.

Köşedeki bölmeden "Günaydın Soph."

"Günaydın Betsy," dedim, son iki yılda belirlediğim ve ulaştığım, röportajımda aydınlatmam gereken tüm stratejik hedefleri kafamda yeniden canlandırarak. Yeni organizasyonel gelişim modülünü yazdı ve başlattı.

"Günaydın Sophie," dedi Izabel.

"Günaydın Iz," diye yanıtladım, çantamı karıştırırken.

Stuart, "Günaydın Sophie," dedi.

"Günaydın Stuart," diye mırıldandım ve kendime bu planı uygulamak için attığımız gerekli adımlara odaklanmam gerektiğini hatırlattım.

Köşedeki ofisten, "Günaydın Sophie," diye bir ses duydum.

"Günaydın Amy," diye yanıtladım, burnumdan nefes alarak ve endişemin tüm düşüncelerimi anlamsız bir sinir patlamasına yol açmaması için sakın kalmaya odaklanmaya çalışarak.

Odama vardığımda Edie ofisinde değildi ama erken gelmişim, o yüzden muhtemelen hâlâ aşağıda kahve alıyordu.

Bilgisayarımı çalıştırdım ama masama bırakılan basılı notu okurken Slack bildirimini duydum.

Ofisten biri bana mesaj atıyordu.

Gözlerimi kısıtım ve Stuart'ın adını gördüm.

Gerçekte ne. . . ?

Stuart: İyi misin?

Boş departmanıma baktım ve bunun bir şaka olup olmadığını merak ettim. Stuart neden bana mesaj atıyor ki?

Anlamadım.

Belki terfimi kaçırmaya çalışıyordu.

Şunu yazdım: Peki. Neden?

Stuart: Çünkü bana hakaret etmedin.

Yazdım, Ne?

Stuart: Ayrıldığıımızdan beri her gün "Günaydın" diyerek bana hakaret ettin. Bugün dikkatin dağılmış görünüyordu ve bana ismimle seslendin. Bu yüzden . . . kendini iyi hissediyor musun?

Pencereden dışarı, parlak sabah güneşine baktım ve söylediklerini düşündüm.

Ona isim vermeyi unutmuştum.

Düğünden sonra ikimiz de işe döndüğümüz günden beri, her gün geldiğimde ona seslenmek için yeni ve ilginç hakaretler bulmayı kendime görev edinmiştim. İlk başta, Google'da biraz arama yapmak gerekti, ancak daha sonra tembellik, göt çuvalı ve salak gibi alçak meyveleri düzenli olarak kullandığım noktaya geldi.

Her iki durumda da, onu her gördüğümde kendisini hamamböceği gibi hissetme fırsatını asla kaçırmamıştım.

Ama bugün . . . bugün unutmuştum.

Bu bir atılım gibi geldi.

Slack'ten çıktım, Stuart'la görüşmeyi bıraktım ve onun yerine Max'e mesaj attım.

Ben: Sanırım az önce bir ilerleme kaydettim!

Uykusuzluğumdan doğan bir diğer şey de cinsel aktiviteleri bıraktığımızın verdiği rahatlıktı. Her ne kadar bunu özleyecek olsam ve takılmaya sorunsuz bir şekilde devam edebileceğimizi düşünsem de, sağlam temeller üzerinde olmak rahatlatıcıydı.

Fiziksel yakınlık olmasaydı, her haber aldığımda Max'e mesaj atmak gibi şeyleri fazla düşünmek zorunda kalmazdım.

Arkadaştık ve her şey yolundaydı.

Max: Ayrıntılar lütfen.

Ben: Bugün onu gördüğümde Stuart'a hakaret etmeyi UNUTTUM!!

Max: Lanet olsun! Seninle gurur duyuyorum. Yoldasın.

Bana . . . ?

Max: Onu neredeyse hiç düşünmemek.

Kimse görmese de gülümsedim. Çünkü Max duygusaldı. Konuşmanın ayrıntılarını ve diğer insanlar için önemli olan şeyleri hatırladı.

Benim için önemli olan şeyler.

Mesaj attım: Sabahın şu ana kadar nasıl gidiyor?

Max: TEKNEYİ BABAM SATIN ALDI.

Biraz ciyaklama sesi çıkardım ve mesaj attım: Yani bu işe yarıyor mu?!

Max: Görünüşe göre öyle. Daha sonra resimlerde HAM'a gitmek zorunda kalabiliriz.

Mesaj atarken gülümsedim: Artık insanların HAM dediğini sanmıyorum.

Max: Nesin sen, kahrolası dil polisi mi? Bu gece içki içmeliyiz.

Ben: Nerede ve neden?

Maks: Yukarı akış verandası. Unutma Stu dönüm noktanızı ve babamın dubasını kutlamak için.

Ben: Altı mı?

Max: Orada görüşürüz.

Başımı kaldırdığımda Edie'nin yanında Richard'la birlikte departmana doğru yürüdüğünü gördüm. Bana doğru bakan büyük kelebekler gördüm ve saat henüz sabahın 7:40'ı olmasına rağmen Edie onlara katılmamı işaret etti.

Derin bir nefes aldım, dizüstü bilgisayarımı ve not defterimi alıp toplantıya girdim.

<https://oceanofpdf.com/>

otuz sekiz

Maksimum

"Durun, durun, durun... buna ne dersiniz?"

Sophie, yüzünün önünde bir duman bulutu varken dudakları bir puronun etrafında büzülmüş halde gülünç bir selfie çekti. Görmem için bana kaldırdı -tamamen

sarhoş görünüyordu- ve şöyle dedi: "Buna 'Benim güzel sigara içicim' başlığını yazabilirsin. "

"Steinbeck." Telefonunu elinden aldım ve loş karanlıkta inanılmaz derecede parlak görünen fotoğrafı sildim. "Neden bunu bu kadar zorlaştırıyorsun?"

Bana sıırttı. "Çünkü eğlenceli."

Upstream'e vardığımda Sophie çoktan verandadaki bir masaya oturmuştu. Sadece içkilerimizi sipariş etmekle kalmamıştı, bira ekmeği ve patates kızartması da sipariş etmişti ve kız da gelirken lanet puroları almıştı.

Teknik olarak verandaya çıkmasına izin verilmiyordu.

Ancak pazartesi gecesi saat dokuz buçuktu ve verandada sadece biz kalmıştık, bu yüzden gönlümüzce nefes almakta özgürdük.

Purolar onun üçlü iyi haberlerimiz dediği şeyi kutlamak içindi.

Stuart Atılımı

Lorna Boaty McBoatface (dubanın adı onun adı, benim değil)

Yakın Promosyon

Patronunun nihayet emekli olacağı ve onun yerine geçmek üzere kendisiyle röportaj yapılacağı gerçeğinin heyecanıyla bütün gün bana mesaj atmıştı. Otuz yaşına gelmeden orta ölçekli bir şirkette başkan yardımcısı olabilmesi çok etkileyiciydi ama onu tanıdığınızda bu hiç de şaşırtıcı değildi.

Çalışkan olmasının yanı sıra aşırı odaklı, metodik bir zihniyete de sahipti; işyerinde aldığı her karar, işin sahibi ben olsaydım nasıl ilerleyebilirdim sorusuna göre yönlendirilirdi. ideoloji. Eğer işi ben yönetiyor olsaydım tam olarak bir Başkan Yardımcısından isteyeceğim kişiydi ve tanınmayı hak ediyordu.

Tabii ki, yakın tanıtım, bazı sosyal medya fotoğrafları çekmesine de yardımcı oldu ve tüm gece dev bir fotoğraf çekimiyle geçti.

Ta ki puro yüzünden dikkati dağılana kadar.

Telefonumu kaldırdım ve onun tek kaşını kaldırarak bana sırtışının siyah beyaz fotoğrafını çektim. "Vay canına, işte bu."

"Kapa çeneni," dedi ve sonunda purosunu derme çatma bira bardağı kül tablamıza koydu.

"Cidden." Resim onu nasıl gördüğümü mükemmel bir şekilde yansıtıyordu. Profesyonel görünüyordu; pürüzsüz, dalgalı saçları; gözlük; ceketli siyah elbise - ama ifadesi seksi, sevimli ve o kadar çekiciydi ki onu kurtaracağımı biliyordum. "Bakmak."

Uzattım ve o iki kez aldı.

"Aman Tanrım, bunu nasıl yaptın?" diye sordu, yüzünü telefonuma biraz daha yaklaştırarak.

Chanel No. 5 yaz esintisinde üzerime uçtu ve ben onu görmezden geldim. "Ne yap?"

Etkilenmiş görünüyordu ve şöyle dedi: "Kamera ve nesnenin samimi bir an paylaşıyormuş gibi hissettiren bir fotoğraf çekmeyi başarın."

Buna nasıl cevap vereceğimden emin değildim çünkü fotoğraf onu bir sevgilinin bakışı gibi görmeyi başarmıştı.

Benim bakışım.

Boğazımı temizledim ve "Yetenekli bir fotoğrafçıyım sanırım" dedim.

Ama ben bunu söylemeden hemen önce kaşlarının arasında minik bir kırışık oluştu.

"Peki hangi abartılı başlığı yayınlamalıyım?" dedim, bir anlığına o soru işaretini silmeye niyetlenerek. "Onu hareket ettiriyor'a ne dersiniz? "

Homurdandı. "Brüt."

"Kanatlarımın altında hashtag rüzgarı mı var?"

"Olumsuz" dedi başını eğerek. "Bir alttweet gibi belirsiz ama derin olması gerekiyor."

"Alt tweet mi?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Peki ya? . ." Sandalyemde arkama yaslanıp akşam gökyüzüne baktım. "Bazen sadece bilirsin."

"Bazen sadece bilirsin." Bunu tekrarladı ve ekledi: "Aman Tanrım, bu mükemmel! Hiçbir şey söylemese de tamamen bir aşk itirafı olarak algılanacak."

"Doğru" dedim, "çünkü bunun gerçek anlamı şu; bazen sana bakıyorum ve yakında dondurmaya ihtiyacın olacağını biliyorum."

"Bu çok tuhaf," dedi, elini dalgalı saçlarının arasından geçirerek. "Çünkü ben de tam geceyi bitirmeden önce benimle Ted ve Wally'nin evine gitmeni isteyecektim."

"Öyle olduğunu biliyordum. Hadi gidip dondurmamızı yaklaştıralım."

"Kulağa iyi geliyor."

Ayağa kalktığı anda iki şey düşündüm.

Kahretsin, muhteşem bacakları vardı.

Hala çok uzun topuklu iş ayakkabılarını giyyordu.

"Ayakların yorulmadı mı?" Diğer veranda masalarının etrafında dolaşıp köşedeki kaldırımı takip ederken sordum.

"Aslında tüm hislerini kaybetmişler" dedi neşeyle.

"Sırda binmek ister misin?" Ayaklarım ağrıyordu ve yüksek topuklu olmayan çelik burunlu botlar giyyordum. Onunki zonkluyor olmalıydı. "Yani onları çıkarabilir misin?"

Hayır, teşekkürler, dedi umursamaz bir tavırla elini sallayarak. "Binam yakında."

Dondurma dükkânına vardığımızda, onu daha da yakına çekmek için kolundan çekiştirerek, "Lütfen izin ver," diye ısrar ettim. "İstiyorum."

"Hayır" dedi bana gülümseyerek. "Bir bira daha içersem muhtemelen yapardım ama bu tür maskaralıklar için fazla ayıkım."

"Saçmalık."

"Kapa çeneni ve bana bir malt al," dedi, kolumdan tutup beni Ted & Wally's'e doğru çekerken kapıyı itti.

"İyi." Ellerin üzerinde olmasından hoşlanmamaya çalışarak beni ileri doğru sürüklemesine izin verdim ve sonra siparişini verirken aklıma bir fikir geldi.

Cüzdanımı çıkardım, kredi kartımı aldım ve ona verdim.

"Ne-"

"Lütfen bana da bir malt sipariş edin, hemen döneceğim."

Kaşları çatıldı ama kartı aldı. "Ne yapıyorsun?"

"Hemen döneceğim. İşin bitince dışarı çık."

<https://oceanofpdf.com/>

otuz dokuz

Sophie

Dışarı çıktım, yaz akşamının hâlâ biraz sıcaklığının kalmış olmasına sevindim.

Etrafıma baktım ama Max'ten hiçbir iz göremedim.

Müthiş.

"Sophie!"

Yukarı çıktığını görmeden önce sesini duydum.

Bisiklet kiralamak için.

"Burada ne oluyor?" diye sordum, o pedalları çevirirken başımı salladım, kesinlikle gülünç ve sevimli görünüyordu.

"Sepete gir, Steinbeck." "Kıçını ve bu sepeti gördüm, bu yüzden bunun bir kriz olduğunu biliyorum" derken gözleri neredeyse dans ediyordu.

"Bunu nasıl karşılayacağımı bilmiyorum," dedim, büyük boy sepete bakarken gülmemeye çalıştım ama fena halde başarısız oldum. "Ve kesinlikle bunu yapmayacağım."

"Neden?" O sordu. "İçeri giremeyecek kadar beceriksiz olduğundan mı korkuyorsun?"

"Hayır ve bana karşı ters psikolojiyi kullanmaya çalışmayı bırak."

"Parlak zırhlı şövalyenizin ağrıyan ayaklarınızı kurtarışının takipçilerimiz için ne kadar harika bir fotoğraf çekebileceğimizi bir düşünün."

"Çok hoş olurdu" dedim ve tekrar sepete baktım.

Max'te beni her zaman tedbirli davranmaya sevk eden bir şey vardı. Onun yanıdayken neredeyse kendimi farklı biri gibi hissediyordum.

Eve bisiklet sepetiyle dönecek türden bir insan gibi.

Topuklularımdan çıkarken lojistik olarak düşünerek, "Bunu bir elbiseyle nasıl yapacağımı bilmiyorum," dedim. "Bir şeyi göstermeden. Veya maltlarımızı döküyoruz.

"Tekerleğin her iki yanında birer bacak var, elbise de sepetin içinde." Gülümsedi ve kaşlarını kaldırdı. "Boom."

Telefonumu ve anahtarlarımı blazerimin cebine koyarken ona göz devirdim. "Ben binerken gidonu sabit tut, seni ahmak."

"Arzun benim için emirdir."

Birkaç garip denemeden sonra bacaklarımı ön tekerleğe açarak, ayakkabılarım ve bardaklarımız kucağымda olacak şekilde bisiklete başarıyla bindim. "Kıçımın sonsuza kadar bu küçük sepette sıkışıp kalacağından oldukça eminim."

"O halde onu serbest bırakan yağы memnuniyetle uygulayım."

"Sapık," diye dalga geçtim.

"En iyi arkadaşım." diye düzeltti.

"Değiştirilebilir başlıklar." Telefonumu çıkarıp havaya kaldırdım ve Max'in bisiklette arkamda sırtışını yakaladım. "Şey, kahretsin, bu çok sevimli. Bu kadar tatlı olduğumuz için bizden nefret ediyorum.

"Hazır mısın?" diye sordu, ben telefonu cebime koyarken derin sesi eğlenceyle zenginleşmişti. "Sıkı tutun çünkü ilk yola çıktığımda gidonun biraz sarsılacağından eminim."

"Neye tutunuyorum?" Ölme ihtimalim çok yüksek olmasına rağmen çığlık atarak güldüm. Omzumun üzerinden ona baktım ve şöyle dedim: "Benim için tutunacak hiçbir şey yok Max!"

Sakince, "Ellerini benimkilerin üstüne koy, tatlım," dedi; yüzü o kadar muzipti ki, bisikleti ayağıyla ileri iterken acayip bir tahrik olmuştu. "Ve bana güven."

Pedal çevirmeye başladı ve işe yaradığına inanamadım.

Bir şekilde kığım sepette ve bacaklarım ön lastiğin üzerindeyken dengede idim, bu yüzden etrafımı iyi görememek dışında herhangi bir gerçek sorunu yoktu.

Bir yayaya yaklaştığımızda "Soldaki kişi" diye seslendim ve "Dikkat edin!" Bir grup kadın sağımızda bulunan dövme ciden haber vermeden çıktı.

Yüzünü göremiyordum ama Max'in havlayan derin sesi ve ciyaklamalarına gülerek eve gidene kadar kıkırdamama neden oldu.

Nihayet binama ulaştığımızda midem ağrıyordu ve maskaram mahvolmuştu. Beceriksizce sepetten dışarı çıktım ve uzun bacakları bisikletin etrafında düz bir şekilde ayakta duran Max'e sııttım.

Ona maltını verdim. "Eve dönüş yolculuğu oldukça ilginçti."

"Peki ayakların nasıl?" diye sordu, fincanı sepete koyarken bacaklarıma hafifçe titreyecek bir şekilde bakarken.

"Harika," dedim bir elimde maltımı, diğer elimde pompalarımı tutarken. "Bunlardan kurtuldukları için çok mutlular ve kurtardığınız için sonsuza kadar minnettarlar."

"Ben bir kahramanım, değil mi?"

"Elbette öylesin." Nedenini bilmiyorum ama oyalandım. Bazı nedenlerden dolayı kendimi ayrılmaya hazır hissetmiyordum. Bisikletin ön lastiğine baktım ve sıradan bir şekilde sordum, "Yukarı gelmek ister misin? Eminim Larry seninle bir Seinfeld'in tekrarını izlemeyi çok isterdi."

Karanlıkta gözlerini görmek imkansızdı ama bir süre sonra "Muhtemelen eve gitmeliyim" dedi.

"Böö," dedim, biraz daha yaklaşıp parmağımı gidonun lastik uçlu ucunda gezdirerek. "Seninle kutlamayı bitirmek istemiyorum."

"Ben de," dedi, ceketimin bir parçasını başparmağıyla işaret parmağı arasında tutup çekiştirmek için elini uzattı. "Ama hava karardıktan sonra iyi bir şey olmaz."

"Sanırım ikimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz," dedim, sözlerindeki ima yüzünden nefesim göğsümde tıkanmıştı. Yapmamamız gerektiğini biliyordum ama elimde değildi; Onunla daha karanlık gecelere açım.

"Bizim için akıllıca hiçbir şey olmuyor. Bu daha iyi mi?" diye sordu ve ses tonundan onun da kesinlikle benimle aynı şeyi istediğini ancak benden daha güçlü olduğunu anladım.

"Hayır," diye yanıtladım, "ama yine de daha iyi sanırım; bu bir iş gecesi. Götürdüğün için teşekkürler Maxxie."

"Ne zaman istersen tatlım" dediğinde sesinde alaycı bir sırıtış vardı.

Ve bu sevgi -başkaları söylediğinde her zaman çok genel ve saçma bulduğum o aptal sevgi- beni ateşe verdi. O otel odasındaki sözlerini hatırlayınca ürperdim. Kahretsin, evet tatlım, çok iyi hissediyorsun.

O aptal kiralık bisikletle gidişini izledim ve sonra telefonumu çıkardım.

Mesaj attım: Otel odasındaki aynayı hiç düşündün mü?

Bunun aptalca olduğunu biliyordum ama bu konuyu hiç konuşmamıştık. Bunun sahip olduğumu bilmediğim

tuhaf bir tuhaflık mı olduğunu, yoksa gerçekten de sanki paylaşmışız gibi hissettiğimiz o hararetli an mı olduğunu bilmiyordum.

İçeri girdim ve bir saat sonra, pijamalarımı giydikten, yüzümü yıkadıktan ve dişlerimi fırçaladıktan sonra cevap vermeyince, yapmayacağını varsaydım. Muhtemelen sonsuz olgun bilgeliğiyle, eski cinsel ilişkimiz hakkında mesajlaşmanın kötü bir fikir ve yalnızca seks yapmaya yol açabilecek kaygan bir zemin olduğuna karar vermişti.

Çok zeki.

İyi bir fikir.

Pratik, pratik Maks.

Ama lambamı kapatıp yorganın altına girdiğim anda telefon çaldı.

Max: Eğer bana bunu soracaksan Sophie Gracie Steinbeck, cevabıma hazır olsan iyi olur.

Yatak odamın karanlığında mesajı tekrar tekrar okurken nefesim hemen sığılaştı, nabzım hızlandı. Mesaj attım: Hazırım.

Max: Bunu her zaman düşünüyorum. Kelimenin tam anlamıyla bunu hayal ettim. Senin beni izlemeni izlemek hayatımda gördüğüm en ateşli şeydi.

Yutkundum ve cevap verdim: Kabul ediyorum.

Max: Hazır bu sırada -bilirsiniz, böyle aptalca seks konuşmaları yapmak iyi bir fikir (değil)- sanırım ısırma ve tırmalama şeklinizde beni çılgına çeviren bir şeyler olduğunu bilmelisiniz.

Mesaj attım: Bunu yapmıyorum.

Max: Hayır, sen yakalayıp yönlendiriyorsun ve o kadar yoğunsun ki kendimi zar zor kontrol edebiliyorum. Bunu ne kadar sevdiğimi sana anlatamam.

Ben: Yani beğendiğine sevindim ama yine de bunu yaptığımı düşünmüyorum.

Max: Sana sırtımın bir resmini göndereyim mi?

Bir ciyaklama sesi çıkardım ve yarı kıkırdayarak, yarı utançtan ölüırken ağzımı kapattım. Şunu yazdım: HAYIR.

Max: Sadece yapacağımı bil.

Elimi karnıma koydum. Bu muhtemelen kötü bir fikirdir.

Max: Ah, öyle olduğunu biliyorum.

Ben: O halde durmalıyız.

Max: Haydi.

Ben: Sana duşta yaptığın şeyi anlattıktan sonra. . . ben oradayken ellerinle. . .

Max: Bunu sevdiğini biliyordum. ;)

Ben: Evet, çözmeyi zorlaştırmadım.

Max: Hala sesini duyabiliyorum.

Ben: DURMALIYIZ.

Max: Evet, gitmem gerekiyor.

Sırt üstü yatıp tavana baktım. Telefonumu yüzüme tuttum ve mesaj attım: Büyük planlar mı?

Maksimum: Yorum yok.

Yatak odamın karanlığında bir ortaokul öğrencisi gibi yeniden kıkırdadım. Kendimi şu soruyu sormaktan alıkoyamadım: Soğuk duş mu? ;)

Max: YORUM YOK DEDİM VE GİTMEM GEREKİR. İYİ GECELER Bayan Steinbeck.

Ben: Size iyi geceler Bay Parks.

<https://oceanofpdf.com/>

kırk

Maksimum

"Ne oldu?"

Biberleri tavada karıştırdım ve telefona "Kim bu?" dedim.

"Kapa çeneni ukala ve tahmin et bize ne var?"

Sebzelerin üzerine biraz fajita baharatı serperken başımı öyle bir çevirdim ki boynum çatladı. Bütün gün müşteri toplantılarındaydım (işimin en sevmediğim kısmıydı) ve

saat zaten altıydı, bu yüzden açlıktan ölüyordum ve bitkin düşmüştüm.

Özellikle de onun seks yapması beynimde çok şey yaptığından beri.

Bana aynayla ilgili mesaj attığında neredeyse bisiklet kiralama işini mahvedecektim, çünkü bunu takıntılı bir şekilde düşünüyordum. Beni rahatsız etti. Çıplak Sophie'nin tutkuya kapılmış ve canımı acıtacak kadar muhteşem görüntüsü, bedeninin içinde parçalara ayrılırken bakışlarımla buluşan ve bakışlarımı başka tarafa çevirmeyen görüntü - evet, görüntüyü kafamdan çıkaramadım.

"Bize ne aldın?" diye sordum.

Biberleri pirinç kaseme koymadan önce bir kez daha karıştırdım. Akşam yemeğimi kahvaltı barına taşıdığımda, "Bize bir düşün ayarladım!" dedi.

"Bu ne anlama gelir?" Bir tabureye oturup mutfak kumandasını elime alıp hangi oyunların oynandığını merak ederek sordum.

"Bir konser" dedi gururla. "Aslında bize bir retçi işi ayarladım."

ESPN'e göz atarak, "Şuna bir bak," diye alay ettim. "Ne kadar büyük bir kız."

"Sağ?"

"O halde bana her şeyi anlat." Cubs maçını açtım ama sesi kapattım; spikerlerden çok Sophie'yi dinlemek ilgimi çekiyordu. Ona olan ilgimin kontrolden çıktığını hissettim ama onu geri çevirmeye hiç niyetim yoktu. Onu çok fazla sevdim.

"Bu arada bu nasıl oldu?" diye sordum.

"Herkesin arasında Larry aracılığıyla." Larry'nin kız kardeşinin yeğeninin gelecek hafta sonu nasıl evleneceğinden bahsetmeye başladı ama Larry, nişanlısının

aldattığını bildiğini ama bunu iptal edemeyeceğini söylemişti.

Soph, Larry'ye ek işlerimizden bahsettiğinden beri, yaşlı huysuz tüm düzenlemeleri yapma görevini üstlendi.

"Çok etkileyici, Steinbeck," dedim, cumartesi günü onunla takılmak için bir nedenim olduğu için mutlu bir şekilde yemeği ağzıma atarken. Eskiden bu sadece bir işti, insanlara yardım eden bir yan uğraştı ama artık o benimleyken düğünleri mahvetmeyi sabırsızlıkla bekliyordum. "İhtiyacımız olan tüm ayrıntılar sende var mı?"

"Öyle yapıyorum," diye onayladı, kendisiyle gurur duyarak. "Aldatan nişanlısı Lilibeth'in bir ilişkisi var ama damat Garrett bunu iptal edemiyor çünkü babası işinin baş finansörü."

Gelinin adından başka bir şey duymadım. Lilibeth.

Lilibeth.

İsmi kafamda yankılanırken zaman yavaşladı.

Sophie, "Yani sadece Larry'nin ailesi olduğu için değil, aynı zamanda damat da benimle aynı durumda olduğu için yardım etmek istiyorum. Güçlü kayınpeder kariyerini mahvedebilecek bir konumda mı?" Ona yardım etmem gerektiğini hissediyorum.

O olamazdı. Yapamadı çünkü ihtimaller neydi? Yine de öyle olduğunu biliyordum. Bu olmak zorunda.

Sadece biliyordum.

"Zengin babaların her zaman sorun olduğunu hiç fark ettiniz mi?" diye sordu, dakikada bir mil konuşarak, az önce dünyanın tepesine düşürdüğü kargaşanın tamamen farkında olmadan. "Zengin adamlar dünyayı mahvediyor, yemin ederim ki."

Yine de emin olmak zorundaydım ve "Kusura bakma, yine gelinin adı ne demiştin?" dediğimde sesim çatladı.

"Lilibeth... ne isim, değil mi?" "Bunda yanlış bir şey yok ama çok zengin bir kızın adı." derken sesi alaycıydı. Lilibeth Palmer, bir banka başkanının kızı, damadın kalbini yok eden."

Kahretsin. Siktir, siktir, siktir.

Lanet olsun, kahrolası.

"Ve sen onun öyle olduğunu söyledin. . ." Boğazımı temizledim. "Bir ilişkisi olmak?"

Olan biteni kafamda toparlamaya çalışırken yemeği kendimden uzaklaştırdım. "Peki nişanlısı çıkmak mı istiyor?"

"Bingo." Bir ses çıkardı -sanırım kedisiyle konuşuyordu- sonra şöyle dedi: "Lincoln'de, yani sadece bir saat uzaklıkta. İçerideyiz, değil mi?"

Kulaklarımdaki uğultudan duyamıyordum. Lilibeth. Lanet olası Lili. "Aslında belki de bunu geçmeliyiz."

"Ne?" nefesi kesildi, sesi tamamen dehşete düşmüş gibiydi. "Bunu neden yapalım ki Max? Bu bize işi bulduğum için mi? İş bulabilecek tek kişi büyük adam mı? Neden bunu almak istemiyoruz?"

"Tanrım, Soph," dedim bu kahrolası kabusun üstesinden gelmeye çalışırken. "Bir kadının sadakatsizliğini kamuoyu önünde açığa vurmanın kötü bir fikir olduğunu düşünüyorum. Bir erkeğe göre çok daha sert bir şekilde yargılanacak."

"Sanırım Callie'nin düğününü yapmış olmamız dışında bu mantıklı olurdu, hatırladın mı?"

Burnumdan nefes alıp gözlerimi kapattım. "Bu farklıydı."

"Nasıl farklı?" diye sordu, aniden çılgınca ısrar etti.

"Callie bir canavardı," diye yanıtladım, bu konuşmayı sürdürmekte bile zorluk çekiyordum.

"Doğru" dedi, "Ama Lilibeth'in bir canavar olmadığını nereden biliyorsun?"

"Ben sadece . . ." Onu nasıl ikna edeceğimi bilemediğim için ensemin arkasını ovuşturdum. "Sadece bunu yapmak istemiyorum."

"Cidden?" tekrar sordu, söylediklerime inanamıyormuş gibi bir sesle.

"Evet," dedim sıkılı dişlerimin arasından, Lil'in o anda neler yaşadığını düşünmemek isteyerek. "Hadi geçelim."

"Dalga mı geçiyorsun?"

Hayır, Soph, dedim, ona saldırmamak için çok çabaladım ama başaramadım. "Tanrı aşkına. İstiyorum. Çevirmek. Aşağı."

"Ah." Kırılmış bir tonda "Vay canına" derken sesi gergindi. İyi. O halde geçeceğiz Bay Parks. Güle güle."

"Soph," diye başladım ama işi bitmişti.

Görüşme bitmişti.

"Kahretsin!" Kimseye söylemedim, ayakta durup akşam yemeğimi çöp kutusuna attıktan sonra tabağı kelimenin tam anlamıyla elimi yakıyormuş gibi lavaboya attım. "Lanet olsun."

Tanrı aşkına, kalbim göğsümde hızla çarparken düşünemiyordum bile.

Bu tam bir çılgınlıktı.

Artık aç değildim ve bir şeyler yapmam gerekiyordu, bu yüzden ayaklarımı koşu ayakkabılarıma soktum, çalma listemi yükledim ve kahrolası müziği dayanabildiğim kadar yüksek sesle açtım.

Ama akşam havası hâlâ sıcak ve nemliyken Onuncu Cadde'de koşmaya başladığımda, egzersiz yapmanın bile işe yaramadığını fark ettim.

Kesinlikle.

Çünkü Lil nişanlıydı.

Böyle hissedeceğini tahmin etmezdim. . . kahretsin, bu çok kırıcı. Sophie'ye artık onu neredeyse hiç düşünmediğimi söylediğimde yalan söylemiyordum.

Doğruydu, yapmadım.

Ama ben buradaydım, Lili'nin evleneceği düşüncesiyle neredeyse nefes nefese kalıyordum.

Benim neyim var?

Ve sadece kendisi evlenmekle kalmıyordu, aynı zamanda nişanlısı da bu durumdan kurtulmaya çalışıyordu.

Bu nasıl mantıklıydı?

Yani, bana öyle gelmedi ama muhtemelen onunla sonsuza dek vakit geçirmeyi o kadar çok istiyordum ki, bunun gerçekleşmesi için her şeyi yapardım.

Lanet olsun, her şeyi denedim.

Ama sonunda gözyaşları içinde bana baktı ve artık beni sevmediğini söyledi.

O aldatmamıştı ve ben de yanlış bir şey yapmamıştım ama o benim hakkımda, nişanlısı hakkında hissetmesi gerektiği gibi hissetmiyordu. Tüm hayatını benimle geçirmeyi hayal edemiyordu.

Onu iki yılı aşkın bir süredir görmemiştim ya da onunla konuşmamıştım ama bir an bile onun bir ilişkisi olduğuna inanmadım. Bu onun asla yapacağı bir şey değildi; hayatında ne olursa olsun yapmazdı.

Ancak bu, evlenmeyi planladığı adamın onu herkesin önünde yok etmeye çalıştığı gerçeğini değiştirmiyordu.

Ve bunu yaparken benden yardım istedi.

Artık ona aşık olmayabilirdim ama düğününün mahvolmasında rol oynamamın hiçbir yolu yoktu.

Yapamadım.

Dokuzuncu Cadde'ye dönüp müziğimin sesini daha da yükseltirken en büyük sorunun ona ulaşp onu uyarmayacağım olduğunu düşündüm. Bu işe karışmak istemedim ve bunun berbat bir fikir olduğunu biliyordum ama aynı zamanda öylece durup onun gafil avlanmasına izin veremezdim, değil mi?

Sophie'yi kızdırdığımı biliyordum ve onunla konuşmadan Lili'yi uyarsam beni anlamayacağını da biliyordum. Bu yüzden Soph'tan özür dilemem gerekiyordu, çünkü onun benim yüzümden üzüldüğü düşüncesi kalbimi acıtiyordu ve umarım onu uyarı konusunda ikna edebilirim.

Aksi takdirde ne yapacağımdan emin değildim.

<https://oceanofpdf.com/>

kırk bir

Sophie

"Ne dedi?"

Telefonu sehpanın üzerine koydum ve şok içinde Larry'ye şöyle dedim: "Geçmemiz gerektiğini düşünüyor. Ve bana bağırdı."

"Gerçekten mi?" Larry'nin gözleri kısıldı ve şöyle dedi: "Kahrolası Julian. Zaten evet dedim, kahretsin. Şimdi ne yapmamız gerekiyor?"

Düğün umurumda değildi. Max'in bana bu şekilde saldırmasına neden olan şeyin ne olduğunu merak ediyordum. Pislik. Boşluğa baktım, kızları okşadım ve "Hiçbir fikrim yok" diye mırıldandım.

"Nedenini söyledi mi, o pislik?"

Larry'ye Max'in söylediklerini anlattım ve o da Max'le aynı fikirde olması beni şaşırttı. "Kadınların aldatmasıyla ilgili çifte standart yüzünden bu biraz mantıklı ama o zaman neden bu cahil düğününü yaptın?"

"Sanırım TJ'i tanıdığı için" dedim, bir konuda haklı olmasına rağmen Max'e kızarak. "Her iki durumda da, sanırım bu düğünü pas geçiyoruz."

"Ne halt ediyoruz" dedi telefonumu alırken. Yan not: Larry telefonuma sanki sabit hatmış gibi davrandı ve bu beni sinirlendirdi. Eğer onu herhangi bir yerde bırakırsam, alıp kullanırdı. Artık şifre bile kullanmıyordum çünkü sürekli kodu tahmin etmeye çalışarak telefonumu

yanlışlıkla kilitlemesinden bıkmıştım. "Bir telefon açayım; bir fikrim var."

Ben kanepede otururken, o da telefonu diğerk odaya götürdü. Max aslında bana bağırmamıştı -bu abartıydı- ama terslemışti.

Ve birbirimizle hiç bu şekilde konuşmadık.

 nemsiz bir şeydi ama duygularım incinmişti.

Neden Tanrı aşkına bana bu kadar kısa davrandı? Yirmi dört saat önce birbirimize seks hakkında mesaj atıyorduk ve şimdi bana sinir bozucu küçük kız kardeşiymişim gibi davranıyordu.

Bunda daha fazlası olduğu, aramızda bir şeyler olduğu ya da bu düğünü benim masaya getirmiş olmamın onu  zd ğ  hissinden kurtulamıyordum. Nedenini bilmiyordum ama bunun sadece rastgele bir yabancıyı s rt kten utanmaktan korumakla ilgili olmadığını biliyordum.

Tabii ki, onun iğ r s ne sevinmem de beni rahatsız etti çünkü bir kadının hayatını mahvetmek istemediğimize tamamen katılıyordum. Onun kirli çamaşırlarını dünyaya aıklamamamız gerektiği konusunda haklıydı.

Peki Callie'nin düğünü neden onun için sorun olmamıştı? Fark neydi?

Ve yine de diğerk çiftte yaptığımız gibi damadı delillere götürebiliriz, değil mi?

"Larry kiminle konuşuyor?" Rose yanımdaki kanepeye otururken sordu. "Paket servisi alıyor muyuz?"

"Fırında donmuş bir pizzam var ve o kız kardeşiyle konuşuyor" dedim.

"Düğün hakkında mı?"

Ona baktım. "Ne biliyorsun?"

"Senin ve Julian'ın küçük ek işleri hakkında her şeyi biliyorum, eğer sorduğun buysa."

"O sana söyledi?" Larry'ye Rose'a söylememesini özellikle söylemiştim çünkü bu onun onaylamayacağı bir şey gibi görünüyordu.

"O yaptı. Tanıdığım bazı amcıklar gibi korkak değil."

"Sana söylemediğim için üzgünüm," diye başladım ama elini kaldırarak sözümü kesti.

"Umurumda değil." dedi gözlerini devirerek. "Ben düğünlerde bayılan aptal kalpli bir romantik değilim, Tanrı aşkına. Ama üçüncüyü eklemeyi düşünmelisiniz."

"Bir üçüncü?"

"Yaşlı bir kadının itiraz etmesinin ne kadar yararlı olacağını bir düşünün; kimse bana yumruk atmaz ya da buna benzer bir şey yapmaz."

Her şeye rağmen gülümsedim. "Biliyorsun, yanılmıyorsun."

"Hiçbir bok."

"Anladım!" Larry, kelimenin tam anlamıyla çoraplı ayaklarıyla oturma odasına kayarak geldi ve sırtarak şöyle dedi: "Bunu çözdük!"

"Bunu sen ve ben mi yapmalıyız?" Rose sanki o ve Larry bu konuyu tartışmış gibi ses tonuyla yargılayıcı bir tavırla sordu.

Onu görmezden geldi ve bana şöyle dedi: "Nedenlerini bildiğimiz şifreli bir ifadeyle itiraz edip gelin ve damadı bir süreliğine özel olarak görmek istemenizin sizin ve Max için daha iyi olacağını söyledi."

"Bunun işe yarayacağını biliyordum!" dedim ama heyecanım hemen söndü çünkü Max'i aramak ya da bu konuyu onunla tartışmak istemiyordum. Otoriter bir salak gibi davranmıştı ve sanki bu senaryonun lanet olası ebeveyniymiş gibi, bunu yapıp yapmayacağımıza karar vermesine izin vermem mümkün değildi.

"Ona bunu yapacağımı söyle," dedim hiç düşünmeden. "Yalnız."

kırk iki

Maksimum

"Günaydın."

Sophie'nin gözleri, Starbucks'a girerken baktığı telefonundan ayrıldı ve beni görünce kaşları düştü. "Hey."

"Beş dakikanızı ayırabilir misiniz?" diye sordum, baristanın az önce teslim tezgahının ucuna koyduğu iki fincan kahveyi alırken.

"Dün gece bana hiçbir sebep yokken saldıran pislik için mi?" dedi Sophie fincanlara bakarak. "Bunlardan biri Amerikalı mı?"

"Biraz kremayla," diye yanıtladım, bardağı ona uzatarak.

"Tamam o zaman." dedi ve bardağı aldı. "Ama bir zamanlayıcı ayarlıyorum."

"Adil" dedim ve arkadaki masaya doğru yürürken onu takip ettim. Starbucks'ın sabah altı buçukta olduğu gibi sessizdi, buharlama ve karıştırmanın beyaz sesi vardı ama pek fazla konuşma yoktu.

İnce siyah bir pantolon, yüksek topuklu ayakkabılar ve boynuna en az altı dizi inci sarılı kolalı bir gömlek giyiyordu. Bunun ve sevimli saçlarının yan yana gelmesi, onu "iş kadını" adlı Ralph Lauren koleksiyonuna aitmiş gibi gösteriyordu.

Oturdu, kaşını kaldırdı ve saatine şöyle dedi: "Hey, Siri. Zamanlayıcıyı beş dakikaya ayarlayın."

"Özür dilerim" dedim çünkü öyleydim. Bütün gece kendimi bok gibi hissetmişim ama ne zaman ona mesaj atmaya başlasam, tüm bagajımı açıp yere dökmeden ona nasıl davrandığımı haklı çıkaracak bir yol bulamadım. "Ben tam bir pisliktim."

"Öyleydin," dedi, kapağının tıpasını çıkarırken. "Ama neden?"

Ona söylemem gerektiğini biliyordum ama bu çok zordu. Sophie'yle yaşananlar her zaman saf güneş ışığına benziyordu ve melankoliyi bu mekana sürüklemek istemedim. Ben de şöyle dedim: "Seninle alakası olmayan bir şey olduğunu söylememe izin verme ihtimalin nedir ve ben de ayrıntıya girmeden hemen atladım?"

Omuz silkti. "Ne istersen söyleyebilirsin. Ben sadece arkadaşınım; bana her şeyi anlatmak zorunda değilsin."

O . . . söylemesini beklediğim şey bu değildi. "Cidden?"

Gözlerini devirdi. "Gerçek olduğu sürece ve patlama aslında bizimle ilgili olmadığı sürece, huysuz bir pislik olduğumu sırrını saklayabilirsin ve yolumuza devam ederiz."

İçim rahatlarken, "Bunun bir numara olduğunu hissediyorum," dedim. Bunun ne zaman olduğundan emin değildim ama Sophie'nin benimle ilgili düşünceleri çok önemliydi.

"Hayır, tamamen ciddiym" dedi ve yüzündeki rahatlamadan bunu kastettiğini anlayabiliyordum. "Ama iyi misin? Seni üzen şey hakkında yapabileceğim bir şey var mı?"

Tanrım, onu seviyordum.

Elimle çenemi ovuşturdum, hâlâ bunu bırakacağının şokundaydım. "Şimdi iyiyim. Endişelenme."

"Güzel," dedi, sanki bir cevap arıyormuş gibi gözleri yüzümün her yerinde geziniyordu.

"Larry kızgın mı?" diye sordum, bardağımı kaldırarak. "Kız kardeşinin yeğeni hakkında mı?"

"HAYIR. Yani ilk başta Julian'ı cehenneme kadar lanetledi ve geri döndü," dedi gülümseyerek, "ama sonra bunu hâlâ yapabileceğim ama gelinin kirli çamaşırlarını havalandırmayacağım bir yol bulduk."

Böylece uğultu yeniden kulaklarıma geldi. Soğukkanlı olmayı denedim ama "Bekle, ne? Ne demek istiyorsun, bunu yapacaksın?"

Kaşlarını kaldırıp bana meydan okudu ve şöyle dedi: "Larry kız kardeşiyle konuştu ve tüm taraflar benim her şeyi yapabileceğim konusunda hemfikir. 'İtiraz ediyorum ve kanıtım var; özel olarak konuşabilir miyiz?' Detroit'te yaptığımız gibi."

Bardağını bıraktım ve yutkundum, bir cevap bulamamıştım.

"Bunun sizin için rahat olmayan bir şey olmasına tamamen saygı duyuyorum, o yüzden bunu tek başıma yapacağım. Muhtemelen artık büyük bir kız gibi harekete geçmemin zamanı geldi, değil mi?"

Sırıtiyordu; arkasında hiçbir kötü niyet olmayan gerçek bir gülümseme. Bunu beni kızdırmak için söylemediğini biliyordum ama Lili'yi hayal etmeye devam ettim ve bu midemin kasılmasına neden oldu.

"Bunu yapamazsın, Soph," dedim, hayal kırıklığı içinde iki elimi çeneme sürterek. "Lütfen bunu ilet."

"Bununla senin sorunun ne, Max?" diye sordu, sesi artık sakın değildi. "Neden sen-"

"O benim eski sevgilim," dedim, çenemdeki tüm kaslar o kadar sert bir şekilde kasılmıştı ki dişlerimin kırılacağını hissettim. "Gelin benim eski sevgilim, tamam mı?"

Ağzı açık kaldı ve gözleri kocaman açılmış halde sandalyesine oturdu. "Lilibeth eski sevgilin mi? Kırılan eski sevgili..."

"Evet." Kırılıyormuşum gibi görünmemek için elimden geleni yapıyordum ama Allah aşkına, o küçük detaydan daha ileri gitmek istemedim. "Peki bunu geçebilir misin?"

Şok olmuş görünüyordu. "Ona karşı hâlâ hislerin var mı?"

"Hayır," dedim biraz fazla hızlı bir şekilde, yüzeysel ve ani bir yalan gibi görünerek.

"Bu yüzden . . . o zaman neden bunu tek başıma yapamıyorum?" Başını eğdi ve bana baktı, sanki okuyabiliyormuş gibi sessizce yüzümdeki duygu oyununu izledi . "Senin bununla bir bağlantın yok, onu alenen utandırmıyorum ve bu hâlâ her zaman takip ettiğimiz prensiple aynı, peki sorun ne? Bir ilişkisi var ve nişanlısı tuzağa düştü, bu yüzden onu kurtaracağım. Bu seni neden rahatsız etsin ki?"

"Hile yapmayacağını biliyorum" dedim, iddiamın ne kadar zayıf olduğunun tamamen farkındaydım. "Ve bu bana doğru gelmiyor. Bu yeterli değil mi?"

"Pek sayılmaz," dedi çenesini eline dayayarak. "Neden sana verilen bu toplam kozmik karma parçasını almak istemiyorsun?"

"Çünkü karma bu durumda işe yaramıyor."

Bu onun göz kırpmasını hızlandırdı ve tekerleklerin döndüğünü görebiliyordum. "Aman Tanrım, hile yapan sen miydin?"

Bir yanım onun bunu imkansız bir kavram olarak görmesinin hoş olduğunu düşünüyordu.

"Kimse aldatmadı" diye açıkladım ve onun daha fazlasını beklediğini anlayabiliyordum.

Başka bir şey söylemek istemediğim için telefonuma baktım. "Gitmek zorundayım."

"Bu yüzden . . . ?" dedi, ben ayakta dururken sinirlenmiş görünüyordu. "Bu kadar? Bunun hakkında konuşmamız bitti mi?"

"Soph," dedim, elimden geldiğince güzel söylemeye dikkat ederek. "Sana nasıl hissettiğimi söyledim ve artık istediğin gibi devam edebilirsin. Ayrıca daha da önemlisi, görüşmeniz saat kaçta?"

Evet konuyu değiştiryordum ama aslında daha önemli bir şeye değiştiryordum. Bunu daha fazla tartışmak istiyormuş gibi görünüyordu ama sandalyesini geriye itip ayağa kalktı. "Saat iki."

"Hazır mısın?"

Elbette hazır, diye düşündüm çünkü işini Sophie kadar ciddiye alan biriyle hiç tanışmamıştım.

"Evet." dedi ve anahtarlarını aldı. "Keşke ilk iş bu olsaydı."

"Beklemek seni öldürecek, değil mi?" Kapıya doğru yürürken sordum.

"Kesinlikle." Bana baktı ve sözlerimiz normal olmasına rağmen gözlerimiz buluştuğunda yüzünde soru işareti gibi farklı bir şey vardı. "Eğer bana yanlış bakarsa Stuart'ı nüksettirebilir ve onu öldüresiye dövebilirim" dedi.

"O senin insan stres topun mu olacak?"

"Bunun gibi bir şey."

Arabalarımıza doğru giderken hava durumu hakkında konuştuk -harika bir sabah olmasına rağmen şimdiden biraz nemliydi- ve ona röportajdan sonra beni aramasını söyledim ama işler kötü gitti.

Sanki aramızda işler henüz yolunda gitmemiş gibi.

Çünkü elbette değillerdi.

Her ne kadar "biz" olmasak da Lili birdenbire aramıza girdi.

"Yapacağım," dedi, yarış arabasına tırmanırken. "Benim olduğumu anlayacaksın çünkü ya kıcıımı uçuracağım ya da yeni yürümeye başlayan bir çocuk gibi hıçkıracağım."

"O halde Woo-hoo Sophie için dua ediyorum," diye yanıtladım, gözlüklerini çıkarmasını ve Ray-Ban reğetesine uzanmasını izledim.

"Muhtemelen her iki senaryo için de önceden içki almam gerekirdi," dedi, sesi alaycıydı.

"Aradığın anda alacağım, Steinbeck."

Gülümsedi ama gözlerine ulaşmadı.
Aramızdaki işleri berbat etmiştim.

<https://oceanofpdf.com/>

kırk üç

Sophie

"Söyle bana."

Gülümsedim ve kattaki herkesin duymasına izin vermeden özel olarak konuşabilmek için binanın lobisine adım attım. Röportajımı yeni bitirmiştım ve hemen Max'i aradım.

"Muhteşemdi! Sordukları her soruya hazırlıklıydım ve sonunda bunun 'sadece bir formalite' olduğunu söylediler ama benim ve liderlik ekibi için bir toplantı ayarlayacaklar!"

"Tebrikler!" Max telefonda gürledi, sesinde bir gülümseme vardı. "Şaşırmadım ama bu harika bir haber. Toplantı ne zaman?"

"Bir hafta içinde," dedim, hâlâ bunun gerçekten olduğuna inanamıyordum. "Kahretsin, Max, tüm sahte arkadaşlık olayını başlatmamış olsaydık bunun gerçekleşmeyebileceğinin farkında mısın?"

"Vahşi, değil mi?" dedi ve sırıtışını duyabiliyordum.

Onu görmek istedim.

O anda, dünyada bunu ne kadar çok istediğimi gerçekten anlayan ve bundan benimle gurur duyan tek kişiyle birlikte olmak istedim.

"Bu gece içki içmemiz gerektiğini biliyorsun, Sophie Steinbeck" dediğinde içimin ısındığını hissettim.

"Evet, öyle," diye onayladım, kendi sırıtışıma karışarak.

"Yine de Upstream'deki güzel sunucular bizim başka bir hafta içi gece geldiğimizi görürlerse sinirleneceklerini hissediyorum."

"Ah."

"O halde Jackson Street Tavern'e gidelim. Puroları getireceğim."

"Çok isterim." dedim heyecanla. "Ama kendini mecbur hissetme—"

"Bunu dünyalar kadar kaçırmazdım, seni kahrolası başkan yardımcısı tanrıça."

"Max," diye neredeyse ciyaklayacaktım, heyecanlandım ve sadece mutlu oldum, ama sonra nerede olduğumu hatırladım ve soğukkanlı bir şekilde "teşekkür ederim" demeyi başardım.

"Bu sefer topuklu ayakkabılardan önceden kurtulun" dedi, "çünkü bisikletle iki kere şansımız olmayacak."

"Kesinlikle yapacağım" dediğimde yüzüm gülüyordu - Tanrıya şükür etrafta beni görececek kimse yoktu-.

"Biliyorsun," dedi, "Cumartesi günü Bira Festivali nedeniyle sokağımı kapatıyorlar. Kesinlikle gitmeliyiz."

Bok.

"Çok isterdim ama yapamam," dedim, kaçındığım konuşmayı yapmak zorunda kalabileceğimiz gerçeğine kendimi hazırlayarak, çünkü bunun onu üzeceğinden oldukça emindim.

"Lanet olsun Steinbeck, benim onayım olmadan hayatında bir şeyi planlamaya nasıl cesaret edersin? Sinirli," diye şaka yaptı, sesi sevimli bir şekilde alaycı geliyordu. "Ne yapıyorsun? Ironman yaşlı Lar Bear'la mı?"

"Hayır," dedim, derin bir nefes almadan önce sıradan bir şekilde şöyle dedim: "Düğünü Lincoln'de yapıyoruz; o benimle geliyor. Peki Bira Festivali saat kaçta bitiyor? Muhtemelen saat yedide döneceğim."

Hiçbir şey söylemedi; hat sustu.

İyi.

Hiçbir şey söylemeyecektim, sadece onun konuşmasını bekleyecektim çünkü yanlış bir şey yapmamıştım. Ben

sadece bir düğün üzerinde çalışıyordum, onun birçok kez yaptığı şeyin aynısı.

Ancak . . . sessizlik orada öylece asılı kaldı.

Ve devam etti. Ve üzerinde.

"Max," dedim sonunda, işleri hafif tutmaya çalışarak, "saat sekize kadar giderse yine de bol bol bira içebiliriz. Av tüfeğiyle tanınırım..."

"Neden?"

Sesi kesik ve ciddiydi. Nefes nefese bir "Ne?" diye fışkırırken sinirlerim gergindi.

"Neden bunu yapmaya bu kadar kararlısın, Sophie?"

Söylediği gibi kızgın ya da rahatsız değildi. Daha fazlasıydı. . . bitkin ya da teslim olmuş, sanki bununla başa çıkamayacak kadar yorgunmuş gibi.

Bu beni sinirlendirdi. Çünkü o hiç de hatalı değildi; Bunu yapmaya kararlıyım. Aldatan gelinin eski sevgilisi olduğunu söyler söylemez, bunu yapmanın heyecanıyla aklımı kaçırmıştım. Damadını kurtarmak istiyordum evet ama kalbini mahvettiği arkadaşşıma bir puan kazandırmak istiyordum.

Onun ona hissettirdiği kadar kötü hissetmesini istedim.

Ayrıca, asil olmayan biri için ne kadar saçma bir isim olan Lilibeth'in neye benzediğini görmek istedim. Erişebildiğim hiçbir platformda herkese açık bir profili yok gibi görünüyordu ki bu çok saçmaydı. Ne tür bir psikopat sosyal medyada yer almazdı?

Bunu yapmamı istemesi beni çok rahatsız etti. Onu incinmekten korumak istiyormuş gibi görünüyordu.

Onu hâlâ seviyor muydu? Hala ona aşık mıydı?

Ona verecek bir cevap bulmaya çalıştım ama bunun yerine ağzımdan kaçırdım, "Neden bunu yapmamam konusunda bu kadar kararlısın?"

Sanki tam ortasından geliyormuş gibi uzun ve derin bir iç çekti ve "Her neyse, Sophie" dedi.

"Her neyse?" Diye sordum. "Bu konuda bana ne yapacaksın?"

"Gitmem lazım," dedi, sesi o kadar soğuktu ki kalbimi acıttı.

"Neden?" diye sordum, göğsüme bir ağırlık çöktü.

"Seninle yarın konuşacağım."

"Bekle, bu gece içki yok mu?" diye sordum, sesimdeki ezici hayal kırıklığından kesinlikle dehşete düşmüştüm. Eski sevgilisine haksızlık ettiğim için benimle kutlama yapmaktan vazgeçmesi ihanet gibi geldi.

Lütfen, lütfen, lütfen beni atlamayın, diye düşündüm, çaresizce onun bir anlığına unutmuş olmasını umuyordum.

"Yapamam" dedi, sesi hırıltılı ve duygusuzdu. "Üzgünüm."

Göğsümün ortasında bir yanma başladı ve gözyaşlarım oluşma tehlikesiyle karşı karşıyayken hızla gözlerimi kırptırdım. "Cidden mi, Max?"

"Yapamam Soph. Gitmek zorundayım."

Başka bir kelime söylememe izin vermeden aramayı sonlandırdı.

<https://oceanofpdf.com/>

kırkdört

Maksimum

Sophie'nin yaralı sesi kafamda tekrar tekrar çalarken, midemi bara dayayarak orada oturdum ve ülsere yakalandığımı hissettim. Bu planı bir kenara bırakıp onunla -tüm acınası şeyler hakkında- konuşmak istiyordum ama artık buradayım, başladığım işi bitirsem iyi olur.

Ama işim biter bitmez kendime şampanya ve dondurma alıp Soph's'a koşacağıma söz verdim.

Tam bunu düşünürken gözümün ucuyla uzun kızıl saçlar ve iri yeşil gözler gördüm.

Lili buradaydı.

Tanıdık sancı. . . Gözlerimiz buluştuğunda bana bir şey çarptı ve gülümsedi.

Yıllar boyunca o gülümsemeyi o kadar çok düşünmüştüm ki, açıkçası bu çok saçmaydı ve bunu görmek, eskiden yaşadığın bir evi ziyaret etmek gibi, rahat bir şeye geri dönmek gibi bir duyguydu.

"Hey sen," dedi ve yanımdaki tabureye oturmadan önce bana dostça sarıldı.

"Lil," dedim barmene ona bir içki getirmesini işaret ederek. "Ne istiyorsun, pinot?"

Gülümsemesi biraz daha büyüdü. "Elbette."

Bu hassas konuyu nasıl açacağımı bilmiyordum ama artık onu korumanın benim görevim olmadığını sanıyordum. Vicdanım adına sadece fikrimi söylemek ve oradan defolup gitmek istedim.

"Yani seninle konuşmak istememin nedeni."

"Ah, evet" dedi ve farklı göründüğünü fark ettim. Daha iyi. Her zaman güzeldi ama gülümsemesinde daha rahat, gözlerinde daha canlı bir şeyler vardı.

Belki üzerinden uzun zaman geçtiği içindi ama mutlu görünüyordu.

Kahretsin, muhtemelen benimle birlikte olduğu için onu hiç mutlu görmemiştim.

"Bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum o yüzden anlatacağım."

"Aman Tanrım," dedi uzun saçlarını kulağının arkasına itip kollarını kavuşturarak. "Bu iyi olamaz."

"Öyle değil." Ona olup bitenlerin basit bir versiyonunu anlatarak konuşmaya başladım. Ona en yakın arkadaşımın oda arkadaşının kız kardeşinin nişanlısını tanıdığını, onun bir ilişkisi olduğunu düşündüğüne ve düğünü iptal etmeyi düşündüğüne dair dedikodular olduğunu söyledim.

"Hiçbir şey yapmaması ve düğünün planlandığı gibi gitmesi çok muhtemel," dedim, onun ne düşündüğünü anlayamayarak, "ama bilmeyi hak ettiğini düşündüm, bu yüzden öyle olmayan biriyle evlenmedin." Senden kesinlikle eminim."

Ne beklediğimi bilmiyorum ama gözlerini kapatıp "Tanrıya şükür" demesi ona göre değildi.

"Üzgünüm . . . ?" Yüzünde rahatlama dışında hiçbir şeyin görünmemesini izledim. "Ne?"

Nefes verdi. "Fiziksel bir ilişkim yok Max ama uzun zamandır başka birine karşı hislerim var ve son zamanlarda onun da aynı şekilde hissettiğini fark ettim."

"Ah?" dedim ve o şarabını yudumlarken, onun yanındayken her zaman hissettiğim gibi hissetmediğimi fark ettim. Muhteşemdi, güzel kokuyordu ve ondan hoşlanıyordum ama onu hayatımda bu kadar çok istediğim için boğulmuş hissetmiyordum.

Bir zamanlar benim için önemli olan birine karşı daha çok bir sevgiye, bir sıcaklığa dönüşmüştü.

Lanet olsun, bir ilerleme kaydettiğim anda telefonumu çıkarıp Soph'a mesaj atmak istedim.

Ama aramama cevap verir miydi?

"Dürüst olmak gerekirse, Garrett'ın bu mesajı iptal etmesini sağlamak için bu kişiye mesaj atma konusunda küstahça davrandım."

"Bu biraz boktan görünüyor," dedim bira bardağımı alırken.

"Biliyorum," diye kabul etti, "ama ailem ona tapıyor ve ben bunu kendim yapmaktan çok korktum."

Önemli değil. Bir anda aklıma bu fikir geldi. Onun hayatı ve içinde olup bitenler benim için önemli değildi. Kesinlikle. Evlenin, evlenmeyin; önemli değildi.

Bu ne zaman olmuştu?

Onun için en iyisini istiyordum ama ilişkileri artık benim için önemli değildi.

"Peki ne yapacaksın?" diye sordum, sorumluluğumun sona erdiğini ve aynı zamanda - kahretsin - görünüşe göre sonunda onu da geride bıraktığımı hissederek rahatlamıştım.

İçini çekti ama pek endişeli görünmüyordu. "En başından beri yapmam gereken şeyi. G'nin yanına gidip onunla konuşacağım."

"Güzel," dedim, bunun artık tabağımda olmadığına çok sevindim.

"Sana bir soru sorabilir miyim?"

"Elbette" diye yanıtladım, işim bittiğine göre oradan çıkmak istiyordum. "Nedir?"

"Benim sorunum değil' diyip yoluna devam etmek varken neden bana mesaj atıp sonra benimle buluştun? Yani yıllardır konuşmuyoruz."

Hiçbir fikrim yok, diye düşündüm ama bu kelimeleri söyleyemeden, evet, bildiğimi fark ettim.

"Çünkü birbirimizin hayatında olsak da olmasak da seni her zaman önemseyeceğim Lil."

—

Bardan ayrılır ayrılmaz kamyonumu eve bıraktım ve hızla üstümü değiştirdim. Daha sonra şampanya için Cenex'e, dondurma için Ted & Wally's'e uğradım ve köşedeki satıcıdan çeşitli yaz çiçeklerinden oluşan bir buket aldım.

Kutlama zamanı.

Neredeyse onun binasına koşuyordum ve lobiye vardığımda dairesinin zilini çaldım.

"Ne?" Rose cevap verdi, sesi havadar girişte gürledi.

Elbette Rose'u alırdım.

"Max, Sophie'yi görmeye geldim."

Kadın, "Seni görmek istemiyor Julian," diye bağırdı, sanki tüm ağız hoparlördeymiş gibi. "Çekip gitmek."

"Lütfen ona dondurmam olduğunu söyler misin?" dedim, Soph'un gerçekten beni görmek istemediğini söyleyip söylemediğini merak ederek.

Geri adım attığım için bana kızdığını biliyordum ama ona nerede olduğumu ve başarıımı anlattığımda beni affedeceğini de biliyordum.

Rose, "Umurunda değil," dedi ama beni içeri aldı. Kafam karışarak kapıyı açtım ama sonra onun "Kahretsin, Larry, onu içeri aldın mı?" diye ciyakladığını duydum.

Tanrı seni korusun Larry.

Açık asansöre atladım ve düğmeye bastım, oraya çıkıp aramızdaki işleri düzeltmek için sabırsızlanıyordum. Benden hiçbir şey istemediği halde ona karşı bu kadar büyük hisler beslemem yeterince kötüydü, bu yüzden istediğim son şey arkadaşlığımızın da dengesiz bir zeminde olmasıydı.

Kapının önüne gelip kapıyı çaldığımda Rose kapıyı hızla açtı.

"Şu anda onunla konuşmak istemezsin Jules," dedi sessizce. "Güven bana."

"Max?" Larry oturma odasına girdi, kaşlarını saç hizasında bana bakarken inanamayarak şöyle dedi: "Gelini sen mi uyardın, seni küçük pislik?"

Neyse bu haber hızla yayıldı. "Bunu nereden duydun?"

"Çünkü gelin, 'eski bir arkadaşının' ona bunu söylemesi üzerine düğünü iptal etti."

Fuuuuuck. "Larry, Sophie..."

"Ben tam buradayım." Koridordan çıkıp bana doğru yöneldiğinde yanakları kızarmıştı. "Ve lütfen Larry'nin sorusuna cevap verin."

Larry, "Dışarıya çıkıyoruz" dedi ve Rose'un kolundan tutup onu balkona sürükledi. Birbirlerine çarpmalarını izledim ve neyi kaçırdığımı merak ettim.

Bu kadar üzgün olamazdı değil mi?

Dışarı çıktıklarında dairenin ağır ve sessiz olduğunu hissettiler. Sophie bana dik dik baktı, çenesini kaldırdı ve gözlüklerin ardındaki gözleri kısıldı.

"Sana şampanya getirdim" dedim.

"Eski sevgilini uyardın mı?"

İç çektim ve ağırlığımı tek ayağıma verdim, hâlâ kafam karışıktı. "O kadar da melodramatik değil Soph. Az önce ona bir uyarıda bulundum..."

"Bunu nasıl yapabildin?" diye sordu, sesi yüksek ve sinirliydi. "İşi aldım, işi aldım ve işi gizlice yapacaktım; her zaman yaptığımız gibi, birine yardım etmek için. Arkamdan iş çevirdiğine ve her şeyi Lilifuckingbeth'e anlattığına inanamıyorum.

Bu da neydi böyle? "Sana yapamayacağımı söylemiştim..." derken bir ipucu bulmak için yüzünü aradım.

"Ama neden yapamadın?" Saçını yüzünden çekti ve şöyle dedi: "Neden onunla yeniden bağlantı kurmadan hayatını yaşayamıyorsun? Eski sevgiline karşı bu kadar korumacı hissetmen ve herkesin ne istediğine bakmaksızın onu kurtarmak için yeri ve göğü değiştirmen normal değil Max .

Ne diyeceğimi bilmiyordum çünkü kahretsin, öfkesi yersiz görünüyordu.

Bahsettiği şeyler neredeyse sesini çıkarıyordu. . . kıskanıyordum ki durum böyle olamazdı.

Olabilir mi?

Gözlerinin içine bakıp ona gerçeği söylediğimde biraz gergin hissettim. "Üzgünüm Soph ama ona bu şekilde zarar veremezdim."

"Ama beni incitmekte sorun yoktu," dedi, sesi gergindi.

Onu incittim. Lili'ye gitmek onu incitmişse, bu Sophie'nin umursadığı anlamına geliyordu. Değil mi? Yaklaştım, kalbim hızla çarparak sessizce "Soph, seni incittim mi?" dedim.

Gözleri benimkilerdeydi, sadece bir dakikalığına tuttular ve birbirimizi izlerken saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırmaktan kendimi alamadım.

Sonra ne söylediğini fark etmesini izledim.

Bunun doğru olabileceğini anlamasını izlerken kaşlarının arasında bir kırılganlık oluştu.

Gözleri her yere fırladı, hızla gözlerini kırptırdı, düşünceleri çılgına dönmüştü ve başını hafifçe salladı. "HAYIR."

"Sorun değil," dedim, onu rahatlatmak için çaresizce. Ellerimi kaldırdım ve şöyle dedim: "Sırf bir şeyler hissedebilirsin diye..."

"Yapmıyorum," diye sözünü kesti ve benden geri adım attı.

"Ama eğer yaparsan," dedim sakince, "bunun hiçbir anlamı yok..."

"Yapmıyorum tamam mı Max?" diye bağırdı, gözleri kapana kısılmış bir hayvan gibi paniklemişti. "Yapmıyorum."

Yutkundum ve söylediğim sonraki sözlerle dünyayı yakmaya karar verdim. "Peki yaparım."

Derin bir nefes aldı ve ellerinden biri boğazına gitti. "Hayır, yapmıyorsun."

"Kahretsin, Sophie, öyle. Senin için deli oluyorum ama bu aramızda bazı şeylerin olması gerektiği anlamına gelmiyor—"

"Aramızda hiçbir şey yok" dedi tiksintiyle, benim yüzüm dışında her yere bakarak. "Tanrım, Max, sana bunu istemediğimi söylemiştim."

"Ben de yapmadım ama burada." Duygu bana çarptığında çenemi sıktım, ona karşı hissettiğim her duygu o anda kendini göstermeye karar verdi. "Bununla çok mücadele ettim çünkü güven bana, bu isteyeceğim son şey. Ama şimdi beni, her parçamı tüketiyorsun Soph ve bu hoşuma gidiyor. Kullanışlı olmayan arabayı düşünmeden araba kullanamam, koşma şeklini düşünmeden koşamam, o aptal sarı şapkayla nasıl görüldüğünü hayal etmeden kahrolası bir baret takamam. Bir şekilde benim merkezim oldun ve Tanrı yardımcım olsun, bu doğru geliyor."

"Hayır," diye fısıldadı, bana değil, kendi kendine bile ve gözünün kenarından bir damla yaş firar etti. Bekledim, kalbim hızlandıkça daha da uzun süre bekledim.

Ona hatırlatma ihtiyacı duyarak, "Bana Detroit'teki o geceyi sürekli düşünmediğini söyle," dedim. "Birlikte gerçek değiliz Soph, bu çok güzel."

Sophie yutkundu ve gözlerini kapattı ama gözler tekrar açıldığında anladım. O viski gözlerinin derinliklerinde bir karar vardı ve bundan nefret ediyordum. "Lütfen gidin" dedi.

"Lütfen git?" Bıçağın kalbime saplandığını hissettim ve öfkeyle başımı salladım. Ona. "Sana lanet ruhumu gösterdiğimde gerçekten böyle mi söyleyeceksin?"

Yanaklarını sildi, o kadar üzgün görünüyordu ki kalbim kırıldı ve "Lütfen Max, git" dedi.

<https://oceanofpdf.com/>

Kırkbeş

Sophie

Max: Konuşabilir miyiz?

Mesajı görünce ağlamak istedim çünkü zaten her şey değişmişti.

Vücudumun bana ihanet ettiği ve en yakın arkadaşımın mesaj attığı için mutlu hissettiğim isminin ortaya çıktığını

gördüğümde hala aynı Pavlovvari tepkiyi aldım, ancak sonra midem kasıldı ve gerçeklik bana hücum etti.

Dün gece gittiğinden beri ne mesaj atmış ne de aramamıştı, bu beni hem rahatlattı hem de zar zor nefes alabileceğim kadar üzüldüm. Bütün gün onunla konuşmamak zaten boş hissettiriyordu ama buna alışacaktım.

Onu o kadar uzun zamandır tanıımıyordum bile.

Edie'nin ofisine baktım, bugün burada olmadığına sevindim çünkü mutlu taklidi yapacak enerjim yoktu. Kendimi işe gömmek çok daha iyiydi. Öğle yemeği için bile durmamıştım, çalışmaya devam etmek istiyordum ama Max'in mesajı rekor bir çizik gibiydi ve şimdi donmuştum.

Mesaj attım: Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum.

Max: Peki ne... bu kadar mı? Artık arkadaş değil miyiz?

İç çekip tekrar sandalyeme oturdum. Cevaplandı: Dün hiç yaşanmamış gibi davranmak istiyorum.

Max: Lütfen seni akşam yemeğine ya da kahveye götürüp seninle konuşmama izin ver. Acısız olacağına söz veriyorum.

Painless artık Max Parks için geçerli değil.

Çünkü evren bir şekilde zararsız dostluğumuzun içine girmiş ve tüm çarkları alt üst etmişti; Lilibeth'i uyardığını öğrendiğimde kalbimin şiddetle acımasına neden olan duyguları birbirine bağlamıştı.

Sonunda öyle olmadığını bilsem bile bu bir ihanet gibi geldi; ama neredeyse Stuart'tan çok Max'in incindiğini hissettim.

Telefonum çalmaya başladı ama arayan Max'in yerine Rose'du.

Tam ihtiyacım olan şey.

İç çektim. "Merhaba?"

"Merhaba, Sophie?"

Arayan onun numarası olmasına rağmen bu Rose değildi. Evet dedim?"

"Bu Benny. Yan odadan. . . ?"

Benny Ginsburg, çok meraklı kapı komşum mu? Bu adam beni neden arıyor olabilir ki? "Merhaba Benny. Rose iyi mi?"

"Rose öyle," dedi dramatik bir şekilde ve benim sormamı beklediğini anlayabiliyordum.

"Neden onun telefonundan arıyorsun?"

Bugün saçmalıklara vaktim yoktu.

"Evet, öyle yapmamı o istedi."

"Tamam . . . ?" Tanrım, bu adam beni aramasının sebebini ağzından çıkaracak mıydı?

"Ekibin az önce Larry'yi hastaneye götürdüğünü bilmenizi istediğini söyledi."

"Ne?" Kalbim hızla çarpmaya başladığında nefesim kesilerek sordum. Direkt sandalyeme oturdum. "Aman Tanrım. Ne oldu?"

Masamın üst çekmecesini açtım, anahtarlarımı aldım ve ayağa kalktım.

"Gerçekten emin değilim. Birisi onu merdiven boşluğunda nefes darlığı ve göğüs ağrısı çekerken bulmuş."

"Aman Tanrım," dedim tekrar, dizüstü bilgisayarımı kapatıp koridordaki asansörlere doğru koştum. "O iyimi?"

"Yine, gerçekten emin değilim," diye tekrarladı, sesi rahatsız olmuş gibi geliyordu. "Az önce seni arayacağımı söyledim."

"Peki onu hangi hastaneye götürdüklerini biliyor musun, Benny?" diye sordum, kulağa pislik gibi geliyordu ama umursamayacak kadar korkmuştum. "Rose öyle mi?"

"UNMC" dedi. "Ama emin değilim-"

"Teşekkür ederim."

Max'in mesaj attığı gibi aramayı kestim: Yalvarmak istemiyorum ama çoktan dizlerimin üzerindeyim ve bana inanmıyorsan videolu kanıt sunacağım.

Yürürken hızla gözlerimi kırıştırdım ve mesaj attım, az önce Larry'yi nefes darlığı ve göğüs ağrısı nedeniyle acil servise götüreceklerini söyleyen bir telefon aldım.

Max: İyi olacak Steinbeck. Arabayı sürebilecek misin yoksa seni almamı ister misin?

Mesaj yazarken başım dönüyordu, iyiyim ve kelimenin tam anlamıyla asansörlere doğru koştum.

Max: Hangi hastane?

Asansör sonsuza kadar sürerken lobinin düğmesine bastım.

Ben: UNMC.

Maks: Güvenli sürün. Yoldayım.

—

"Larry?" dedim sessizce, acil servisteki doktor taburesine oturup onu yatağın yanına sürdüm. Larry'nin gözleri kapalıydı ve solgun ve zayıf -yaşlı- görünüyordu ki bu da beni korkutuyordu. Buraya gelmek için şehrin diğer ucuna doğru koşarken onun aslında benim en iyi arkadaşım olduğunu fark ettim.

Bağlı olduğu mavi makineye baktım ve kan basıncının ve oksijen seviyelerinin nispeten normal olduğu ortaya çıktı.

Yani en azından bu vardı.

"Soph?" diye fısıldadı, gözleri titreyerek açıldı.

"Benim, zavallı," dedim elini tutup ellerimin arasında tutarak, ağlamamak için dudağımı ısırırken. "Nasıl hissediyorsun?"

"Julian nerede?" diye sordu, gözleri arkamda gezinerek.

"Hiçbir fikrim yok" diye yanıtladım. "Rahat mısınız?"

"Dinle, dün gece kavganızı duydum" dedi, sesi nefes nefeseydi ve anlaşılması zordu. Onu daha iyi duyabilmek için biraz daha yaklaştım. "Ve sen de çocuk gibi davranıyorsun."

"Ne?" Onu üzme istemeyerek fısıldadım ama Max'in gelini uyarması konusunda konuşan oydu. Bana bunun "tüm sık hareketleri arasında en aptalcası" olduğunu söyleyen oydu. Zayıfken bile dövüşmek istemesini seviyordum ama gücünü koruması gerekiyordu. "Belki bunu daha sonra konuşmalıyız" dedim.

"Ne kadar zamanımız olacağını bilmiyorum" dedi ve midemin çukurunda bir düğüm oluştu. Bu bir şey ifade ediyor muydu? Ona zaten bir tahmin verilmiş miydi? Gözyaşlarını göz kırparak gidermeye çalışırken yüzü önümde bulanıklaştı ve şöyle dedi: "Şimdi beni dinle, tamam mı?"

Başımı salladım ve elini sıktım. "Tamam aşkım."

"Duyabildiğim kadarıyla," diye hırladı, nefesi sığıdı, "Max senin için deli oluyor ama sen bunu istemiyorsun."

"Doğru" dedim, Larry hastane yatağında bu şekilde yatarken Max hakkında düşünmek ya da konuşmak istemiyordum.

Özellikle de düştüğüm için hala kendime bu kadar kızgınken. Ayaklarımı sağlam zemine sağlam basmak için bu kadar çabalamışken nasıl oldu da Max'e karşı bir duygu çukuruna düşmüştüm?

"Yani ondan hoşlanmıyorsun, değil mi?" diye sordu, fazlasıyla büyümüş beyaz kaşını kaldırarak.

"Ah, hayır," dedim Detroit'i hatırlayarak. "Max ve benim aramızda çok iyi bir kimya var."

"Yani o bir pislik mi? Dürüst olmak gerekirse öyle olacağını düşünmüştüm; nazik olamayacak kadar ateşli."

"Aslında öyle değil" dedim, Larry'nin zayıf olmasına rağmen herhangi bir acı çekmemesinin iyi bir işaret olduğunu düşündüm.

"O bir oyuncu mu?"

"HAYIR."

"Bir sapık?"

"Ne yaptığını anlıyorum," dedim kendime rağmen gülümseyerek. "Ve anladım. Ama sen eve geldikten sonra Max hakkında konuşabiliriz, tamam mı?"

"Şimdi onun hakkında konuşuyoruz, kahretsin, çünkü kaybedecek zaman yok."

Gözyaşları geri geldi ve onu endişelendirmek istemediğim için onları hızla sildim.

"Gerçek aşka ulaşmak için iyi bir fırsattan neden vazgeçtiğini anlayamıyorum."

"Bunu konuşmamış mıydık?" diye sordum neşesiz, hüzünlü bir kahkahayla. "Böyle bir şeyin olmadığı konusunda benimle aynı fikirde olduğunu sanıyordum."

"Sadece yüzünü kapatmanı istedim o yüzden numara yaptım" dedi gözlerini kapatarak. "Gerçek şu ki, geçmişte incinmiş olmanız kimin umrunda ki? Aldatılmış olman kimin umurunda? İyi şeylere ulaşabilmek için incinmek zorundasın, görmüyor musun?"

"HAYIR."

"Bebekken sırf bir kere düştünüz ya da hiç yürüyemediniz diye adım atmayı bırakmazsınız. Düşmeler yürümeyi öğrenmenize, Allah aşkına denge ve yürüyüş ayarlamalarını yapmanıza yardımcı olur. Eğer hiç düşmeseydin, bir balerin gibi ayak parmaklarının üzerinde yürümek gibi son derece aptalca bir şey yapardın ve bu da hayatının her gününde bir salak gibi görüldüğün için kışına tekme yemenle sonuçlanırdı.

"O . . . hiçbir anlam ifade etmiyor."

"Ama ilk kısım öyleydi" dedi ve ben de onu onaylayarak başımı salladım.

"Bunun hakkında düşün. Peki ya geleceği görebilseydiniz ve Max'in yalnızca iki hafta daha yaşayacağını bilseydiniz? İki haftayı onun arkadaşı olarak ve duygularınızı uzak tutarak, size verilenleri boşa harcayarak mı geçirmek istersiniz, yoksa her günün her dakikasını her bir parçanızla onu severek mi geçirmek istersiniz?

Gözyaşlarını geri ittim. Lanet olsun, haklı mıydı?

Bize verileni boşa mı harcıyordum?

"Ve işin aslı şu ki, bugün ona delicesine aşık olsan ve tüm tedbirleri bir kenara bıraksan -ve o seni iki yıl sonra aldatırsa- bu gerçekten kendine olan sevgiyi ve sevgiyi inkar etmekten çok daha kötü hissettirir miydi? hak ettiğin arkadaşlık? Şu anda nasıl hissediyorsun?"

"Larry," diye iç geçirdim ama bundan daha fazlasını bulamadım çünkü bir nedenden dolayı sözleri mantıklıydı.

Kapı çalındı ve Rose içeri girdi, sinirlenmiş görünüyordu.

Larry gözlerini kapatarak, "Rose," dedi.

"Otur, seni kahrolası yalancı," diye tısladı, uzanıp omzuna sert bir şaplak indirerek.

"Gül! Ne yapıyorsun?" Ayağa kalkıp Rose ile Larry'nin arasına adım atarak sordum. "Dinleniyor olması gerekiyordu."

"Neyi dinlendirmek... dudakları mı?" Rose sinirlenmiş görünüyordu.

"Yapabilir misin Rosebud?" dedi Larry.

Gözlerimi kıstım ve Rose'a "Neden bahsediyorsun?" diye sordum.

"Tanrı aşkına, kalp krizi geçirmiyor." Larry'ye kaşlarını çattı. "Merdiven boşluğunda bakkal teslimatçısıyla sevişirken yakalandıktan sonra anksiyete krizi geçirdi."

"Ne?"

"Casanova burada suçüstü yakalandı - daha doğrusu kırmızı dudaklı - merdiven boşluğunda iğrenç davrandı, bu yüzden zavallı tatlım Bayan Ginsburg'un dikkatini dağıtmak için mavi kodmuş gibi davrandı, o da merdiven boşluğunu baştan çıkarmaya çalışırken oldu. onun adımlarına ulaşmak için.

"Merdiven boşluğu mu?" İnanamayarak söyledim.

"Merdiven boşluğu," diye tekrarladı. "Sonra da Benny'den seni aramasını istedi, sırf bu saçma kalp krizine daha fazla dram katmak için."

"Kuyu-"

"Peki nasıl bir hayvan -beni duyduğunu biliyorum Larry, seni kahrolası hayvan- o kadar ateşli ve rahatsız ki, halka açık bir merdiven boşluğunda bile bekleyemiyorlar?"

Larry'ye baktım ve gözlerini kapatıp "Merdiven boşluğu" diye mırıldanmadan önce kaşlarını sallayarak göz kırptı.

"Seni küçük pislik," dedim ve sonra bir saat boyunca beni korkuttuğunun ne kadar pislik olduğu konusunda ona ders verdim.

Ama ikisini hastanede bıraktıktan sonra, korku ve endişe patlamasından dolayı kızgın ve bitkin bir halde Larry'nin sözleri kafamda tekrarlanıp duruyordu.

Adam ne kadar eksantrik olsa da bir konuda haklıydı.

Sonunda kalbimin Max tarafından kırılması, onun hayatımda olmamasından daha kötü hissettiremezdi, değil mi?

Peki ne yapmam gerekiyordu?

<https://oceanofpdf.com/>

kırk altı

Maksimum

"Yolculuk için teşekkürler."

"Elbette," dedim ve Rose hemen arkasında Larry ile birlikte arabadan inerken kamyonumu park ettim.

Sophie'nin mesajından sonra hastaneye koştum ve Larry'nin soyadını bilmediğim ve aileden biri olmadığım için beni odasına aldıklarında Sophie çoktan gitmişti.

Rose hastaneye Uber götürdüğü ve Larry de ambulansla geldiği için ikisinin de eve götürülmesi gerekiyordu. "Size yukarı kadar eşlik edebilir miyim?"

Soph'un evde olup olmadığını ya da işe dönüp dönmediğini öğrenmek için can atıyordum.

Tabii hastaneye geleceğimi bildiğinden ve zaten gittiğinden, evde olsa kesinlikle beni görmek istemezdi.

Rose sanki sadece Sophie'yi görmek istediğimi biliyormuş gibi sırttı ve bunun bana verdiği ilk gülümseme olduğunu fark ettim. "İyiyiz Max, ama çok teşekkür ederim."

"Bana Max dedin" dedim kendi kendime çünkü o bana genellikle Julian derdi.

"Çünkü artık bana Julian'ı hatırlatmıyorsun."

"Julian kim?" Diye sordum.

Larry, "Ünlü porno yıldızı, çok yakışıklı," dedi ve sonra dönüp binanın içine girdiler.

Dürüst olmak gerekirse, gurur duymam mı, hakaret etmem mi yoksa tiksинmem mi gerektiğinden emin değildim.

Binama geldiğimde hastaneye yetişmek için acele ederken cüzdanımı iş yerinde unuttuğumu fark ettim. Garaj geçiş kartım olmadığı için sokakta bir yer bulmam gerekiyordu.

Allah kahretsin.

Tüm şehrin iş başında olduğu bir perşembe öğleden sonra şehir merkezinde imkansız bir görev.

Etrafta dolaştım ve sonunda birkaç blok ötede, Soph'un binasına benimkinden daha yakın bir yer buldum. Kilitleyip sayacı taktıktan sonra onu görmeden önce üç adım attım.

Siktir et beni.

Siyah arabası Nick birkaç nokta öteye park edilmişti. Ray-Ban'lerini ön panelde ve Detroit'te giydiği kazağı yolcu koltuğunda görmek, bana çok fazla önemseyerek muhtemelen kaybettiğim şeyin acımasız bir hatırlatıcısı gibi, içime bir yumruk gibi geldi.

Binama girdiğimde, rozetim olmadığı için giriş kapısındaki anahtarımı kullanmak zorunda kaldım ve bununla ilgili bir şey beni kızdırdı.

Ne berbat bir gün.

Kapı açıldığında kapıyı öyle sert bir şekilde açtım ki, büyük bir gürültüyle arkasındaki duvara çarptı.

"Sevgili Tanrım, beni çok korkuttun."

Kalbim durdu ve tüm vücudum dondu.

Arkamı döndüğümde Sophie'yi posta kutularının önündeki büyük okuma koltuğuna kıvrılmış, gözleri uykudaymış gibi ağırlaşmış, topukları önünde yerde yatıyordu.

Bunun ne anlama geldiğini, binamın lobisindeki varlığının ne anlama geldiğini anlamaya çalışarak, "Hey," dedim anlamsızca.

"Beş dakikanızı ayırabilir misiniz?" diye sordu ayağa kalkıp ayakkabılarını toplarken.

Yüzü okunamıyordu, saçları biraz dağınıktı ve neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Elbette." Onun için kapıyı tuttum ve asansörü bekleyip benim katıma çıkarken ikimiz de tek kelime etmedik. Kendimi ona bakmamaya zorladım -kartlarımı zaten göstermişim ve o benim nasıl hissettiğimi biliyordu- çünkü isteyeceğim son şey aşk hastası bir zavallı gibi görünmekti.

Özellikle de bana duygular hakkında söylediğin her şeyi unutamam konuşması yapacağına bahse girerken.

Kapının kilidini açtım ve içeri girerken "İçecek bir şey ister misin?" dedim.

"Buna bağlı," dedi ayakkabılarını giriş kapısının zeminine bırakarak. "Bugün işe dönecek misin?"

Yüzüne, o sonbahar gözlerine baktım ve sadece başımı salladım.

"O halde lütfen benimle bir viski içersin" dedi ve keşke onun aklından neler geçtiğini bilebilseydim.

Cookie birdenbire ortaya çıktı ve bacaklarımın arasından dolaştı ama şu anda ona ayıracak zamanım yoktu.

"Peki, hadi o zaman." dedim ondan uzaklaşıp mutfağa doğru yürürken. "Buzlu?"

"Evet, lütfen," dedi ve doğrudan içki dolabına gidip bir şişe Jameson çekerken omuzlarım gergindi.

Çünkü birdenbire, eğer dün yaşanmamış gibi davranmak istediğini söylerse artık bunu yapmaya istekli olduğumdan emin olmadığımı fark ettim.

Bir şekilde, duygularımı itiraf etmek onları inkar edilemez bir varlığa dönüştürmüştü.

"Peki naber Sophie?" İçkilerimizi sırtım ona dönük olarak hazırladım ve soğukkanlı görünmek için elimden geleni yaptım.

Boğazını temizledi, ben de parfümünün kokusunu görmezden gelmeye çalıştım. "Bu yüzden sana birçok kez özür borçluyum."

Elimde alçak gözlüklerimizle arkama döndüğümde mutfak tezgahının üzerine atladığını ve çıplak bacaklarının kenardan sarktığını gördüm.

Tanrım, çok güzeldi.

"Teşekkür ederim" dedi ona bir bardak uzatırken.

"Rica ederim." Sırtımı arkamdaki tezgaha yaslayıp ona baktım ve Jameson'u ağzıma götürdüm.

"Peki...bekleyin." İki parmağını iki yudumda vurarak kendi parmağını geriye attı. Onu yere bıraktığında kaşlarımı kaldırmış olmalı çünkü omuz silkti ve "Ne?" dedi.

Sadece kafamı salladım ve devam etmesini işaret ettim.

"İlk özür, berbat bir arkadaş olduğun için." Sophie tezgahın üzerinde duran telefonuna baktı ve şöyle dedi: "Lilibeth hayatında yeniden ortaya çıktığında sana iyi olup olmadığını ya da onun nişanlı olmasının sana nasıl hissettirdiğini sormalıyım. İyi bir arkadaşım bunca zaman sonra onunla konuşmanın nasıl bir şey olduğunu bilmek isterdi ama ben kıskanç ve bencildim ve senin yanında değildim. Üzgünüm."

"Bu... . . tamam," dedim özür dilemesine şaşırarak.

Söylemesini beklediğim şey kesinlikle bu değildi.

Tekrar telefonuna bakarak, "Bu konuyu tekrar ele almak ve tartışmak istiyorum çünkü umursuyorum" dedi. "Fakat bir nevi bir görevdeyim ve eğer sorun olmazsa devam etmem gerekiyor."

"Telefonunda madde işaretleri mi gördüm?" Yemin ederim bir PowerPoint'e bakıyormuş gibi görünüyordu.

Bir dakika boyunca bana baktı, sanki itiraf edip etmemeye karar veriyormuş gibi gözlerini biraz kıstı. "Hiçbir şeyi unutmadığımdan emin olmak için hızlı bir sunum tablosu hazırlamış olabilirim."

"Devam et," dedim, onun için kesinlikle markaya uygun olmasına rağmen bunun olasılıkları konusunda pek iyi hissetmiyordum.

"Benden yapmamamı istediğin halde düğünü kabul ettiğim için de özür dilemek istiyorum. Daha önce de söylediğim gibi, sizin duygularınıza saygı duymak yerine, duygularım doğrultusunda yapmak istediğim işe yöneldim."

Onun duyguları. Bunlar da neydi?

"Bu da bizi duygularım konusuna getiriyor." Tekrar telefona baktı ama onu referans olarak kullanmaya devam etmek yerine yüzünün önüne kaldırdı ve kelime kelime okumaya başladı.

Sanki ögle yemeği yerken okuduğu ve öğrendiği beyaz kağıt bilgilerini kusuyormuş gibi.

"Nasıl olduğunu bilmiyorum Max, ama bir şekilde, bundan kaçınmak için yaptığımız her girişime rağmen aramızda duygular var. Senin duygularını etiketleyemem ama benimkiler..."

"Dur," diye sözünü kestim, bir yudum daha aldım ve viskinin boğazımı yakmasına izin verdim. Bana duygularının PowerPoint dökümünü sunduğuna inanamadım.

Yukarıya baktı, kaşlarının arasında bir kırıksıklık vardı. "Ne?"

"Bana nasıl hissettiğini söylemeni istiyorum."

"Deniyordum," dedi savunmacı bir tavırla, kaşlarını çattı ve gözleri telefonuna döndü. "Neredeydim? Ah... işte burada."

Boğazını temizledi. "Ben, ımm, senin duygularını etiketleyemem ama benimkiler..."

"Sevgili Tanrım, dur," diye inledim, buna daha fazla dayanamadım.

İçini çekip telefonunu indirdi ve kaşlarını çatarak bana baktı. "Ben sana nasıl hissettiğimi anlatmaya çalışırken neden bunu yapmaya devam ediyorsun?"

"Çünkü o lanet sunumu istemiyorum," dedim aniden öfkelenerek, ama ne olduğundan pek emin değildim. "Benimle konuşmanı, kafanın içinde olup bitenlerin düzenlenmemiş versiyonunu bana vermeni istiyorum."

"Bunu yapamam," dedi, sanki imkansız bir şey istiyormuşum gibi sesine inanamamıştı. "Çünkü bunu bilmiyorum ve anlamıyorum bile. Bunun yerine bulduğum şey sağlam bir..."

"HAYIR." İçeceğimi tezgaha vurup bir adım daha yaklaştım. "Bana nasıl hissettiğini söyle."

"Nasıl hissediyorum?" dedi yüksek sesle, bana bakarken gözleri kısıldı . "Bok gibi hissediyorum. Dehşete düşmüş hissediyorum. Sanki her şey değişmiş, hiçbir şey yolunda gitmeyecek ve her şey yüzüme patlayacakmış gibi hissediyorum. Söylememi istediğin bu mu?"

"Eğer sen böyle hissediyorsan," dedim, onun kendisini bana açma konusundaki isteksizliği yüzünden hayal kırıklığı içimde kaynıyordu, "o zaman kahrolası evet."

"Ah, tamam," dedi sinirle, gözleri parlayarak. "Peki, eğer bunu yapıyorsak, o zaman sana şunu söylemeliyim ki seninle konuşmak ve her zaman yanında olmak istememden nefret ediyorum. Röportajımdan sonra aramak istediğim tek kişinin sen olmasından nefret ediyorum ve evet, senin ve eski sevgilinin düşüncesi midemi bulandırdı. Tıpkı onu görmek için beni uçurduğunu duyduğumda arabamın camından dışarı kustum gibi.

Gitmeye başladığında gözleri yoğundu. "Beynim artık lavanta kokusunu otel duşundaki seninle ilişkilendiriyor, bu berbat bir şey ve ben bir porno bağımlısı gibi sürekli kafamda ayna seksini tekrarlayıp duruyorum ve sanırım seninle bir köpek almak istiyorum ve bunlar Beni kesinlikle yok edecek kabus gibi düşünceler."

"Ancak-"

"HAYIR." Parmağını göğsüme doğrulttu, gözleri alev alevdi ve gıcırdattığı dişlerinin arasından ısırdı, "Olacak. Bunun kalbimin ölüm çanı olduğunu biliyorum ama hepsini istemekten kendimi alıkoyamıyorum ve bunu da istemiyorum Max."

Yaklaştım, böylece bacaklarının arasında durdum ve parmak eklemlerimi kızarmış yanaklarına doğru kaldırdım. Tüm bunların onu bu kadar ıstıraplandırmasından nefret ediyordum ama duymak istediğim tüm kelimeleri söylerken merkezimde oluşan yavaş, uğultulu ateşi görmezden gelemezdim. "Biliyorum tatlım."

Büyük, titrek bir nefes aldı. “Ve eğer bir ilişkiye girersek sana nasıl güveneceğimi bilemeyeceğimden korkuyorum. Mesela senin bana karşı olan hislerine güvenebileceğimi sanmıyorum çünkü ben çok perişan bir haldeyim.

"Steinbeck." Başparmağımı yumuşak boynunun üzerinde gezdirdim ve şöyle dedim: “Kırılmış hissetmemde sorun yok, çünkü ben de öyleyim. Ve az önce bana bağırdığın o inanılmaz ardı arkası kesilmeyen cümlelere gelince ; onları ilerledikçe çözeceğiz.”

Gözlerinin içine baktım ve itiraf ettim, “Ama bizim yanımızda kendini nasıl güvende hissedeceğimi bilmiyorum, çünkü ben de bizim yanımızda nasıl güvende hissedeceğimi bilmiyorum. Ben de bundan nefret ediyorum; nefret ediyorum.”

Bunun üzerine gözleri yumuşadı ve dudağının kenarını ısırırdı.

“Ama Soph, seni dünyadaki herkesten daha çok sevdiğimi biliyorum. Önemli olan da bu değil mi? Aşk ve ilişkileri sikeyim, sadece seninle olmak istiyorum çünkü sen benim en sevdiğim kişisin. Ve benim duygularıma güvenmemenin senin için imkansız olacağını düşünüyorum çünkü sana her baktığımda onları gözlerimde göreceksin.”

"Maksimum..."

"Her. Bekar. Zaman,” dedim, bunun doğru olduğunu bilerek. “Zaten orada. Sadece bakmak.”

Sophie'nin gözleri sanki şüpheyeye dair bir kanıt bulmaya çalışıyormuş gibi yüzümün her yerinde gezindi ve sonra dudaklarını birbirine bastırdı.

Kafasını salladı.

“Birbirimize bizden daha uygun iki insan düşünemiyorum. İkimiz de birbirimize karşı bu kadar çok şey hissederken birlikte olmamamız için herhangi bir neden düşünemiyorum. Bok.” Sesim çatladı ve bir noktaya

değirmek için çaresizce mutfığa baktım. "Görmek? Kimse itiraz etmiyor Soph."

Sanki çok düşünüyormuş gibi hızla gözlerini kırptırdı. Lütfen, Soph. Keşke onun aklını okuyabilseydim, özellikle de iç çektiğinde.

Uzun, derin bir iç çekiş.

Neredeyse . . . sanki bunu kabul ediyordu. . . ?

Lütfen, Soph.

"Peki, görünüşe bakılırsa PowerPoint sunumlarından nefret ediyor olsanız bile, size madde işaretlerimin sonucunu okuyabilir miyim?" Ağzı utangaç bir gülümsemeye dönüştü ve bacaklarını biraz daha birbirine yaklaştırıp etrafıma kapatırken gözlerinde tapındığım o Twinkie fırlatan vahşilik belirdi. "Bunu takdir edeceğini düşünüyorum."

"Sanırım," dedim ellerimi dizlerine koyarak ve elbisesini fena halde yukarı kaydırmayı isteyerek. "Ama PowerPoint sunumları en kötüsü."

"Biliyorum tatlım," dedi ve telefonuna uzanırken bana alaycı bir bakış attı.

"Velet."

"Şşşt." Sophie gülünç sayıda slaytı gözden geçirdikten sonra şunu söyledi: "Sonuç olarak, aşk hâlâ bir yalandır ve ben bu aptal peri masalının bir parçası olmak istemiyorum. Ancak sizin için hissettiğim şey, bu dostluk, yadsınamaz kimya, akrabalık, saygı, hayranlık, mutluluk -ya da dilerseniz FUCKRAH kısaltması- son derece güçlü ve bunu daha fazla keşfetmek istiyorum. Takviminizde müsaitlik varsa, sizinle anlamlı bir seks yapmakla çok ilgileniyorum."

Gözlerini telefonundan kaldırdı, inanılmaz derecede savunmasız görünüyordu ve şunu ekledi: "Ama bu sefer sadece kendim için değil, senin için seks yapmak istiyorum. Seninle seks yapmak isterim Max."

<https://oceanofpdf.com/>

kırk yedi

Sophie

Tek kelime etmedi ama beni izlerken çenesi kasıldı ve gözleri sıcaktı.

"Bu yüzden . . ." dedim onun sessizliğini nasıl algılayacağımı bilemeden.

"Yani hayır. Hayır, teşekkür ederim," dedi boğuk bir sesle ama elleri kalçalarımı buldu ve beni vücuduna yaklaştırarak mutfak tezgahının kenarına doğru sürükledi.

"HAYIR . . . Teşekkürler?" Tekrarladım, parmaklarının elbisemin eteğinin altına dalıp üst uyluklarımın çıplak derisine dayandığını hissettiğimde nabzım hızla atıyordu.

"Sana uygun olmayan bir seks yapmanı asla istemiyorum, Soph," dedi, boynuma en yumuşak öpücüğü vermek için ağzını indirdi. "Kendininkini benimle birlikte alman şimdiye kadar yaşadığım en sıcak şey."

Gözlerim titreyerek kapandı. "Evet?"

"Lanet olsun, evet," diye homurdandı ve dişlerini boğazıma doğru sürükledi.

Bunun duygusal itirafımın sonucu olup olmadığını bilmiyordum ama saf bir istek beni pençesine aldı ve parmaklarım onun saçlarını sıktı. Aynen öyle, ona ihtiyacım vardı. Ön sevişmeyi, öpüşmeyi ya da romantik bir şekilde yatak odasına taşınmayı istemiyordum, sadece onunla birlikte olmaya ihtiyacım vardı.

Şimdi.

"Max," dedim nefes nefese, şehvetin etkisiyle, "ceketimin cebinde bir prezervatif var."

Dili boynumda gezindi ve hırıltılı bir şekilde konuşurken yarı uykulu görünüyordu, "Tanrım, ne kadar düzenli olduğunu seviyorum. Sunumunuzun eki bu mu?"

"Evet," yarı dedim, yarı inledim beni daha da yakınına çektiğinde, bacaklarım kalçalarına dolanırken vücutlarımız

aynı hizadaydı. Onun sertliğini hissedebiliyordum ve onun tamamını istiyordum.

"Ceketinin cebine ulaşmak için bolca vaktimiz var," dedi boğazıma doğru. "Acelesi yok."

"Ama aslında var," diye itiraf ettim, ona sürtünerek ve nefesinin dişlerinin arasından tıslamasını sağlayarak. "Çünkü seni hemen içimde hissetmezsem öleceğimi düşünüyorum."

"Yani diyorsun ki," Max başını kaldırdı, bana baktı ve alçak bir sesle şöyle dedi: "Şu anda seni mutfağında becerirsem hayatını kurtaracağım."

Yüzündeki gerginlik, gözlerindeki ateş gözle görülür bir şekilde yutkunurken dizlerimi zayıflattı.

"Konuştukça ölüyorum," diye nefes aldım ve kanım damarlarımda hızla atarken pantolonunun düğmesine uzandım. "O halde harekete geçsen iyi olur."

Ağzı benimkine saldırdı; her zaman olduğu gibi, hiç kimsenin olmadığı kadar saldırgan ve vahşiydi. En başından beri beni sanki benim için açmış gibi öpmüştü, sanki benim öpücüklerim onun varlığını besliyormuş ve alabileceği kadar çok öpücüklere ihtiyacı varmış gibi, yoksa kesinlikle yok olacaktı gibi.

Onu sonsuza kadar öpebileceğimi ve tek bir keleşi bile kaybetmeyeceğimi hiç şüphesiz biliyordum.

Ateşli bir rüya gibiydi, çılgınca birbirimizin kıyafetlerini çekerken ses ve nefes bulanıklığı. Düğmelerini yırttım ve tişörtünü yukarı çektim, parmak uçlarım teninin sıcaklığından kaşınıyordu ve o, günahkar niyetiyle karşı karşıya kaldığında hiçbir şansı olmadan, sanki sadece hologramlarmış gibi elbisemi ve iç çamaşırlarımı hızla çıkardı.

Ve sonra - ah, Tanrım - Max oradaydı, giyinmişti, kalçalarımı elleriyle kavradı ve çok derinlere indi. Gözlerimiz buluşup kilitleti ve o bakışta ikimizin de

henüz ifade edemediği binlerce kelime ve duygu alışverişinde bulundu. O ateşli bakıştaki şiddetli vaat nefesimi kesti ve o hareket etmeye başladığında tüm vücudumda bir ürperti dalgalandı.

"Biliyor muydun," diye ısırdı, zarif hareketleriyle bedenimi uğuldatırken, yavaş ve kalın, bana sıcak kanlı bakışıyla içimi eritirken, "o gün tam da bunu hayal ettiğimi su almak için evime mi geldin?"

Gözlerim kapandı ve bacaklarım onun etrafında kasıldı, uyluklarım titriyordu. Onun benim hakkımda fanteziler kurması düşüncesi, bir orman yangınının doğrudan ortasına benzin sıkmakla eşdeğerdi. Derin bir nefes aldım, "Ben hâlâ buradayken bunu mu düşündün?"

"Evet," dedi, daha hızlı hareket ederken boğazının gerisinden bir ses çıkardı. "Tam burada durup öpüşmekten bahsediyordun ve yemin ederim ki bunu hayalimde canlandırıyordum."

Hava hızlanıyordu ve ısınıyordu ve o bana çarptığında canlı canlı yanıyordum.

"Sadece bu?" diye sordum, o ağzını indirip tenimi yalarken sesim fısıltı ile inleme arası bir şeydi. "Bana her şeyi söyle."

"Masa da," göğsüme doğru nefes aldı ve sonra elleri kığımın altındaydı ve beni tezgahdan kaldırdı. Bacaklarım ona dolanmış halde muhteşem mutfak masasına doğru yürürken beni tekrar öpmeye başladı ve bunu nasıl bu kadar zahmetsizce yaptığını bilmiyorum ama bir anda zirveye çıktık.

Max beni masanın ortasına yatırdı, ağzı için için yanan bir öpücük üstüne öpücük verirken sırtımı serin ahşaba yasladım ve ben onun mutfak mobilyalarının etkileyici sağlamlığı hakkında bir yorumda bulunacaktım ama sonra kıpırdadı ve kahretsin O, düşünmeyi imkansız hale getiren

amansız bir güçle hareket ettikçe, yeni konumumuz her şeyi yoğunlaştırıyordu.

"Fuuuuccck," dedi, vücudunun gücüyle beni masanın daha yukarısına doğru iterken sesi kalındı. Kendini üzerimde tutarken kollarındaki kaslar sertti ve ben de onu yakalamak için onu kavradım, tırnaklarımı sırtına batırmak ve onu daha da sıkı tutmak için avuçlarımı vücudunun etrafında kaydardım.

Adını haykırdım, onunla birlikte hareket ederken topuklarım masaya batıyor, o bana doğru ilerlerken çözülüyor ve çılgına dönüyordum.

Tam da gerilim telinin daha da sıkı çekilebileceğini düşünmediğim sırada Max kulağıma homurdandı: "Şimdi senin parçalanmanı izleme sırası bende, Steinbeck. Gitmek."

Ve yaptım.

<https://oceanofpdf.com/>

kırk sekiz

Maksimum

"Sunumu dinleyebilir miyim?"

"Ne?" Sophie mutfaktan çıkarken başını üstünde çalıştığı düğmelerden kaldırdı. Kalçalarına kadar inen gömleğini giyiyordu ve ben de takım elbisemin pantolonunu giymiştim çünkü birinin teslimat sürücüsü için lanet kapıyı açması gerekiyordu.

Evet, yemeğimizi bitirdikten birkaç dakika sonra pizza sipariş etmişti ve şimdi sanki aynı kıyafeti paylaşmak zorunda kalmış gibi görünüyorduk.

Şoföre para almak için masanın çekmecesini açarken, "Sözünü kestim" dedim, "ve gerçekten ne söyleyeceğini duymak isterdim."

"Öncelikle sen kimsin ki masanın çekmecesinde bir zarf dolusu nakit var, John Gotti mi? İkincisi, hayır." İki adet yirmi dolarlık banknotu pantolonumun cebine koymamı

izlerken kaşları çatılmıştı. "Sana sunmaya çalıştığım da bana bağırdın."

"Bu poker kazancı, uyuşturucu parası değil" dedim, o bu kadar aşağılanmış görüldüğünde gülmemeye çalışıyordum. "Ve ben bağırmadım."

"Sen de öyle yaptın ve ben fazlasıyla söyledim." Gözlüğünü yukarı itip çenesini kaldırdı. "Yeterli olandan fazla."

Ona dokunmaya ihtiyacım olduğu için odanın karşı tarafına geçerken, "Ve bu mükemmel bir şeydi," dedim. Ona ulaştığımda gözleri parladı ve gömleğinin önünü yakalayıp onu yavaşça kendime doğru çekerken ağzı küçük bir gülümsemeyle seğirdi. Gülümsemesi, evrenimin parlaklığını birdenbire kontrol eden bir elektrik düğmesi gibiydi ve aynı zamanda hem canlandırıcı hem de korkutucuydu. "Ama şimdi takıntılı olduğum parlak, stratejik düşünen kadından lojistik içgörülerini duymak istiyorum."

"Parlak, stratejik düşünürü kız bebek veya başka bir seksi evcil hayvan ismine tercih etmem tuhaf mı?" diye sordu ve bunu kastettiğini bildiğim gerçeği beni gülümsetti.

"Çok tuhaf," dedim ağzımı kulağına yaklaştırıp fısıldayarak, "seni çok zeki, stratejik düşünen başkan yardımcısı."

Boynunun yan tarafını ısırdığımda gülerek, "Ve şimdi yeni bir orgazma bu kadar yaklaştım," diye dalga geçti.

"Bu yüzden . . . ?" Başımı kaldırarak dürttüm. Gerçek şu ki, tam da duygularını tartışmak üzereyken sözünü kestiğim için pişman oldum. O anın hararetiyle bana söylediği şey ihtiyacım olan tek şeydi ama tartışmasına başka nelerin dahil edilmeye değer olduğunu düşündüğünü de merak ediyordum.

"Hımm," dedi, gözleri kısıılırken alt dudadını dişlerinin arasından geçirdi. "Sana telefonumu vermeme ve slaytları okumana ne dersin?"

"Bilmiyorum..." diyecek oldum ama kapı zili sözümü kesti.

Sophie elini cebime soktu, parayı aldı ve şeytani bir sırıtışla şöyle dedi: "Ben pizzayı alırken sen de onları okuyabilirsin."

O kapıya doğru yürürken inanamayarak, "Pantolon giymiyorsun," dedim.

"Gömlek uzun."

Ön kapıyı açarken, "Telefonunun nerede olduğunu bile bilmiyorum," diye bağırdım.

Çıkarken gülererek, "Tezgahta, beni çivilediğin yerin hemen yanında," diye bağırdı.

Kapıya koştum ve koridora bağırdım: "Şifreni bilmiyorum, salak."

Asansörün cınlamasını duyduğumda, "Bende yok, pislik," diye bağırdı. "Öyleyse çıldır, hemen döneceğim."

Orada durdum, onun olduğu noktaya baktım, kalbim duygularla felç oldu.

Lanet olsun, o kadar sert düşmüştüm ki kalkmaya bile çalışmıyordum.

<https://oceanofpdf.com/>

kırk dokuz

Sophie

"Pizzayı bırak."

Max orada durdu, giriş masasının yanında beni bekliyordu, koyu gözleri damarlarıma sıvı ısı gönderen bir gaddarlıkla parlıyordu. Kalbim hızla çarpmaya başladı ama hiçbir şey söylemedim, pizzayı giriş masasına koydum ve kapının arkamdan kapanmasına izin verdim.

"Sunumunuz." Boğazını temizledi, sanki bir şey söyleyecekmiş gibi ellerini kaldırdı, sonra başının üstüne koydu ve içini çekti. "BEN-"

"Maksimum..."

"Şşşt." Elini kaldırdı ve başını tek bir sallayarak beni susturdu. O anda bir Mafya patronu gibi görünüyordu - birinin aşk romanı versiyonu- çünkü çok pahalı bir saat ve belden aşağısı gevşek bir şekilde sarkan çok güzel bir takım elbise pantolonu giyiyordu (kemerli mutfak zemininde unutulmuştu).

Ve başka hiçbir şey yok.

Sadece o gülünç derecede kaslı göğüs, çamaşır tahtasındaki karın kasları, günlerce süren pazılar ve düpedüz günahkar görünen, seksle karışık siyah saçlar. Yüzünün hatları gözlerindeki değişken ifadeyle daha da belirginleşti ve onun konuşmasını beklerken midem kelebeklerle doldu.

"Sunumunuzda" dedi, "sevgi kelimesini kullandınız."

"Şimdi bir dakika bekle." dedim savunmaya geçerek. "Buna inanmadığımı defalarca açıkça belirttim—"

"Ama sen -ve alıntı yapıyorum- eğer bunu yapsaydınız, böyle hissedeceğini söylemişsiniz." Çenesi kasıldı. "Dedin ki."

Paniklediğim için nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Bu açıklamayla onu korkutmak istemedim çünkü her ne kadar güzel şeyler söylemiş olsa da bu resmileşmeye hazır olduğu anlamına gelmiyordu.

Aşk gerçek olmasa bile ona aptalca aşık olduğumdan çok korktum.

Bu maddeyi eklediğimde kendimi cesur hissetmişim, sanki kafa karıştırıcı duygularımın olgun bir şekilde farkına varıyormuşum gibi ama bunu yüksek sesle duymak dehşet vericiydi.

"Maksimum..."

"Gece kal." Büyük bedeni beni kapıya doğru sıkıştırırken alçak ve aç sesiyle yaklaştı. "Buna ne isim vermek istediğiniz umurumda değil ama hepinizi, Sophie Steinbeck'in her parlak, güzel parçasını bütün gece yatağında benimle birlikte istiyorum."

Yutkundum ve başımı salladım, ona bakarken göz kapaklarım ağırlaştı, onun her parçasını da istiyordum.

"Seni korkutmak istemiyorum ama sana aşık değilim ama aynı zamanda bir nevi aşığım, Soph."

Bunu söylediğinde içimde bir şeyler parladı, biraz daha az korktum çünkü ona güvendiğimi fark ettim. Hiçbir garantisi olmamasına rağmen, bunu kastettiğine güvendim. Benim duygularımla ilgileneceğine ve kendi duyguları hakkında yalan söylemeyeceğine güvendim.

Ellerimi onun sıcak göğsüne koyarken, "Yatağını hiç görmedim," dedim kendi kendime.

"Bu komik," dedi, bana seksi bir gülümsemeyle bakarken gözlerinin kenarları kırıştı. "Çünkü kafamın içinde orada birçok saat geçirdin."

Elleri gömleğimin altına girip kıcımı tutarken kıkırdayarak, "Biliyor musun, sen bir çeşit sapıksın," dedim. "Görünüşe göre benim hakkımda çok fazla fantezi kurmuşsun."

"Ah, hiçbir fikrin yok." Max omzunu indirdi ve sanki kadınları evinde her zaman bu şekilde taşıyormuş gibi beni kayıtsızca bir itfaiyecinin kucağına aldı. "Bu gerçek bir sorun."

"Bu? Bu bir sorun mu?"

"Elbette," dedi, yatak odasına gittiğini sandığım koridorda yürürken. "Bunu düşün. Asansörde duruyorum, seni duvara sıkıştıracağımı ve asansörde çıldırırken seni sevdiğim gibi inletip mırıldanacağımı hayal ediyorum, sonra kapılar açılıyor ve süper kıllı bina süpervizörü Deano

içeri giriyor. ve ben beynimi hızla temizlemeye çalışırken 'Nasıl duruyor' diyor. Çok garip."

"İnleme-uğultu sesi çıkarmıyorum, değil mi?" diye sordum, yatak odasına girerken gördüğü kocaman yatak ve köpüklü beyaz nevresimlerden etkilenmiştim.

"Öylesin ama hava sıcak, bu yüzden fazla düşünmeye cesaret etme," dedi beni yatağa bırakıp üzerime atlarken.

Sert bedeni, gülen gözleri, altımdaki yatağının yumuşak minderi; o andaki her şey mutlak mükemmellikti.

Ben de derin bir nefes aldım ve şöyle dedim: "Aşık değilim ama aynı zamanda sana da bir nevi aşığım Max."

Hiçbir şey söylemedi ama gülümsemesi kayboldu. Gözleri ciddiye, çok yoğun ve yutkundu.

Ve sonra elini yanağıma sürttüğünde kalbim göğsümde sıkıştı.

"Benim harikam," dedi çenemi ısırarak için ağzını indirerek, "stratejik düşünür."

O zaman beni öptü ve bu şimdiye kadar paylaştığımız tüm öpücüklerden farklıydı. Ağzı yumuşak, tatlıydı, sıcak bir durgunlukla ve uzun iç çekişler ve titreyen uzuvların sabırlı vaadi ile dudaklarımı azarlıyordu. Beni genellikle elektrikli bir fırtına gibi öpse de bu, puslu parıltısıyla şafağı saniye saniye uyandıran yavaş, çiseleyen sisti.

"Seni sonsuza kadar öpebilirim" dedim, kollarımı geniş omuzlarına dolarken neredeyse mırıldanıyordum.

"Hayır, yapamazsın," diye fısıldadı o da, "Çünkü girişte pizza var" demek için ağzını kaldırdığında gözlerinin kenarları kırıştı.

"Beni bu kadar iyi tanıman çok garip." Altından çıkıp oturdum ve saçlarımı çekiştirdim. "Peki yatakta pizza yemek konusunda ne hissediyoruz?"

Bana kaşlarını çattı, kara kaşları çatıldı. "Kötü."

"Ya yatak odasındaki pizzaya ne dersin?" Nasıl hissedeceğini bildiğim halde yine de alay edilmekten keyif alarak sordum. "Piknik gibi."

"Steinbeck..." dedi.

"Ya da," dedim ellerimi omuzlarına koyup onu sırtüstü iterek ve üzerine tırmanırken kara gözlerindeki parıltının tadını çıkararak. Bakışları beni içine çekerken bir dizim kalçalarının her iki yanındayken kendimi güçlü hissettim. "Belki de seni o kadar yormalıyım ki, ne istersem yapmama izin vermelisin."

Adem elması hareket etti ve on parmağının tümü belimi buldu.

Sıkılmış.

Zor.

"Beni bu kadar yorabilir misin bilmiyorum" dedi, sesi sıcağı. "Ama denemekten çekinmeyin."

Ellerim pahalı pantolonunun düğmesine gitti. "Sanırım yaparım."

"Aferin kızım," diye homurdandı ve bana attığı bakış saf sıvı yakıttı.

<https://oceanofpdf.com/>

elli

Maksimum

Sophie benim ölümüm olacaktı.

Çünkü onun görüntüsü bile bende ciddi anlamda çarpıntı hissi uyandırıyor. Sarışın fantezim dizlerinin üzerinde, sadece Oxford'umu ve toplantı odası gözlüklerimi takıyor, kendini alçaltmaya ve kontrolü ele almaya hazırlanıyor. . . dürüst olmak gerekirse, çıplak olmasından daha ateşli olabilirdi.

Elleri omuzlarıma hemen dışına yatağa düştü ve ağzımı yalarken saçları etrafıma düştü ve esneyen bir kedi gibi vücudunu benimkine sürttü. İnce parmakları yavaş yavaş - çok yavaş bir şekilde- fermuarımı indirirken ben de onu

delirmiş bir adam gibi öptüm, derisinin benimkilere kaymasıyla elektriklendim.

Ağzını dudaklarımdan çektiğinde homurdandım ve ağzı yavaşça -çok yavaş bir şekilde- vücuduma doğru ilerlerken parmaklarımı saçlarına götürdüm. Sanırım dilinin her dokunuşunu, parmak uçlarının her dokunuşunu, yumuşak vücudunun her dokunuşunu daha iyi hissetmek için nefes almayı tamamen bıraktım.

"Siktir, Sophie," diye soludum, beni bulduğunda inleyerek yetenekli ağzına tepki olarak vücudumdaki her kasın gerginlikten kasılmasını sağladı. Bir deli gibi yastığa çarptım, o beni mahvederken saçlarından tuttum ve bir kez daha onun içinde olmak için çaresiz kaldığımda sesime ham bir şekilde yalvardım.

Ama o vücuduma geri dönene kadar gerçek deliliği bilmiyordum . Çünkü sıcak, kaygan ağzı benimkileri buldu, parmakları gömleğinin önündeki her düğmeyi çözdü ve sonra kendini üzerime indirdi.

İle. The. Kabza.

"Lanet olsun," diye inledim, kelimeleri bulmakta zorlandım çünkü dilini ağzımda, göğüslerini göğsümde ve vücudunun beni çevrelediğini hissettiğimde bu tamamen duyusal bir aşırı yükü - hepsi bir anda. O oturup saf zevkle birbirimize uyum sağlama şeklimizde kendini bende kaybederken, ellerim onu orada tutmak için çaresizce beline kenetlendi.

Başı geriye düştü, gözleri kapandı, sırtı kamburlaştı ve Sophie hareket etmeye başladı.

"Kahretsin," diye ısırdım, yoğun haz karşısında çenemi sıktım çünkü hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişti.

Durmadan.

Tüm lanet hayatım boyunca.

Bir dansçı gibi zarif bir şekilde hareket etmesini, o güzel ellerin olmasını istediğim her yere kaymasını izledim. Orta

parmağındaki bantlar ışığı yakaladı, parıldadı ve gözlerim onların her hareketini takip ederken kanım kulaklarımda uğuldu, arzu beni pençeledi. Her günahkâr dokunuş, her cinsel okşama, boğazının gerisinden çıkardığı her ham ses, beni uçurumun kenarına daha da yaklaştırıyordu.

Dişlerimi gıcırdattım ve tutundum, artan basınçtan kollarım titriyordu ama gözlerini açıp beni izlediğinde, o viski gözleri benimkilerde daha hızlı hareket ettiğinde bu ikimizin de sonu oldu.

—

"İstemediğine emin misin?" diye sordu Sophie, elinde bir dilim sucukla yatağın üzerinde çapraz elma püresi otururken. "Bu gerçekten yediğim en iyi pizza."

"Sen bir psikopatsın" dedim, yastığa uzanıp onu izlerken gözlerim sadece yarı açıktı. "Yatağın kendi tarafında pizza yediğine inanamıyorum."

Ağzına biberli bir biber atarken gözleri parlayarak, "Buna zaten benim tarafım dediğine inanamıyorum" dedi. "Çok mu bağılsın?"

"Hiç de değil" dedim, onun yatağında pizza yemesi fikrine tamamen aşık olmuştum. "Fakat eğer yatakta yemek yemek bir şey haline gelecekse, sınırların çizilmesi gerekiyor."

"Böyle bitkin görüldüğünde çok seksi oluyorsun," dedi, yüzü yüzde yüz Soph'un Twinkie fırlatan versiyonuna benziyordu.

"Tatlım, ne zaman beni böyle göstermek istersen," dedim, çoktan ona aç bir halde, "kesinlikle hoş geldin."

Neredeyse utangaç bir gülümsemeyle, "Biliyor musun, seni gerçekten sikiyorum" dedi. "Aslında çok fazla."

"Steinbeck," diye yanıtladım, kendimi müthiş bir mutlulukla hissederek, "Sanırım Callie'yi boynuna taktığın anda seninle FUCKRAH'a düştüm."

elli bir

Bir yıl sonra

Sophie

"Burada bu ikisinin evlenmemesi için herhangi bir neden bilen biri varsa..."

"Evet!"

Orada, yanımda duran Max'e baktım, mırıltılar misafir sıraları arasında dolaşmaya başlarken her zamanki gibi rahatsız görünüyordu.

"Efendim. . . ?" papaz soru sorarcasına sordu, nasıl ilerleyeceğinden emin değilmiş gibi görünüyordu.

"Ben de yaptım!"

Max'e sııttım ve gülmemek elde değildi.

Arkamıza döndüğümüzde önden beşinci sırada duran Larry ve Rose'un, konukların geri kalanının kafası karışmış gibi görünürken çok komikmiş gibi sııttıklarını gördük. Binamızın çatısında yaklaşık otuz kişinin oturduğu küçük bir törendi, etrafımız alçaktan asılı yıldızlardan oluşan bir perdeyle çevrelenmiş gibi her yere beyaz ışıklar asılmıştı.

Larry, "retro-şık" olarak nitelendirdiği (öyle değildi) "geçmişten" kalma pudra mavisini smokiniyle gösterişliydi ve Rose, "paramın karşılığını almak için bana şans vermek" için uzun beyaz bir elbiseyi tercih etmişti.

"Sebebi nedir?" Max, Larry'ye bakarak sordu. "Sayın."

Rose, yüzündeki en sevimli gülümsemeyle kıkırdayarak, "Bunun nedeni," dedi, "birlikte fazla mükemmel olmanız ve bunun geri kalanımızı kötü göstermesi."

"Otur," dedim, mecbur kaldıkları için ona bir öpücük yolladım.

Artık bunun bir şaka olduğunu anlayınca herkes güldü ve törene geri döndük.

Düğün törenimiz.

Çünkü ortaya çıktı ki aşk aslında gerçektir.

Bu kesinlikle bir hile değildi, daha çok şaşırtıcı bir süre boyunca yanlış etiketlenen, sonsuz kafa karışıklığına ve mutsuzluk yığınlarına yol açan bu muhteşem şeye benziyordu.

Bunu gerçekten düzeltmeleri gerekiyordu.

Ama gerçek şu ki, eğer yeterince dikkatli bakarsanız ve yol boyunca hayal kırıklıklarından ölmezseniz, gerçek olan orada bir yerdedir.

İşte bu yüzden Max'in gözlerine bakıp "Evet" dediğimde parmaklarımı çaprazlamama bile gerek kalmadı.

Ona gözlerimi hatırlattığı için seçtiği göz kamaştırıcı kehribar ve pırlanta yüzüğü parmağıma taktığında, benim de mutluluk gözyaşları dökmeme izin verilmesinin nedeni de buydu.

Resepsiyon, çatıda sadece puro ve viski içilmesinden ve arka planda müzik çalan bir DJ'den oluşuyordu ve mükemmeldi. Annemle babam, Stuart'ın düğününden sonra olduğundan çok daha az stresli görünüyorlardı ve Asha, nedimeye, kaderinde dağıtması gereken kadehi verdi ama ilk seferde reddedildi. Edie, karısı Carmen'le birlikte oradaydı; her ikisi de mutlu bir emeklilik hayatı yaşıyordu; Max'in büyük Florida eyaletinin resmi sakinleri olan ebeveynleri de bir yıldan az bir süredir oradaydı.

Ve evet, Başkan Yardımcılığı işini aldım.

Planımız mükemmel işledi.

Ek bir avantaj olarak Stuart benim terfimin ertesi günü istifa etti çünkü çıkış röportajına göre "günlerinin sayılı olduğunu biliyordu."

Bu komikti çünkü farklı bölümlerdeydik; İsteseydim ona hiçbir şey yapamazdım.

Ve ben bunu istememiştim.

Her şey sihirli bir şekilde, olağanüstü derecede mükemmeldi.

"Sophie," diye bağırdı Larry, Max'le ben tam pastayı kesmek üzereyken koşarak yanımıza geldi.

"Evet?"

Sesini alçaltarak, "Küçük bir sorunuz var," dedi.

"Nedir?" diye sordum, Max'in pasta bıçağını alırken bana attığı bu hiç de iyi olmayan bakışı yakalayarak.

"Rose bu gece evimize birinin gelmesini istiyor ve onun bir erkekle yaşadığını bilmesini istemiyor."

"Bu yüzden . . . ?" Birkaç ay önce Larry ve Rose'a Max'in yanına taşınacağımı söylediğimde perişan olacaklarını düşünmüştüm. Bunun yerine bana, gidene kadar gün saydıklarını söylediler çünkü görünüşe göre onların tarzını kısıtlamıştım.

Ve Karen ile Joanne'den nefret ediyorlardı.

"Peki bu gece senin evine gelebilir miyim?"

Max, "Hayır, hayır," dedi, sanki aklını kaçırmış gibi ona bakıyordu. "Bu bizim düğün gecemiz, Einstein."

"Bu yüzden?" dedi Larry, Max'e kol şapırdatarak. "Aylardır birlikte yaşıyorsunuz. Gerçekçi olun, bu sadece başka bir cumartesi gecesi."

Max'e bakarak, "Cevap evet," dedim. "Ama sırf bu gece bizim için başka bir yer ayarladığım için."

"Burada kalmak istediğini sanıyordum." Max, iki gün sonra balayına gitmek üzere yola çıkana kadar beni onunla birlikte bir otele gitmeye ikna etmeye çalışmıştı ama ben evde kalmamız konusunda ısrar etmiştim.

Çünkü tamamen başka bir şey planlıyordum.

Ona biraz yaslanarak, "Ben de böyle düşünmeni istedim," dedim. "Şimdi beni kekle."

Yaklaştı, gözleri onda en sevdiğim üçüncü şey olan o eğlenceli kısma baktı (ilk ikisi son derece uygunsuzdu). "Hiç sıkılmayacağım, değil mi?"

"Hiç şansım yok, İtirazcı."

Maksimum

"Durmak." Sophie güldü ve elbisesinin üstünü eşeleyen elime vurdu. "Amacınız oldukça etkileyici."

"Bu göz bağıını ne zaman çıkarabilirim Bayan Steinbeck-Parks?" Tekrar uzandım ama bu sefer sadece havaya dokundum.

"Bir sn." "Tamam, şimdi" demeden önce bir fermuar sesi -evet, Tanrım- ve biraz hışırtı duydum.

Çatıdan çıktığımız andan beri takmam için ısrar ettiği bandanayı çözerken arkamda hareket ettiğini hissettim.

Kumaş kayıp gitti ve bir an için nerede olduğumuzu bilemedim çünkü hava karanlıktı, tek ışık her yerde görünen devasa miktardaki mumlardı.

Ama sonra gözlerim alıştı.

"Vay be." Etrafıma baktım, bir daire çizerek dönerken gözlerim kirişleri ve betonu gördü. Parks İnşaat'ın başkanlığına getirildiğimden beri ödüllendirildiğim ilk proje ve şu andaki takıntım olan Orchid Otel'deydik. Otel ilk olarak 1915 yılında inşa edilmişti ve Ulusal Tarihi Yerler Kaydı'nda yer alıyordu ve elle oyulmuş pişmiş toprak sütunlara ve sekiz yüzden fazla pencereye kadar her parçasını 75 milyon dolar değerinde restore ediyorduk. Bazen evde olduğundan daha fazla zamanımı burada geçiriyordum ama Sophie de burayı seviyordu. "Kahretsin, Soph."

"Beğendin mi?"

Diğer yöne döndüm ve o oradaydı, alanın ortasındaki beyaz örtülü bir şiltenin üzerinde oturuyordu, mum ışığında muhteşem görünüyordu ve - siktir et beni - çok şeffaf beyaz danteller. Paketin tamamı karşısında şaşkına dönmüş halde ona doğru yürüdüm. "Bunu yaptığına inanamıyorum."

Omuz silkti. "Neden evliliğimizi hayata döndürdüğünüz balayı süitinde vaftiz etmiyorsunuz?"

Gözlerimi kısıtım ve boş boşluğa baktım. "Burası balayı süiti mi?"

"Doğru." Derme çatma yatağın yanına uzandı ve yerden bir şişe şampanya aldı.

"Bunu nasıl bildin?" diye sordum, önünde durup şişeyi elinden alarak.

Bana gülümserken gözleri parlak görünüyordu ve "Çünkü bana planları gösterdin" dedi.

Gelinime bakarken kendimi saçma, gülünç, yasadışı bir şeyin etkisi altındaymış gibi mutlu hissederek şişeyi çevirdim ve patlattım. "Ve sen hatırladın."

"Ve hatırladım," dedi dirseklerinin üzerine yaslanıp şişeden çıkan sıvıyı izleyerek.

"Sana hiç benim en sevdiğim kişi olduğumu söylemiş miydin?" Dökülmemesi için şişeyi kaldırdım ve dizimi yatağın üzerine koyup üzerine tırmandım.

"Öyle yapmışsın," dedi, elini uzatıp şişeyi biraz eğdiğinde yüzünde o ifade oluştu, böylece kabarcıklı sıvı dantelli kaşkorsesinin üstünü ıslattı ve tamamen şeffaf hale getirdi. "Ama neden onun yerine bana göstermiyorsun?"

"Tanrım, seni o kadar çok seviyorum ki" dedim, güzel karıma kadeh kaldırma heyecanından neredeyse ceketimi yırtıyordum.

"Ben de seni seviyorum," diye yanıtladı ve ben karımın düğün şampanyasından müstehcen bir şekilde sarhoş olma arayışında "yanlışlıkla" biraz daha köpük dökerken ciyaktı.

Gerçekten hayatımızda bir daha itiraz edeceğim hiçbir şey olmadı .

<https://oceanofpdf.com/>

<https://oceanofpdf.com/>

Bir alıntı okumaya devam edin

YANLIŞLIKLA AMY
Lynn Painter

<https://oceanofpdf.com/>

Bir

Izzy

"Amy?"

Sabırsızca iç çektim ve baristanın ismi (benim değil) bağırmasını izledim ve ardından bardağı bıraktım. Bunun Venti Pumpkin Spice Latte olduğunu görebiliyordum, sipariş ettiğim içkinin aynısıydı ve kendimi PSL Amy'yi, her kim olursa olsun, çılgınca kıskanırken buldum.

Çünkü içkimi alıp oradan defolup gitmek istiyordum, hayır buna ihtiyacım vardı.

Lütfen sonra Izzy'ye bağırın. Lütfen sonra Izzy'ye bağırın.

Sorumlu bir yetişkin olsaydım, Starbucks'taki uzun kuyruğu görürdüm ve o sabah kahve almamayı tercih ederdim. Ama PSL'nin ilk günüydü -varış günü- bu yüzden T-eksi otuz dakika içinde yeni bir işe başlayacak olmama rağmen yıllık kötü alışkanlığım reddedilmeyi reddetti.

Evet, oldukça aptalca bir risk alıyordum.

Yeni işverenim Ellis Enterprises, çevreye duyarlı ve çalışan dostu olmasıyla tanınan büyük bir teknoloji şirketi idi. Egzersiz tesisleri, çocuk bakım merkezi, ücretsiz kafeterya ve her gün saat 16:00'da indirimli içki saati vardı; Ellis çalışmak için harika bir yer olmasıyla ünlüydü.

Bu da eğer öz disiplin eksikliğim ilk günden geç kalmama neden olursa kesinlikle suratıma yumruk atacağım anlamına geliyordu.

"Amy?" Barista tekrar söyledi ve kalabalık kafeteryaya baktım . Mağazanın diğer tarafındaki büyük bir masada, hepsi antrenman kıyafetleri giymiş ve Barre fitness modellerine benzeyen bir grup kadın vardı; belki de onlardan biri Amy'di.

PSL Amy'nin hızla düşmanım haline geldiğini hissettim.

Gel kahveni al Amy, seni şanslı orospu çocuğu.

Saatime baktım ve inlememi bastırdım. Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Eğer önümüzdeki üç dakika içinde adımı söylemezlerse -ki muhtemelen söylemezlerdi çünkü espresso makinesinin önünde bir sürü boş bardak vardı- o aşırı pahalı içeceğe veda öpücüğünü vermek ve içkiyi iptal etmek zorunda kalacaktım. misyon.

"Amy!" Barista bu kez tedirgin bir ses tonuyla bunu tekrar söyledi ve düşünmeye zamanım kalmadan kendi mırıldandığımı duydum:

"Ben Amy'yim."

Ve . . . Uzanıp bardağı aldım.

Bunun yanlış olduğunu biliyordum, gerçekten de öyle yaptım ama gitmem gerekiyordu ve o içkiye ihtiyacım vardı ve zaten parasını ödemiştim, yani bu gerçekten hırsızlık sayılmazdı, değil mi? Ve belli ki Amy'nin hiç acelesi yoktu. Muhtemelen fikrini değiştirmiş ve binayı çoktan terk etmişti. Elbette bu bir olasılıktı.

Sağ?

Avucumu Amy kelimesinin üzerine koydum, parmaklarımı bardağın çevresine kapattım ve Starbucks güvenlik görevlisinin korkunç PSL hırsızlığım yüzünden beni yere düşürmesinden ya da Amy'nin kendisi karşıma çıkmadan önce mağazadan dışarı koşmaya hazır bir şekilde döndüm.

Ama sonra doğrudan duvara çarptım.

"Vah!" Aman Tanrım. Bu bir duvar bile değildi, kolalı beyaz bir gömlek ve kömür rengi bir kravatla sarılmış kaya gibi sert bir sandıktı. Çarpma sonucu fincanım ezilirken, kapağı fırlarken ve sıcak balkabağı kahvesi göğsün her yerine fışkırırken dehşet içinde baktım. "Ben çok üzgünüm!"

Başımı kaldırdım ve... Vay be.

Filmlerde bir karakter The Big Thing'i izlediğinde her şeyin nasıl donduğunu biliyor musunuz? Bay Chest'le göz teması kurduğumda bu bana da oluyordu. Koyu renk gözlerle bana bakıyordu ; çok da kahverengi olmayan, yanık kehribarın en zengin tonu olan gerçekten yoğun koyu renk gözlerle. Kaşları siyahtı, saçları siyahtı, mükemmel bakımlı ensesi siyahtı ve hatta takımı bile siyahtı; bunların hepsi bir arada yüzünün gülünç kemik yapısı ve mükemmel şekilli ağzı için bir çeşit zıt çerçeve oluşturuyordu.

Roy Kent'in uzun boylu Amerikalı erkek kardeşi falan gibiydi ve o anda fiziksel olarak ağzımı kapatabileceğimi düşünmüyordum.

Ta ki sıcak kahvenin gömleğime sızdığını hissedene kadar.

Bu, anın donmasını sağladı. Başka bir sevimli gahhhh mırıldandım, buruşuk bardağımı (RIP PSL) çöp kutusuna attım ve tezgahın ucundan bir yığın peçete aldım.

Bir elimle peçete yığınının gömleğinin üzerine sürterken, diğer elimle kendi peçetemi (Tanrıya şükür siyahtı) silerken, "Doğrudan sana rastladığıma inanamıyorum," diye gevezelik ettim. Peçeteleri adamın göğsüne bastırıyor, okşuyor, hafif hafif siliyor ve o büyük kahve lekesinin kaybolması için her şeyi yapmaya çalışıyordum. "Bir dakika içkimi alıyordum, sonra kaynayan latte ile göğsüne çarpıyordum. Bundan bile emin değilim..."

"Bu iyi." Sesi de koyu, zengin, bariton ve biraz da hırıltılıydı. Başımı kaldırıp baktım ve sanki doğaçlama göğüs masajından hoşlanmış gibi bana yarım bir gülümsemeyle bakıyordu ve bu bakışla ilgili bir şey beni derinden etkiledi. "Zaten bu gömlekten nefret ediyordum" dedi.

Ellerimi indirdim ve "Ben de öyle yaptım ama sana nasıl söyleyeceğimi bilemedim" dedim. Dolayısıyla PSL."

Biraz güldü. "İnce ama etkili."

Peçeteleri yanıımızdaki barın üstüne koydum ve sırtıtmamak için alt dudağımı ısırdım. Çünkü adamı haşladığım için kendimi kötü hissetmeliyim, değil mi? Gülümsemek burada uygun bir tepki değil, değil mi?

Boğazımı temizledim ve "Gerçekten özür dilerim. Senin için kuru temizlemeye falan vermekten mutluluk duyarım. . . ? Daha iyi bir kişi onu değiştirmeyi teklif edebilirdi, ancak bunun benim fiyat aralığımın dışında olduğunu hissediyorum."

Ayak parmaklarımda hissettiğim yarı havlama, yarı gülme sesini tekrar çıkardı ve "Sana bunu söyleten ne?" dedi.

"Sırılsıklam ıslanıyor ve hala arkasını göremiyorum. Bu onun kaliteli olduğu anlamına gelmeli."

"Bunu yapmaya mı çalışıyordun?" O sordu.

"Ne - gömleğinin içini mi gördün?"

Başını salladı.

Omuz silktim. "Kendi başıma denemedim ama meraklı bir kıyım. Üçüncü bir meme ucu olup olmadığını kontrol etmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum."

Bir dakika boyunca hiçbir şey söylemedi, hala gülümsüyordu ama şimdi kaşlarının arasında küçük bir kırışıklık vardı ve yanaklarımdan kızarmaya başladığını biliyordum. Gerçekten az önce üçüncü meme ucu mu dedin, seni salak? Bazen çenemi kapalı tutmanın benim için neden bu kadar zor olduğunu merak ediyordum.

Boğazını temizledi ve şöyle dedi: "Söz veriyorum bir tane yok, üç taneye sahip olmanın yanlış bir yanı yok."

O zaman gülümsedim. "Yani ne kadar çok olursa o kadar neşeli olur, değil mi?"

Ağzı, gerçekten çok hoşuma giden yavaş, geniş bir gülümsemeye dönüştü. "Bunun burada geçerli olduğundan emin miyiz?"

"Kesinlikle hayır ama konuşmadan bir dakika bile geçemezdim" dedim.

"Senin hakkında bunu görebiliyorum."

"Hey," dedim sahte bir gücenmeyle. "Göğsünü haşlamış olmam bana hakaret edebileceğin anlamına gelmez."

"Bunun aslında bu anlama geldiğini hissediyorum."

"Adil." Onaylayarak başımı salladım ve şöyle dedim: "Hatta sana bir tane daha vereceğim. Gitmek."

"Bu bir tuzak gibi görünüyor."

"Yap şunu" dedim kollarımı kavuşturup onun da bu lezzetli kimyayı hissedip hissetmediğini merak ederek. "Gitmek. Vur beni kardeşim."

Bana baktığında gözlerinin kenarları kırıştı, sanki birisinin ona kardeşim demeye cesaret etmesi onu eğlendirmiş gibi ve şöyle dedi: "İyi. O gözlüklerin dışını görebilmen beni şaşırttı; çok kirliler."

"Aman Tanrım," dedim gülerek. "Gerçekten bana hakaret ettin."

"Bana sen söyledin," dedi ve sonra çok büyük olan eliyle gözlüklerimi vermemi işaret etti.

"HAYIR." Başımı salladığımda kaşlarımın çatıldığını biliyordum. "HAYIR. Cidden?"

"Hadi."

"Tamam," dedim ve bu saçmalığa gülerek gözlüğümü çıkarıp adama verdim. "Hadi bakalım."

Ceketinin iç cebine uzanıp mikrofiber bir bez çıkardı. Lensleri parlatırken (her zaman kirli olan) gözlüğüme baktı ve ben de Tanrı aşkına gerçekte ne olduğunu merak ettim.

Bu GQ modeli kirli gözlüğümdeki pisliği ciddi anlamda temizliyor muydu? Ben de "Genelde öyle değiller" dedim.

Başını kaldırmadan, Evet, muhtemelen öyle olduklarını düşünüyorum, diye alay etti.

"Evet, genellikle öyledirler," diye onayladım, o da onları geri verirken. Onları burnumun köprüsünden yukarı kaydurdum, başımı eğdim ve "Ah, vay be, sen bir erkeksin" dedim.

Bir anlığına aptal şakamı kabul eden bir gülümsemeyle beni kutsadı ama sonra... . . Daha sonra. Sırtışı gitti ve geride kalan tek şey, benimle tam göz teması kurduğunda, bu son derece güçlü, 100 kanıtlı, sulandırılmamış ilgi ifadesiydi. Çene esnekliğiyle. O an devam etti ve fiziksel olarak adama daha da yakınlaştığımı hissettim. Görünmez

bir ip beni ona doğru çekerken tüm dünya sessizliğe gömüldü.

"Blake!"

Her ikimizin de başı bağırان baristaya doğru döndü ve ben bu kesinti karşısında duyulabilir bir şekilde nefesimi tutmuş olabilirdim ama emin olamadım.

"Hımm, bu benim," dedi, sanki benim hakkımda bir şeyler düşünüyormuş gibi gözleri bir anlığına bana kısıldı, sonra işaret edip fincanını almak için etrafıma uzanmak için öne doğru eğildi. Pahalı ve hafif kokan kahvesini alırken hafif kolonya kokusu bana çarptı ve boğazına dokunmak için açıklanamaz bir istek duydum.

Topla şunu, salak. Rahat ol.

Kalabalık kafenin gürültüsünden onu duyabilmem için eğildi ve derin sesi kulağımı buldu. "Bir masa kapmak ister misin?"

"Ah, hayır... saat kaç?" Tablo kelimesi beni gerçek hayata soktu ve kahretsin, işleri berbat ediyordum. Lanet olsun, kahretsin, kahretsin. Saati söylemiş olabilir, bilmiyorum ama ben onu duyamayacak kadar telefonumu cebimden çıkarmakla meşguldüm. Ekranı baktım, içimi bir panik kapladı ve mırıldandım: "Aman Tanrım, geç kaldım, gitmem gerekiyor."

Cebimden anahtarlarımı çıkardığımda hâlâ yüzündeki o ifadeyle beni izliyordu ve deli (ve geç) bir deli gibi arabama doğru koşmadan önce bir şeyler söylemem gerektiğini biliyordum.

"Her sabah yedi kırk beş civarında buraya geliyorum, o yüzden kuru temizleme ücretinin karşılığını almak istersen ya da merhaba deyip bir pasta yemek ya da başka bir şey istersen," dedim, hemen daveti püskürterek. "Yarın burada olacağım."

"Tamam-"

"Kaçmam lazım, tanıştığımıza memnun oldum!" Çıkışa doğru fırladım ve üç inçlik rugan ayakkabılarımla masaların etrafında kelimenin tam anlamıyla koşuyordum. Kapıyı çekerken arkamdan kelebeği uyandıran sesin şunu söylediğini duydum:

"Sanırım yarın görüşürüz o halde Amy."

Amy mi?

Oh hayır.

<https://oceanofpdf.com/>

İki

Izzy

Çantamı omzuma astım ve asansörlere doğru yöneldim; ilk günümün bu kadar ileri gitmesinden dolayı başım dönüyordu. Bütün sabahı ekibimle birlikte, pozisyonunu doldurduğum İK Genel Uzmanını takip ederek geçirmiştım ve bu -şaka değil- eğlenceliydi.

Cidden.

Bölümdeki herkes birbiriyle anlaşıyor gibi görünüyordu, iş zorlu görünüyordu ama çok da stresli değildi ve aslında kapısında adımın yazılı olduğu (inanılmaz derecede küçük) bir ofisim vardı.

Evet, zaten birden fazla fotoğraf çekmiştım.

Bu küçük fantastikliğe ek olarak, şehrin en popüler sağlık kulübü Incite Fitness yandaki binanın on ikinci katında bulunuyordu ve Ellis çalışanları burayı ücretsiz olarak kullanabiliyordu. İçin. Özgür. Böylece koşu bandında üç mil koşmuş, duş almış ve dişlerimi fırçalamıştım, bu da beni harika günümün ikinci bölümüne fazlasıyla hazır hale getirmişti.

Asansör kapılarının kapanmaya başladığını görebiliyordum.

"Beklemek!" Birisi dinliyor olabilir ve nazik davranmak isteyebilir diye bağırdım. Hiçbir şey beklemiyordum, bu yüzden büyük bir el uzanıp kapıları durdurduğunda neredeyse zevkten çılgılık atacaktım.

Gün daha iyi olabilir mi?

Koşup asansöre atlarken, "Teşekkür ederim," şarkısını söyledim.

İçerideki kişi "Sorun değil" dedi. "Ne..."

"Ah. Benim. Tanrı." İnanamadım. Adamın yüzüne baktım ve gözlerime inanamadım. Starbucks'tan Bay Chest'ti. Benim asansörümde. Nefes nefese "Sensin" kelimelerini oluşturmayı başardığım sırada sanırım ağzım bir kez daha onun huzurunda açık kalmıştı.

Hâlâ şık takım elbisesini giyyordu ama saçlarının uçları sanki yeni duş almış gibi ıslaktı ve sabununun kokusunu alabiliyordum. Benim onu gördüğüm kadar o da beni gördüğüne şaşırılmış görünüyordu, ama sonra ağzı her zaman olağanüstü yakışıklı bir erkeği bir sanat eserine yaklaştıran o parmak kıvrık, gerçekten mutlu gülümsemelerden birine dönüştü. O gülünç derecede derin sesiyle, "Küçük dünyalarınızdan bahsedim" dedi.

Asansör kapıları kayarak kapandı ve başparmağıyla kat düğmelerini işaret etti.

"Ah. Evet. Lobi, lütfen," dedim, o kadar şokta olmama rağmen nasıl dil konuşacağımı zar zor hatırlayabiliyordum. Bütün sabah kendimi Bay Chest'i düşünmemeye zorluyordum çünkü hem yeni işime odaklanmam gerekiyordu, hem de Starbucks'ın sevimli buluşmasının gerçek bir şeye dönüşmesinin hiçbir yolu yoktu.

Ama şimdi... işte buradaydı.

Dun-Dun-Duuuun.

"Yani," dedi. "Buralarda mı çalışıyorsun, yoksa bu spor salonuna mı aitsin?"

"Çalışıyordum," diye başladım ama sonra başını salladı ve sözümü kesti.

"Tamam, normalde bu tür şeyler yapmam ama her an birisi bu asansöre binebilir, bu yüzden hızlı konuşmam gerekiyor."

Yüzü kararlı ve yoğundu ama ağzı rahattı, sanki durumumuzdan keyif alıyormuş gibi. Aşağı inerken kapıların üzerindeki ekranda yanan sayıları izledim.

11-10-9 . . .

Lütfen durma, lütfen durma.

"Yabancı olduğumuzu biliyorum," dedi, gözleri o kadar bana odaklanmıştı ki, içimden saçımı düzeltmek ya da dudak parlatıcımla oynamak geldi. "Ancak-"

8-7-6 . . .

Birisi binmeden daha hızlı konuşun!

"Şunu düşünmeden duramıyorum—"

5-4-3 . . .

Uzanıp arkasındaki acil durum düğmesine bastım.

Asansör kabini sarsılarak durdu ve ben ona yaklaşıırken Bay Chest'in konuşmayı bırakmasına neden oldu. Bunu gerçekten az önce yapmış mıydım? Gözlerinin biraz kısıldığını ve kaşlarının arasında bir kırıksıklık belirlediğini gördüm.

"Hayır, hayır; tüyler ürpertici sebeplerden dolayı durmuyorum" dedim hızlıca, başımı sallayıp ellerimi kaldırdım. "Yemin ederim ben Kuzuların Sessizliği'ndeki seni asansörde falan baştan çıkarmaya çalışan o tavşan gibi değilim. Sadece ben..."

"Ölümcül Cazibe" dedi.

"Ne?"

"Tavşan kaynaması Ölümcül Cazibe'deydi," diye tekrarladı ve ağzı seğirirken endişe kırıksıklığı da ortadan kayboldu.

“Ah, evet... Ölümcül Cazibe. Hah.” Gözlerimi devirdim ve şöyle dedim: “Önce zemin kata ulaşmadan söyleyeceklerinizi gerçekten duymak istiyorum. Hepsi bu, söz veriyorum.”

“Söylemem gereken şey. . .” Biraz daha yaklaştı ama korkutucu bir şekilde değil. Daha fazlasıydı. . . samimi. Bu bana Darcy'nin Bay Wickham'a söylediklerini hatırlattı. ve Gurur ve Önyargı'nın esnek versiyonunda yağmur teklifi sırasında Elizabeth'e yaklaştı. Ellerini pantolonunun cebine sokup, “Bütün öğleden sonra toplantılarım var ama lütfen seni daha sonra arayabilir miyim?” derken, hayatımda ilk kez bayılıp bayılmayacağımı merak ettim.

Evet, evet, binlerce kez, evet.

“Telefonda?” “Psikopat gibi mi?” dediğimde kaşlarının mükemmel olduğunu fark ettim.

Yarı ciddi ve biraz da çocuksu görünerek, “Eh, emojilerle işim yok,” dedi.

“Bir sürü kazara patlıcan mı göndereceksin?”

“Hayır,” diye güldü.

“Tam bir masturbasyon gibi her şey için aynı yorgun, ağlayan-gülen surat ifadesini mi kullanacaksın?”

“Bu yapılacak bir şey mi?”

“Kesinlikle öyle.”

“Peki o zaman, evet.” “Ama dürüst olmak gerekirse, tüm masturbasyon bir yana...” derken gözleri benimkilerdeydi.

“Wankitude” diye düzelttim. “Yoksa saçmalık mı? Tuhaflik mı?”

“Aptallık,” diye tekrarladı, gevezeliklerimi susturarak. “Tüm masturbasyon bir yana, konuştuğum kişinin sesini duymak hoşuma gidiyor.”

Koruma olarak Bay Chest'in göğsüne saplayabileceğim sarımsak ya da bir tür hançer ihtiyacım olduğunu hissettim çünkü bu tür ifadeler yumurtalıklarına

doğrudan bir saldırıydı. O kişinin sesini duymak hoşuna mı gidiyordu?

Şimdi kalbimi al, seni muhteşem wanker.

Çok istekli görünmemeye çalışarak, "Sana numaramı vereceğim," dedim. "Fakat telefon meselesiyle ilgili hiçbir sözüm yok. Sayısal tuş takımını karıştırmaya ve kafa karışıklığı nedeniyle rastgele emoji adlarını bağırmaya başlayacağımdan korkuyorum."

"Patlıcan mı, patlıcan mı?" dedi tamamen düz bir yüzle.

"Bunun emoji bağırmaı tercih etmem için konuşmamızın oldukça vahşi bir hal alması gerekecek, ama asla bilemezsiniz." Gömleğine baktım. "Ofisinizde yeni gömleklerle dolu bir dolabınız mı var, yoksa Calvin Klein'inızı ıslattıktan sonra eve gitmek zorunda mı kaldınız?"

"Eve koştum."

Bu konuda hâlâ kendimi kötü hissediyordum. "Lütfen bana Starbucks'a yakın oturduğunu söyle."

"Kişisel bilgilerim ile oldukça ilgileniyor gibi görünüyorsun" dedi, gözleri bende saçlarını karıştırma isteği uyandıran alaycı bir parıltıya büründü. "Tavşan kazanı olmadığından emin misin?"

Başımı eğdim ve evcil hayvanı olup olmadığını merak ettim. "Tavşanınız var mı?"

Bir kaşı kalktı. "Neden bilmek istiyorsun?"

"İnsanların beslediği evcil hayvanlar beni büyülüyor," diye itiraf ettim, gözlerim onun yüzünün her yerinde geziniyordu. "Ve eğer bana bir tavşanın olduğunu söyleseydin, sanırım seni bu asansördeki en ilginç adam olarak görürdüm."

Biraz daha gülümsedi ve gamzeleri ortaya çıktı.

Lanet gamzeler.

O hançere İSTATİSTİK'de ihtiyacım olacak.

"Tavşan sahibi biri olmadığımı size bildirmekten ne kadar pişman olduğumu kelimelerle anlatamam" dedi.

Ona olan ilgimin Times Meydanı'ndaki neon bir reklam panosu kadar hafif olmasından endişelenerek gülmemi tutmak için alt dudagımı ısırdım. "Bu trajik ama belki de bir tane evlat edinmeyi düşünebilirsin. . . ?"

Biraz daha yaklaştı ve asansörde akkor bir elektrik oluştu. Yüzlerimiz yakındı ve birdenbire durmuş bir asansör kabininde yalnız olduğumuzun farkına vardım. Oksijenim artık onun taze duş kokusuydu ve hiperventilasyona uğrayana kadar onu solumak istedim. Sesi daha sessizdi ve biraz daha boğuk görünüyordu, "Tanrıya yemin ederim, eğer zaten bir kedim olmasaydı, benimle barınağa gelip şu anda bir tavşan seçmen için sana yalvarırdım."

"Var . . . bir kedi?" Bay Chest kedi adam olsaydı kalbime saplanacak bir hançerin bile beni koruyamayacağını farkına vararak neredeyse fısıldayarak sordum.

"İki tane var" dedi ve sonra sırtıttı.

Kirli bir sırtıtış.

O biliyordu. Bir şekilde beni ve hanımefendi parçalarımı, dünyevi ilişkileriyle öldüreceğini biliyordu.

"Sen en kötüsüsün," dedim, artık gülümsememi tutamayarak.

"Bu numaraya ihtiyacım olacak" diye yanıtladı, telefonunu çıkarıp bekledi. "İSTATİSTİK."

"Eh, İSTATİSTİK çok ciddi bir iştir." Asansör kabinindeki çağrı düğmesi bize doğru çalmaya başladığında on rakamımı zar zor çıkarmıştım.

"Muhtemelen yetkililer gelmeden bu şeyi tekrar açmalıyız" dedi. Çenesi kasıldı ve açıldı ve ben bunu saatlerce izlemek istedim.

"Evet," diye onayladım, ondan bir adım uzaklaşıp dudaklarıma dokundum. "Bu çağrıya cevap vermek zorunda kalmak istemiyorum."

"Paniklemekten ve şeytani bir gülümsemeyle bağırmaktan mı korkuyorsun?" Acil durdurma düğmesine basarken sordu.

"Diğer şeylerin yanı sıra, evet." Asansör kabini yalpalayıp yeniden hareket etmeye başladı ve sayı ekranının yeniden geri saymaya başladığını izlerken, onun yanına uzanıp bir kez daha basarsam ne yapacağını merak ettim.

Yani asla yapmazdım ama kesinlikle ilginç bir fanteziydi.

<https://oceanofpdf.com/>

Pdfoku.net sitemizde bulunan tüm dosyalar farklı paylaşım sitelerinden alınmış olup; Bilgi amaçlı olarak websitemizde paylaşılmıştır.

Yasal haklara sahip olduğunuz yani telif hakkı bulunduğunu düşündüğünüz kitapları pdfokunet@gmail.com adresine mail atarak bizi bilgilendirebilirsiniz. Bildirilen kitaplar en kısa sürede sitemizden kaldırılacaktır.